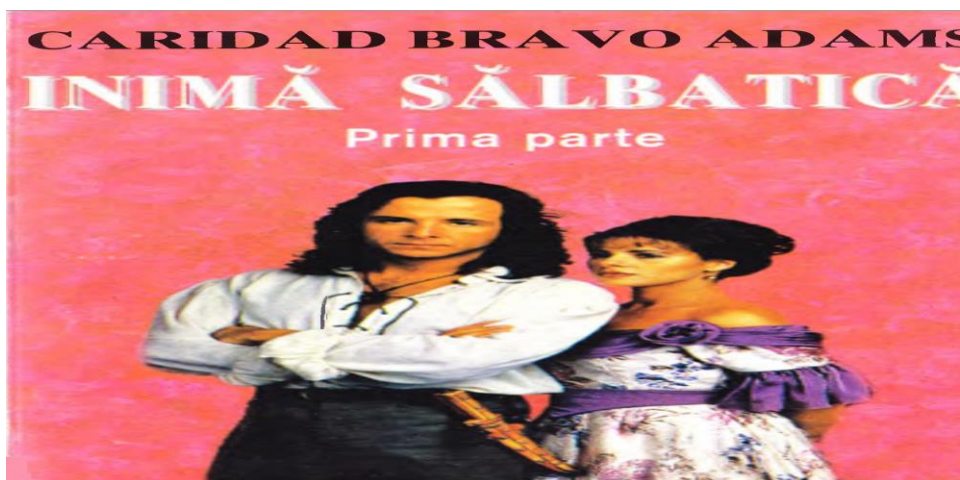

CARIDAD BRAVO ADAMS

INIMA SĂLBATICĂ

Prima parte

Consilier editorial: Cornel Sârbu

Culegere computerizată: Daniela Poenaru

Tehnoredactare computerizată:

Iren-Adelina Ivan

I.S.B.N.: 973 – 97525 – 7 – 8

CARIDAD BRAVO ADAMS

INIMA SĂLBATICA

Prima parte

Traducerea:

Simona Rotam și

Mădălina Popa

EDITURA GRANADA

BUCUREȘTI

1996

Titlul original:

CORAZÓN SALVAJE

De

CARIDAD BRAVO ADAMS

e Copyright, 1994, *Editorial DIANA*

MEXICO

eăoate drepturile pentru versiunea în limba română rezervate

Editurii *GRANADA BUCUREȘTI*

CAPITOLUL 1

Furtuna de octombrie urla deasupra neliniștitei Mări a Antilelor... Era noapte și rafalele unui vânt puternic făceau să se spargă de țărmurile pietroase valurile uriașe care apoi se retrăgeau într-un val clocotitor de spume sub biciul ploii... Cerul era negru și pământul înspăimântat.

Țărmul abrupt se deschidea întâi în mici golfuri, în plaje mari și strânse și, apoi, câțiva metri mai departe, se transforma într-o pădure deasă... Pământ antilian aflat sub steagul Franței...

Un vapor intră în portul Saint-Pierre, în ciuda stihilor dezlănțuite... și adăugându-se concertului vântului și al valurilor, salva de onoare a douăzeci și una de lovituri de tun o salută din fortul San Honorato...

În același timp cu fregata, care se refugie cât putu de repede în rada Saint Pierre, o mică barcă deteriorată acostă în mod miraculos pe nisipul unei micuțe plaje apropiată de oraș iar singurul ei pasager sări, vârându-se în apă până la brâu ca să târască luntrea fragilă, salvând-o de furia reînnoită a stihilor.

Lumina foarte puternică a unei raze îl luminează din cap până în picioare pe îndrăznețul marinăr, care ajunsese atât de dimineată la ansa. Era puternic și agil, cu o dibăcie de felină... Acesta făcu câțiva pași, îndepărtându-se de mare, pentru ca apoi să se ridice ca și cum ar socoti pericolul locului în care își lăsase luntrea. Avea pielea arsă de intemperii; gâtul larg și puternic, umerii pătrați, șoldurile strâmte, mâinile bătătorite și picioarele desculțe, care păreau că se agață ca niște labe de pământul pe care-l calcă... Nu părea să aibă nu mai mult de doisprezece ani...

Funesta detunătură a unui tunet agită umbrele nopții... Băiatul, înfrânându-și prima reacție de teamă instinctivă, privi cu hotărâre la

firmamentul întunecat, pe care razele împrăştiau scânteile luminii lor vii şi exclamă:

— Santa Barbara!

Pentru un moment păru să şovăie, dar nu din cauza fricii. Noaptea oribilă nu-i producea spaimă... Cerceta cu privirea sigură, drumul pe care trebuia să-l urmeze pentru a ajunge mai curând în oraşul învecinat, ale cărui lumini se îngheşuiau în jurul golfului.

Pipăi micul plic pe care-l ţinea ca pe o comoară între hainele sale ude, privind din nou spre luntrea pe care o lăsase pe nisip şi porni cu paşi liniştiţi dar repezi...

— Dacă nu vă grăbiţi, vom ajunge prea târziu la petrecerea guvernatorului, prietene D'Autremont.

— Să mă grăbesc? Niciodată nu m-am grăbit pentru nimic şi pentru nimeni, prietene Noel; fără să mai avem în vedere că plouă cu găleata. Puţini vor fi invitaţii care nu vor întârzia în această noapte şi, în plus, mareşalul Pontmercy soseşte cu fregata pe care aţi văzut-o intrând în port cu mai puţin de 20 de minute în urmă. El este invitatul de onoare...

— Nu mai de onoare ca dumneavoastră, prietene.

Petrecerea este în cinstea amândurora şi trăsura aşteaptă de mult timp.

— Bine, prietene Noel... Să mergem deci...

Francisco D'Autremont se ridică în picioare cu un gest de plictiseală elegantă... Merse câţiva paşi prin camera luxoasă şi se opri în mijlocul holului, schiţând un gest de *uimire*, *auzind loviturile puternice de ciocan care invadară deodată locul cu ecourile lor*... Dezgustat, îl interpelă trufaş pe servitorul său:

— Cine bate aşa, Bautista?

— Chiar în acest moment mă duceam să văd, le răspunse servitorul.

— Nu ştiu cine poate fi acel obraznic...

— Pune-l la locul lui – ordonă tăios D'Autremont.

O rafală de vânt şi de ploaie irupse şuiărând, în holul elegant; şi furios D'Autremont strigă:

— Închide ușa aia, prostule!

Înainte ca servitorul să ajungă s-o închidă, inoportunul vizitator pătrunse dintr-o săritură, cu părul răvășit și ud pe frunte, aproape dezbrăcat și cu apa șiroind pe covoare... într-un mod atât de surprinzător de obraznic și de îndrăzneț, încât Francisco D'Autremont și Pedro Noel dădură înapoi văzându-l, indignarea fiindu-le însă estompată de surpriză...

— Ce dracu'?! exclamă Noel.

— Dar ce-i asta! cercetă D'Autremont.

— Îl caut pe domnul Francisco D'Autremont... explică băiatul cu hotărâre.

— Trebuie să fie un nebun, domnule – interveni servitorul. Mă duc să...

— Acum, lasă-l în pace! îl întrerupse poruncitor D'Autremont.

Dumneavoastră sunteți domnul Francisco D'Autremont? întrebă băiatul. Dumneavoastră sunteți, domnule?

— Da, eu sunt... Dar tu, tu cine ești? Și ce dracu' ai de îndrăznești să vii în casa mea așa?

— Numele meu e Juan. Vin de la Cabo del Diablo ca să vă aduc această scrisoare. Domnul Bertolozzi e pe moarte și a zis că dumneavoastră trebuie să veniți înainte ca el să moară. Dacă într-adevăr sunteți domnul D'Autremont, veniți cu mine... Mi-am adus luntrea ca să vă duc... Mergem?

Băiatul făcu un pas până la ușă, dar se opri observând fața lui Francisco D'Autremont, care-l privea stupefiat, în mână cu plicul ud, în care se afla scrisoare pe care tocmai i-o înmânase. Era un bărbat înalt și distins, îmbrăcat cu o extraordinară eleganță... Lângă el, Pedro Noel, prietenul său, notarul, îndesat și plin de bunătate, își scutura capul ca și cum n-ar fi putut să creadă ceea ce vedea și auzea, și, cu surpriză și dezgust în același timp, întrebă:

— Să-l duci pe domnul D'Autremont în luntrea ta?

— Când eu spun că ești un nebun! Cel mai bine ar fi să-l dați afară, insistă servitorul.

— Liniște! ordonă D'Autremont. Apoi, ca și cum și-ar aminti,

murmură: Bertolozzi... Bertolozzi...

— A zis să vă duceți dumneavoastră imediat, pentru că el, din nefericire, nu poate aștepta prea mult. Dacă plecăm chiar acum, vom fi acolo în zori.

— Bertolozzi e pe moarte... șopti el' Autremont.

— Medicul e sigur de asta... Că nu va apuca dimineața... Și i-a lăsat un leac, dar el n-a vrut să-l ia și m-a trimis cu această scrisoare... A zis că dumneavoastră trebuie să mergeți acolo...

— Dar te înșeli cu desăvârșire. Nu cunosc pe niciun Bertolozzi... exclamă D'Autremont încruntat.

— Nu se poate domnule! Dacă dumneavoastră sunteți don Francisco D'Autremont.

— Nu cunosc pe niciun Bertolozzi! repetă acesta. Se întoarse spre prietenul său și-l invită:

— Mergem, Noel?

— Dar, domnule!...! se tângui băiatul.

Ieși urmat de notar, fără să se întoarcă ca să-l privească pe băiat și vizitiul sări de pe capră ca să-i deschidă ușa trăsorii. Un moment contemplă scrisoarea udă, o cufundă în buzunar și, urcându-se în trăsură, ordonă cu voce puternică:

— La palatul guvernatorului! Repede!

Băiatul se apropie, implorând.

— Domnule!... Domnule!... Domnule!

Totul fu inutil. Trăsura se îndepărtă; băiatul șovăi o clipă și apoi o rupse la fugă sub ploaia care biciuia strada...

Pedro Noel, notarul familiei D'Autremont, cu mâinile sale groase sprijinite pe mânerul de argint al bastonului său, privea cu coada ochiului la omul de lângă el. În ciuda răspunsului aspru pe care i-l dăduse băiatului, în ciuda gestului său glacial, Francisco D'Autremont părea adânc mișcat, profund preocupat. Avea buzele strânse, obrajii palizi... Mâinile neliniștite își schimbau în fiecare clipă poziția pipăind adeseori plicul umed ascuns în buzunarul său... în cele din urmă, notarul, după ce-l privi și răsprivi, riscă o vorbă:

— Nu citiți acea scrisoare? Poate fi vorba de ceva într-adevăr

important. Când un copil e obligat să vină de la Cabo del Diablo până la oraș ca să v-o aducă într-o noapte ca asta... o fi pentru că acest Bertolozzi, pe care dumneavoastră nu-l cunoașteți, are neapărată nevoie să vă spună ceva...

— Coborî vocea și pe un ton insinuant, explică – Bertolozzi... Mie acest nume îmi spune ceva...

— Cum?

— Pentru moment n-am putut să-mi amintesc, dar acum încep... să-mi amintesc... Andres Bertolozzi a sosit în

Martinica, să tot fie vreo 15 ani. Făcea parte din una dintre cele mai distinse familii din Neapole... A adus bani ca să cumpere o moșie și a căpătat una foarte întinsă în sud-estul insulei, cu plantații mari de cafea, tutun și cacao. Curând a devenit un om bogat, vesel și îngăduitor, generos și afectuos, ca cea mai mare parte a italienilor și a adus-o cu sine și pe soția lui – o fată foarte frumoasă de care era îndrăgostit nebunește...

— Destul! îl întrerupse D'Autremont mânios.

— Scuzați-mă... N-am știut că vă deranjez. Mă surprinde faptul că nu vi-l amintiți pe Bertolozzi. Dumneavoastră erați în Saint-Pierre în zilele nefericirii sale...

— Ce numiți dumneavoastră nefericirea lui?

— Începutul nenorocirii a fost fuga soției sale...

— Ce vreți să insinuați?

— Nu insinuez nimic, prietene D'Autremont... îmi amintesc. Bertolozzi a jurat în mod public că-l omoară pe omul care i-a luat-o, dar numele aceluia a rămas un mister. Ea a dispărut pentru totdeauna și Bertolozzi s-a lăsat pradă tuturor viciilor: băutura, jocul, căuta compania celor mai rele femeiuști din port... în final și-a pierdut proprietatea și complet ruinat, a dispărut și el. Dar tot amintindu-mi și amintindu-mi, îmi vine în memorie ceva ce mi-a spus un prieten...

Trăsura se opri în fața ușii casei guvernatorului, dar Francisco D'Autremont nu se mișcă... încordat, crispat, întors spre notar, păru că așteaptă ultimele sale cuvinte când Piedro Noel pronunță fără chef, desprinzându-se o subtilă insinuare din fiecare frază:

— Se pare că ultima bucată de pământ care i-a rămas este cea stâncă goală din Cabo del Diablo. Pe ea, cu mâinile sale, a construit o cabană și sigur că acolo agonizează și că de acolo a trimis să vă cheme. Nu vi se pare?

— Aveți memoria cea mai bună și mai îngrozitoare pe care am cunoscut-o vreodată.

— Pentru Dumnezeu, prietene D'Autremont, asta mi-e meseria!... Sunt atâtea poveștile care se aud când se lucrează cu acte de familie, care adesea sunt ca urmare ale unor drame de iatac. Încolo, Bertolozzi a fost un om interesant... Subiectul acesta a dat oamenilor mult de discutat și necazul lui...

— Nu mă interesează necazul lui. Nu i-am fost niciodată prieten.

— Uneori, chiar un dușman ajunge să te intereseze.

— Ce vreți să spuneți Noel?

— Îmi îngăduiți să vorbesc sincer?

— Oare nu vă cer s-o faceți?

— Ei bine... cred că ar trebui să citiți acea scrisoare și să vă duceți să-l vedeți pe dușmanul dumneavoastră Bertolozzi, la Cabo de Diablo...

Francisco D'Autremont, auzind cuvintele notarului, cu un gest de furie mototoli în buzunar scrisoarea pe care băiatul i-o dăduse cu câteva minute în urmă. Apoi surâse, încercând să îmbrace în ironie neliniștea pe care de-abia și-o mai putea ascunde:

— Nu vă grăbeți dumneavoastră atât ca să ajungem devreme la serbarea guvernatorului?

— Până acum o jumătate de oră acesta era cel mai important lucru pe care-l aveți de făcut.

— Și acum, ce? Vi se pare mai important ca în locul guvernatorului și a serbării lui, să mă aleg cu ultima suflare a acestui vicios, a acestui bețiv, a acestui nefericit căzut în toate viciile, *numai* pentru că o femeie l-a înșelat?

— Era soția lui și el o iubea – răspunse Noel cu delicatețe. L-a acoperit de rușine și el n-a reușit niciodată să se întâlnească cu agresorul.

— Nu l-a întâlnit pentru că n-a vrut să-l caute! sări D'Autremont cu o furie concentrată.

— Poate că celălalt a știut să se ascundă bine...

— Credeți că e un laș?

— Nu, sigur că nu pot să cred asta. Fără îndoială, era capabil să înfrunte totul, totul, mai puțin scandalul. De altfel, avea datorii grave și Gina Bertolozzi nu știa asta. Era căsătorit... soția lui era pe punctul de a-i da un fiu... Eu nu-l învinuiesc pe acest om, prietene D'Autremont... Sunt păcate omenеști... Mai grav mi se pare să nu răspundeți la chemarea unui muribund...

— Destul, Noel! Mă voi duce acolo.

— În sfârșit! Scuzați-mă că am insistat atâta. Vă cunosc destul, prietene D'Autremont și știu că sunt lucruri pe care nu vi le-ați ierta niciodată.

— Atunci, vreți să-i prezentați guvernatorului scuzele mele?

— Cu cea mai mare plăcere, prietene.

— Deci haidem!

— Deodată D'Autremont exclamă: Un moment...!

— Nu e necesar să-mi recomandați discreție absolută – explică Noel, înțelegător. Este... meseria mea, prietene D'Autremont!

CAPITOLUL 2

Furtuna se potolise. Marea era aproape liniștită și un vânt proaspăt, aproape rece, bătea odată cu apropierea zorilor, măturând norii.

Luntrea fragilă care rezistase furtunii, se împotmoli în nisipul unei crăpături adânci, tăiată de izbiturile mării în stânca netezită și băiețașul sări din nou, intrând în apă ca să scoată bărcuța pe uscat, lăsând-o la adăpost. Pe urmă, picioarele sale desculțe, înăsprite de intemperie, se cățărară pe stâncile ascuțite, întâi cu ușurință de felină, apoi mai încet, ca și cum n-ar fi dorit să ajungă la locul spre care se îndrepta... Numai în vârful stâncii pașii lui păreau ca și când ar fi de plumb... se opreau în fiecare clipă tremurând ca și cum ar fi fost pe punctul de a lua altă direcție și în sfârșit ajunseră până la deschizătura fără ușa, intrarea cabanei mizerabile, care era unica locuință

omenească în Cabo del Diablo.

O voce de bolnav, plină de pizmă, întrebă:

— Cine e?

— Eu sunt – Juan...

— Juan del Diablo!

Din patul sărac în care zace, se ridică în capul oaselor, cu un efort febril, un om care pare mai mult o epavă umană, numai piele și os; obrajii supti; părul și barba murdare, lungi și răvășite... gura, un hău crispat de durere... ca haine... niște zdrențe murdare. Ar fi inspirat o milă profundă dacă n-ar fi fost privirea lui arzătoare, îndrăzneță, sfidătoare, plină de ură, fulgerătoare de pizmă. Fiecare din vorbele lui sunau pline de ură și amărăciune:

— Și câinele pe care te-am trimis să-l chemi? A venit cu tine? Unde e? Unde e blestematul de Francisco D'Autremont? Aleargă... cheamă-l! Adu-l, spune-i să intre... încă puțin și nu mai pot să aștept!

— N-a venit cu mine – se scuză băiatul.

— Nu...? De ce? N-ai făcut ce ți-am spus, blestematele? N-ai ajuns acasă la el? Nu m-ai ascultat, așa e?

Vezi tu acum...!

Încercă să se ridice, dar căzu din nou fără puteri, rămânând nemișcat, extenuat, cu ochii sticloși... Băiatul îl privi impasibil, se apropie pas cu pas, cu o expresie ciudată în ochii săi adânci și trufași și declară:

— Ba da. Am ajuns acasă la el...

— Și i-ai dat scrisoarea?

— Da, domnule, în mână...

— Și n-a venit după ce-a citit-o?

— N-a citit-o. A zis că nu cunoaște pe nimeni pe care să-l cheme Bertolozzi...

— A zis câinele asta?

— Și a plecat cu trăsura la serbarea unde era așteptat.

— Blestematul! Și tu ce-ai făcut atunci? Ce-ai făcut?

— Ce să fac? Nimic.

— Nimic... Nimic! Știi că sunt pe moarte... știi că am nevoie să

vină și nu faci nimic! Trebuia să fii cine ești...!

— Dar tată...! imploră băiatul.

— Nu sunt tatăl tău! De câte ori trebuie să ți-o spun?

Nu sunt tatăl tău. Când blestemata aceea m-a căutat din nou, când a venit să caute sprijinul meu, te avea deja pe tine în brațe... Nu ești fiul meu! Dacă ea, în afară de faptul că m-a înșelat, mi l-ar fi furat pe fiul meu, eu aș fi omorât-o. Dar nu, s-a întors cu fiul altuia, fiul acelui ticălos... cu tine!

— Fiul cui?

— Ai cui... al cui? Vrei să știi? Ca să-i spun, de asta te-am trimis să-l chemi. Fiul lui, al acestuia, al omului care se ducea cu trăsura la o serbare, în timp ce eu văd moartea apropiindu-se... Al omului care mi-a luat totul, al omului care mi-a furat totul, pentru a mi te da în schimb pe tine.

— Nu înțeleg... Nu înțeleg!

— Păi înțelege! Acest domn care ți-a întors spatele, acest domn care ți-a zis că nu mă cunoaște... e tatăl tău!

— Tatăl meu... Tatăl meu? bâigui băiatul în culmea surprizei.

— Dar nu-ți face griji... nici nu te va cunoaște. Mi-e scârbă!

— Domnule Bertolozzi... repetați-mi asta. Tatăl meu?

Ați spus că tatăl meu...?

— Tatăl tău e Francisco D'Autremont. Spune-o la toată lumea, strig-o peste tot! Tatăl tău e Francisco D'Autremont!... Lui îi datorezi toate necazurile tale. Îi datorezi mizeria, îi datorezi rușinea, îi datorezi goliciunea și foamea ta... îi datorezi insulta pe care ți-o vor arunca în față când vei fi bărbat, pentru că el a compromis-o pe mama ta! Toate astea i le datorezi... Și acum, când îl chem pentru că sunt pe moarte, pentru că vei rămâne singur, se duce la o serbare unde este așteptat.

— Un hohot de plâns i se frânse în gât, lăsând loc duioșiei.

Juan... Fiul meu...!

— Domnule...!

— Te urăsc pentru că ești fiul lui, dar e ceva cu care te poți curăța, cu care poți spăla această pată... Când vei fi bărbat, caută-l pe Francisco D'Autremont și fă ceea ce eu n-am făcut, ceea ce n-am avut

curaj să fac: omoară-l!

Omoară-l!

— Și ca și cum în aceste cuvinte și-ar fi pus ultimul suflu al vieții sale, căzu pe jos fără să se mai miște.

— Domnule... domnule, domnule! Răspundeți-mi!

Îl scutură în zadar. Andres Bertolozzi nu mai putea răspunde!

Nimeni pe coastă; nimeni în adâncă deschizătură, intrarea plajei strâmte, nimeni în neputincioasele stânci de piatră de care marea se izbește cu brutalitate; nimeni în vârful promontoriului din Cabo del Diabolo, nimeni în nicio parte în care privirea sa cercetătoare ar putea ajunge...

Niciun suflet viu, nicio locuință omenească... Numai o cabană mizerabilă ia adăpostul negrului promontoriu care se adâncește în mare: Cabo del Diablo.

Potrivnic era chiar numele peisajului abrupt, acum mai dezolant sub norii deși, alb-cenușii care învăluiau munții... atât de joși, atât de aproape de pământ, ca și cum ar fi vrut să-l și înghită. Cu un pas hotărât, Francisco D'Autremont merse spre cabană și strigă cu o voce de tentor:

— Bertolozzi!

Numele sună ca un ecou în încăperea goală fără uși, fără ferestre, aproape fără mobile... în patul mizerabil se află forma rigidă a unui corp care se distingea sub un cearșaf, incredibil de curat pentru acel loc... Impresionat.

D'Autremont murmură:

— Bertolozzi...

Dintr-o mișcare căzu un pic cearșaful, lăsând să se vadă acel chip pe care moartea își pusese deja masca și de-abia putu recunoaște în el pe tânărul sănătos și arogant, care îi fusese rival... Erau șuvițe albe în părul rebel și întunecat, în barba deasă care-i acoperă obrajii supti și de asemenea exista o umbră de pace supremă pe pleoapele închise... Tremurând, Francisco D'Autremont acoperi acel chip și se dădu un pas înapoi...

A ajuns prea târziu, destul de târziu... Acele buze livide nu-i vor

mai încredința secretul pe care-l păstrează...

Tac pentru totdeauna... Dar mâna lui Francisco D'Autremont pipăi în mod nervos în buzunare și trăgând plicul boțit cu scrisoarea aceea pe care încă n-o citise. O păstrase cum se poate păstra o otravă, o armă, un șarpe veninos adormit, rupse plicul și făcu un pas până la fereastra fără canaturi, prin care pătrundea lumina lăptopasă a zilei care începea...

„Cu ultimele mele puteri îți scriu, Francisco D'Autremont și îți cer să vii lângă mine. Vino fără teamă...”

Nu te chem pentru a încerca să mă răzbun. Este târziu pentru a-mi recupera cu sânge tot răul pe care mi l-ai făcut mie și ei. Ești bogat și fericit, iubit și respectat, în timp ce eu, cufundat în mizerie și în ticăloșie, privesc cum sosește moartea ca unica eliberare posibilă. Nu trebuie să-ți repet cât te urăsc. Tu o știi. Dacă te-aș fi omorât cu gândul, te-aș fi distrus; dar numai eu m-am mistuit puțin câte puțin pe rugul acestei un care-mi rupe inima...”

Pentru o clipă Francisco D'Autremont își întrerupse lectura ca să contemple forma rigidă care se întrezărea sub pânza albă, simțind cum îl cuprinde neliniștea, că-i este greu să respire sub acoperișul acelei cabane unde totul părea că-l respinge și din nou ochii i se întoarseră la lectură...

„Ura mă ucide mai mult decât alcoolul, mai mult decât abandonarea... Și din ură am tăcut timp de mulți ani.

Azi vreau să-ți spun ceva care te poate interesa. Un băiat îți va pune în mână această scrisoare. Are 12 ani și nimeni nu s-a îngrijit niciodată să-l boteze. Eu îl strig Juan și pescarii de pe coastă îi mai zic cumva: Juan del Diablo...

Are puține trăsături de ființă umană. Este o fiară, un sălbatic... L-am crescut în ură... Are sufletul tău ticălos și în plus, eu i-am dat frâu liber la toate instinctele sale. Știi de ce? Îți voi spune în caz că nu te hotărăști să vii să m-ascuți.

E fiul tău...”

Scrisoarea îi tremură în mâini... Cu ochii măriți de tulburare privi în toate părțile, dar rândurile inegale îl atrag ca niște inscripții de

foc și bău dintr-o sorbitură restul de otravă al acelor cuvinte...

„Dacă îl ai în față, privește-i chipul... Uneori îți seamănă leit... Alteori, seamănă cu ea... Cu ea... blestemata... este al tău. Ia-l... are inima plină de venin și sufletul vătămat de ură. Nu știe decât să urască...

Dacă-l iei cu tine, va fi cea mai rea pedeapsă pe care o poți primi...

Dacă-l părăsești, va fi un asasin, un pirat, un hoț de drumul mare, care va sfârși spânzurat... Și e fiul tău... Are sângele tău... Aceasta îmi e răzbunarea!”

Palid din cauza primei spaime, devenind după o clipă roșu de indignare, Francisco D’Autremont mototoli acea scrisoare, ultimul masaj al rivalului său învins, al dușmanului său nemișcat pentru totdeauna; triumfător în moarte după cum în viață fusese biruit... Cu un impuls subit de mânie neînfrânată, se duse până la pat, descoperi chipul cadavrului și-i zise tremurând de oroare și de furie:

— Minți! Minți! Nu-i adevărat! De ce nu m-ai așteptat în viață ca să te oblig să mărturisești? Șarlatanule! Trebuia să procedezi până la sfârșit așa cum ai făcut mereu!

Lașule, da... lașule! Niciodată nu m-ai căutat față-n față!

Niciodată nu mi-ai cerut socoteală ca un bărbat... Și acum... de ce nu ești viu? De ce nu m-ai așteptat?

— Se dădu înapoi cu spatele clătinându-se, orbit de un abur roșu care se formase în jurul lui ca o atmosferă de ireal.

Ești cel mai josnic șarlatan, dar nu mă vei atinge cu răzbunarea ta mârșavă! Nu! Nu!

— Domnule D’Autremont! strigă suavă vocea lui Pedro Noel.

— Nu-i adevărat! Asta nu-i adevărat!

— D’Autremont! insistă Noel, apropiindu-se. D’Autremont!

— Lașul!... Canalia!

— Prietene drag... sunteți nebun?

— Ei? Ce?

— Reacționează în sfârșit D’Autremont.

— Sunteți bolnav, rătăcit... Veniți-vă în fire...

— Noel!... Prietene Noel...

— Calmați-vă, vă rog. Calmați-vă...

Francisco D'Autremont se stăpâni cu un efort teribil, îndepărtându-se de patul unde zăcea cadavrul, în timp ce Pedro Noel se apropie respectuos.

— E un șarlatan... Un șarlatan și o canalie! zise D'Autremont cu o voce surdă.

— Nu mai e nimic, dragă prietene, decât niște rămășițe triste. Lăsați-l și să mergem...

— Cum de sunteți aici? îl interogă D'Autremont, ieșind din paralizia cauzată de vocea lui Noel.

— Mi s-a părut necesar să vin să vă caut. Bautista mi-a indicat drumul... Dar veniți, să mergem...

— Așteaptă... Așteaptă... Unde este băiatul?

— Care băiat?

— Cel care a adus scrisoarea... Unde este?

— Nu știu. Nu l-am văzut deloc. Presupun că Bertolozzi trăia în cea mai absolută singurătate.

— Copilul locuia cu el... Unde este?

— Oh, iată-l...!

D'Autremont se întoarse cu vioiciune. În spatele mobilelor sta băiatul care îi adusese scrisoarea.

— De ce te-ai ascuns aici, băiete? întrebă Noel.

Ridică-te, ridică-te că domnul te caută.

Juan s-a ridicat încet, fără a-și lua privirea de pe Francisco D'Autremont, care simți cum i se înroșesc obrajii sub aceea privire... Era o privire care acuza, care condamna, care întreba...

— Erai aici când am intrat? dori să știe D'Autremont.

— Da, domnule, răspunse băiatul. Aici eram...

— De ce te-ai ascuns? întrebă din nou Noel.

— Nu mă ascundeam... Eram aici...

— Fără să zici niciun cuvânt...

— Se plânse D'Autremont.

— Și ce trebuia să zic eu?

Băiatul se ridică în picioare. Era înalt pentru vârsta lui, subțire și

robust, neliniștit și agil, ca un animal sălbatic și D'Autremont se întoarse spre el, apucându-l brusc cu brațele:

— M-ai spionat, mi-ai auzit cuvintele... Da, e adevărat? Cunoșteai și tu conținutul scrisorii pe care ai adus-o?

— Cum?

— Dacă ai citit acea scrisoare! Răspunde! Îl sili D'Autremont, mânios.

— Oh, dați-mi drumul! Nu vă spionam... Dați-mi drumul! Nu aveți de ce să mă constrângeți... Nici scrisoarea n-am citit-o... Nu știu să citesc...

— Firește, prietene D'Autremont – interveni împăciuitoarea Pedro Noel.

— Ce idee! Cum să știe să citească acest băiat sărman.

— Îți spusese el ce mi-a scris în această scrisoare?

Spune-mi adevărul! D'Autremont se îndreaptă spre băiat, pe un ton amenințător.

— V-am mai spus că nu – răspunse băiatul.

— Vă rog, prietene D'Autremont – îl sfătuia Noel.

— Fiți calm... Calm...

Francisco D'Autremont se îndepărtă câțiva pași cu pumnii strânși și cu buzele tremurânde, în timp ce notarul îl privea cu blândețe pe băiatul nemișcat, puternic și sălbatic și-l întrebă:

— La ce oră a murit domnul Bertolozzi?

— Nu știu... E deja ceva timp de atunci...

— Nu ai anunțat pe nimeni?

— Am fost la cabanele de acolo de jos... Acolo mi-au dat acest cearșaf... Apoi mi-au spus că vor veni cei de la tribunal... Dar eu nu spionam pe nimeni – insistă cu încăpățănare.

— Acest domn zice...

— Domnul D'Autremont e nervos din cauza a tot ceea ce s-a întâmplat. Atitudinea ta i s-a părut ciudată, dar nimic mai mult. Vino aici... apropie-te puțin... Înțeleg că și tu te simți rău. Ce-i erai tu domnului Bertolozzi? Prieten?

Rudă? Servitor?

Băiatul se ridică. Privirea lui, ca o săgeată, îl fixă pe Francisco D'Autremont, care se întoarse și-l privi în față. O clipă se încrucișară în aer acele două priviri în mod straniu egale... și notarul, după ce le contemplă. Zise cu duioșie:

— Nu știi ce-i erai domnului Bertolozzi? Probabil vecin, nimic altceva... Ești din satul de pescari care i acolo jos?

— Nu... Locuiesc aici... Domnul Bertolozzi era. Era tatăl meu...

— Într-adevăr – oftă D'Autremont.

— Cred că acest băiat este fiul lui Andreas Bertolozzi și al nefericitei sale soții. Boala și alcoolul trebuie să-l fi înnebunit pe Bertolozzi în ultimii săi ani... Trebuie să fi zis atâtea lucruri ciudate, că bietul băiat e răătăcit...

Mâna sa tremurândă vru să se odihnească pe capul lui Juan, care cu o mișcare bruscă se feri. Apoi, cu un gest de descurajare, D'Autremont ieși încet din cabană, și Noel veni după el. Câțiva pași mai încolo se opri și notarul își interogă prietenul:

— Îmi permiteți să vă întreb ce veți face?

— Voi cere ca Bertolozzi să fie înmormântat cu decență. Ați vrea să vă ocupați de asta? răspunse

D'Autremont cu tristețe, senin, deja stăpân pe emoțiile sale.

— Bineînțeles, dacă dumneavoastră o ordonați...

— Vreau să plec acasă, mâine dimineață în zori...

— Și băiatul?

— Îl voi lua cu mine.

— Ah! Dar va vrea să meargă? Nu cred că dumneavoastră și el vă simpatizați.

— Am încredere în priceperea dumneavoastră pentru a-l cuceri, Noel.

— Scuzați-mi o ultimă întrebare. Ați citit în cele din urmă faimoasa scrisoare?

— Am citit-o și am rupt-o imediat. Spunea numai nebunii și aberații. Acum știu că Andreas Bertolozzi era complet nebun. Smintit de tot!

Pedro Noel luă băiatul cu el, îndepărtându-se puțin de cabană, în

direcția drumului care lega prin altă parte acel loc dezolant cu orașul. Trecuseră orele și formalitățile mediocre și de rutină pentru înmormântarea lui Bertolozzi deja se apropiau de sfârșit. Rămânea numai acea ultimă și delicată problemă cu care Francisco D'Autremont îl însărcinase pe calculatul său prieten.

— Domnul D'Autremont te va lua cu el. Știi ce înseamnă asta? Te va lua acasă la el, unde te vor trata bine, unde vei avea tot confortul. Viața ta se va schimba...

— Nu... nu vreau! protestă băiatul ursuz.

— Nu vrei? Nu pot să cred. Sigur, nu te-am făcut să înțelegi cuvintele mele... Domnul Bertolozzi a murit. Nu-ți mai rămâne nimic de făcut pe aici.

— Nu vreau să merg!

— Nu fi căpos... Te duci într-o casă frumoasă unde te vei bucura de tot confortul, unde vei trăi ca un om.

Domnul D'Autremont vrea să te ia sub ocrotirea sa, e foarte bun...

— Nu! Nu! Nu-i adevărat! Nu vreau să merg cu el!

— Păi va trebui s-o faci, vrei nu vrei. Nu-ți vor face niciun rău... Dimpotrivă... Dar va fi mai rău pentru tine să te ia cu forța, pus într-un sac ca o maimuță sălbatică.

— Dacă mă iau cu forța, voi fugi!

— Și te vor prinde din nou... zise notarul, afectuos.

Dar de ce ești atât de încăpățânat, băiatule? Uite... vrei să facem un târg? Eu voi merge cu voi; voi petrece două sau trei zile în Campo Real, care este moșia domnului D'Autremont. Dacă nu vrei să rămâi acolo, când mă voi întoarce la Saint-Pierre, te aduc înapoi.

— De ce nu mă luați cu dumneavoastră de acum?

Eu știu să fac multe lucruri: să tai lâna, să îngrijesc de cai... Eu...

— Perfect. Te vei ocupa de toate astea când ne vom întoarce acasă. Dar pentru moment, trebuie să-i faci plăcerea domnului D'Autremont. Greșești când gândești că nu-i bun, e bun și generos, are o casă drăguță la țară, soția lui e o doamnă frumoasă, distinsă și amabilă și are un fiu care este cam de vârsta ta. Sigur va vrea să fii cu

el, să-l întovărășești în jocurile lui și să fii un fel de micuțul său lacheu. Vei petrece foarte bine, Juan.

— Prefer să rămân cu dumneavoastră... sau să mă lăsați singur.

— Singur nu te vom lăsa. Eu te iau și...

— Și mă aduceți înapoi... Mă aduceți apoi... dați-mi cuvântuldumneavoastră... Nu vreau să rămân acolo!

— Bine, mai bine. Te iau și te aduc. Ești un nerecunoscător față de D'Autremont. Cel puțin, trebuie să încerci să-i arăți gratitudinea ta pentru buna sa intenție.

Hai, du-te la trăsură, că iată-l că vine și trebuie să-i vorbesc.

— Ce se întâmplă, prietene Noel? Întrebă D'Autremont.

— S-a opus destul, dar am reușit să-l liniștesc cu promisiunea de a merge cu dumneavoastră și să-l aduc înapoi dacă nu se simte în largul său. El preferă să rămână cu mine și nu mi-o luați în nume de rău. Este un băiat ciudat, dar mă tem că extraordinar de inteligent în ciuda aspectului său grosolan și sălbatic.

— Vă temeți? De ce?

— Este un fel de a spune. La urma urmelor, întotdeauna este de preferat să ai de-a face cu oameni inteligenți decât cu neghiobi. Acesta ne-a demonstrat că este curajos. Călătoria pe care a făcut-o azi-noapte cu această barcă și pe acea vijelie, arată un curaj pe care mulți oameni nu l-ar avea. În plus, pare mândru, rezervat, cu o anumită demnitate nativă. Nimic din toate astea nu-i obișnuit la cineva care trăiește ca un cerșetor. I se vede o anumită clasă...

— Lăsați-i în pace clasa! Îl iau pentru că presupun că asta ar fi dorit Bertolozi, dar nimic mai mult. Soției mele nu avem de ce să-i dăm detalii despre nimic din toate astea. Imaginația femeilor complică totul. Sper că nu vă va surprinde prea mult dacă mă auziți povestind ceva diferit în legătură cu băiatul.

— Mă tem că dumneavoastră veți complica lucrurile, pentru că dacă se piaptănă și se spală pe față băiatul acesta nu va putea trece drept un metis. N-ați băgat de seamă că este un băiat bun? Ochii săi mari italienești amintesc în mod extraordinar pe cei ai nefericitei Gina Bertolozi. Nu v-ați dat seama?

Noel îl observa, văzându-l pălind și strângându-și buzele... Apoi, Francisco D'Autremont ridică din umeri, făcând un gest indiferent și comentă:

— N-am avut timp să-i privesc bine fața. Într-un fel sau altul, lucrurile se vor aranja. Și în cel mai rău caz, eu sunt încă cel ce ordonă în casa mea!

CAPITOLUL 3

— Mamo!... Mămiță! Uite că vine tata. Uite-l că vine!

Cu ochii strălucitori de fericire, cu obrajii în mod obișnuit palizi aprinși un moment de emoție, care încadrează părul neted blond, un băiat de 12 ani intră în iatacul doamnei D'Autremont, care deschise ochii, ridicându-se încet din balansoarul încăpător în care se odihnea.

— Deja? Este oare posibil? Dar eu nu-l așteptam până sâmbătă!

Sofia D'Autremont avea o frumusețe delicată și fragilă... ochii mari de culoarea peruzelei, păr blond, neted ca al copiilor și ca și băiatul, obraji palizi de culoarea chihlimbarului.

Un moment dispăru gestul ei îndurerat în fața veștii pe care tocmai i-o adusese fiul ei. Și deja în picioare, făcu câțiva pași sprijinindu-se de umerii slabi ai acestuia.

— Ești sigur că e chiar tatăl tău cel care vine?

— Dar bineînțeles, mamă. Sebastian a venit fugind ca să anunțe. Zice că din vârful dealului l-a văzut pe tata pe calul său alb și în urma lui cele trei trăsură în convoi.

Probabil că vine plin de daruri...

— Pentru cine?

— Pentru tine, mămico. Dacă a sosit corabia din Franța, tata îți va aduce de toate: mățăsuri, parfumuri, bomboane și toate aceste lucruri pe care ți le aduce mereu. Eu i-am cerut un ceas de buzunar. Mi l-o aduce?

— Sigur, fiule... Dar cheamă-le pe cameristele mele... Pe Isabela și pe Ana... pe prima pe care o întâlnești. Trebuie să mă pieptăn, să mă îmbrac...

— Doamnă, doamnă... Se zice că domnul a sosit!

Exclamă Ana, camerista, năvălind în iatac.

— Vezi? Vezi, mămico? E deja aici!

— Iisuse! Ajută-mă să mă pieptăn, Ana. Să-mi schimb îmbrăcămintea n-am timp, dar...

— Doamna e, ca întotdeauna, drăguță și aranjată.

Și nu mințea deloc camerista metisă. Ca întotdeauna, doamna D'Autremont era impecabilă. Un neglijeu distins, alb, împodobit cu dantele multe, ciorapi de mătase, pantofi cu toc Ludovic al XV-lea și bijuterii delicate cu care s-ar putea prezenta cu succes în oricare loc elegant de pe pământul ei natal. Totuși, era doar în casa ei, centru al plantațiilor din Campo Real, reședința enormă și palidă, cu odăi largi și somptuoase, cu lămpi mari și pardosele strălucitoare ca niște oglinzi; atât de luxoasă, atât de maiestuoasă, cu oglinzile de Valencia și cu consolele ei aurite, încât părea anacronică în mijlocul acelei insule americane, toridă și sălbatică; dar locuința era demnă de doamna fragilă care înainta pas cu pas pe parchetul lustruit, cu o mână sprijinită pe brațul cameristei sale favorite, cu alta pe capul auriu al acelui unic băiat al ei, care seamănă grozav de mult cu ea.

— Uite-l pe tata! strigă băiatul, îndreptându-se foarte bucuros.

Alergă înaintea călărețului care se oprise deja în fața intrării principale și care coborî dintr-o săritură de pe elegantul cal, aruncând hăturile jumătății de duzină de servitori care veniseră în grabă ca să-l aștepte și ca să-l salute. Și din penumbra galeriei strâmte, Sofia D'Autremont contempla cu ochi de îndrăgostită plină de ardoare figura bărbătească, mândră și chipeșă, în fața căreia toți se înclinau, deoarece stăpânul de la Campo

Real era suveranul indiscutabil al pământului.

— Mi-ai adus ceasul, tată?

— Nu, fiule. N-am avut timp să caut.

— Și cutia cu culori? Și corzile pentru mandolina mea?

— Îmi pare rău, dar în această călătorie n-am avut timp să caut nimic.

— Francisco...

— Murmură Sofia, apropiindu-se de soțul ei.

— Sofia... ce faci? zise D'Autremont afectuos și tandru.

— Ca întotdeauna... Dar să lăsăm indispozițiile mele. Cum de te-ai întors atât de repede? Nu te așteptam încă...

— Presupun că nu te superi că mi-am grăbit întoarcerea – răspunse D'Autremont pe un ton glumeț.

— Să nu mă supăr? Ce prostii spui! Este o surpriză deosebit de plăcută; dar la urma urmelor, o surpriză. Ce s-a întâmplat? N-a sosit fregata pe care o așteptați? S-au suspendat serbările pregătite în cinstea mareșalului Montmercy? Sau poate l-ai adus tu?

— Oh, nu, nu! Nici măcar nu l-am văzut pe mareșalul Montmercy.

— Ce s-a întâmplat? Vreun necaz? Vremea a fost îngrozitoare în aceste ultime zile...

— Nu, niciun necaz. Fregata a sosit fără nicio problemă și serbările trebuie să fie în toi...

— Dar...

— Nu m-a interesat să rămân la ele, Sofia. Asta e tot.

— M-am gândit că ți-ar plăcea să discuți cu un compatriot ilustru. Sigur că avea lucruri interesante de povestit. Am putea să avem vești...

— Bârfe de salon sau intrigi politice? La ce ne pot folosi aici, iubito? Suntem la șapte mii de mile de Franța și până și soarele ne luminează la ore diferite.

— Acesta nu este un motiv să ne uităm țara – îi reproșă Sofia.

— Țara mea asta e, iubito. Pentru că aici mi-e casă, e fiul meu și aici ești tu. Pe insula asta, care numai pentru sănătatea ta a fost neprimitoare. Dar nu ești curioasă să vezi ce ți-am adus?

Se întoarse spre mormanul de flori care înconjura sera monumentală, intrarea principală a aceluia palat, unde tocmai se opriseră cele trei vehicule de lux care formează caravana care-l urma. Unul complet gol, din altul coborâseră deja servitorii săi particulari și din al treilea, care este cel mai apropiat, coborî Pedro Noel aproape târându-l pe ursuzul băiat care îi fusese tovarăș de călătorie. Sprâncenele subțiri ale doamnei D'Autremont se uniră într-un gest de mirare care era foarte aproape de dezgust și comentă:

— Pedro Noel... dar pe cine ai adus?

— Pe cineva care te poate distra în clipele tale de răgaz și în cele ale fiului nostru, Renato – explică D'Autremont.

— Un băiat! sări cu bucurie Renato.

— Mi-ai adus un prieten, tată!

— Întocmai. Ai zis cuvântul exact. Ți-am adus un prieten. Mă bucur mult c-ai înțeles totul din primul moment.

Un prieten, un tovarăș...

— Dar ce tot zici acolo, Francisco? îl întrerupse Sofia, cu un gest stăpânit.

— Aduceți-l dumneavoastră pe Juan, Noel – îi spuse acestuia D'Autremont.

— Doamna D'Autremont – salută Pedro Noel, apropiindu-se – este o mare onoare pentru mine să pot să vă prezint respectele mele.

— Apoi, îndreptându-se spre Renato, exclamă – Bună, tânărule!

— Bună ziua, domnule Noel – răspunse Renato.

— Acesta e Juan – explică D'Autremont prezentându-l.

— Juan? Juan și mai cum? vru să știe Sofia.

— Pentru moment, Juan și nimic mai mult. Este un orfan neajutorat, pentru care sper să se găsească un colțișor în casa asta atât de mare.

— Juan... și nimic mai mult, nu-i așa? sublinie Sofia cu ironie.

— Oamenii mă mai strigă și Juan del Diablo – lămuri ursuzul băiat, imperturbabil.

— Iisuse, Maria și Iosif! se scandaliză camerista făcându-și semnul crucii.

Fu un moment de stupoare generală și de asemenea câteva râsete, când Noel interveni.

— Scuzați-l, doamnă. Diamantul e încă neșlefuit.

— Văd... Și fără a se desprinde de pleavă – zise Sofia tăios. Domnii sunt o adevărată catastrofă. Nici unuia dintre voi doi nu i-a dat prin cap să-l spele pe acest băiat înainte de a-l urca în trăsură.

— Este o omisiune care poate fi reparată – explică D'Autremont,

stăpânindu-și vădita repulsie. Ocupă-te de el, Ana. Du-l la baie, aranjează-l, piaptănă-l și îmbracă-l cu niște haine curate de-ale lui Renato.

— De-ale lui Renato? se miră Sofia.

— Nu cred că poate să le folosească încă pe ale mele.

— Dar nici în cele ale fiului meu nu încape.

— Totul se poate aranja – interveni Noel conciliant.

Sigur se va găsi ceva printre îmbrăcămintea cuiva, care-i poate folosi.

— Negresa Paula este responsabilă cu hainele diurniștilor – lămuri doamna D'Autremont disprețuitoare.

— Cere-i o cămașă și niște pantaloni pentru acest băiat, Ana.

— Eu am un costum care mi-e mare, mamă – se offeri Renato. Încă nu l-am îmbrăcat, tocmai din cauza asta. Este cel de postav albastru...

— Ți l-au trimis în dar unchii tăi din Franța – se opuse Sofia cu un dezgust crescând.

— I l-a oferit de bunăvoie – comentă D'Autremont pe ton duios, dar cu hotărâre.

— Nu-i tăia impulsul de generozitate, Sofia. Renato al nostru are haine ca să îmbrace zece băieți. Du-te cu Juan și cu Ana, fiule și gândește-te că pentru el, aceasta e o lume nouă prin care tu-l vei călăuzi.

— Întorcându-se spre soția lui, o imploră cu amabilitate.

— Tu vino cu mine, iubito. Și eu mă voi face mai prezentabil.

— Și ridicând vocea, îl strigă pe servitor:

Bautista... Condu-l pe domnul Noel în odaia pe care obișnuiește s-o ocupe și ai grijă să nu-i lipsească nimic.

— Nu vă deranjați pentru mine – se scuză Noel.

— Mă consider de-al casei.

— R și chiar sunteți. Într-o jumătate de oră, Sofia ne va servi un apetitiv pe care-l vom lua împreună înainte de a ne așeza la masă, nu? Azi arăți foarte bine, Sofia. Sigur vei putea să ne ții companie și va fi o mare plăcere pentru noi. Masa se desfășoară altfel când ești și tu cu

noi.

Plecă și Pedro Noel, urmat de servitor și rămaseră doar soții D'Autremont. Sofia nu-și putea ascunde gelozia care-i rodea inima și întrebă:

— Cine-i acest băiat?

— Sofia dragă, liniștește-te...

— Iar tu răspunde-mi... Cine-i acest băiat? Unde l-ai găsit și de ce l-ai adus aici? De ce nu-mi răspunzi?

— Îți voi răspunde, dar pe rând. Se numește Juan și e un orfan...

— Asta ai mai spus-o, îl întrerupse Sofia nervoasă – și este singurul lucru pe care-l știu. Îl cheamă Juan del Diablo... un răspuns destul de obraznic din partea lui, mai ales că nimeni nu-l întrebase nimic.

— Nu e impertinență în răspunsul lui, Sofia. Este vorba de porecla pe care i-au pus-o pescarii, din cauza locului în care se afla cabana părinților lui.

— Ce loc era acesta?

— Mă rog... aproape de ceea ce se numește Cabo del Diablo.

— D'Autremont încercă să nu-i dea importanță.

— Este acolo un sat de oameni foarte umili, foarte săraci, care repară plase de pescuit și fac bărci. Printre acești oameni sărmani...

— Printre acești oameni sărmani sunt mulți orfani, sunt mulți copii cerșetori și mizerabili în periferiile lui Saint-Pierre. Niciodată nu ți-a trecut prin minte să-l aduci pe niciunul și cu atât mai puțin să i-l dai fiului tău ca prieten...

Ca frate, aș zice eu.

— Sofia!

— Este modul în care l-ai adus pe acest cerșetor!

Exclamă Sofia deja foc de mânioasă. Și cred că am dreptul să te întreb: de ce l-ai adus aici? Ce legătură ai tu cu el? De ce nu poate îmbrăca hainele diurniștilor și de ce pretinzi să îmbrace hainele lui Renato? De ce a trebuit să-i ureze bun venit chiar fiul nostru și de ce trebuie să găsim un colțișor în casa asta, când avem o sută de barăci mari ale diurniștilor unde întotdeauna mai încape unul?

— Întotdeauna te-am considerat o femeie cu sentimente creștinești, nobile și generoase, Sofia.

— Nu-mi lipsește caritatea pentru nefericiți și de mai multe ori ți s-a părut excesivă.

— Când era vorba de a demoraliza pe cei care sunt servitorii mei, pe cei pe care cu forța trebuie să-i fac să mă știe că pe un domn și stăpân. Nu se poate conduce o moșie, care este ca o provincie, fără respectul absolut față de o autoritate, fără disciplină și fără pedepse care-i obligă să o respecte. De aceea ne-am certat de mai multe ori.

Dar în cazul de față...

— În cazul acesta, totul e diferit. O știu, o văd și o simt. Nu-i o operă de caritate ceea ce faci. Este o operă de îndreptare. Acest băiat te interesează pentru tine însuși. Te interesează mult... destul...

— Ei bine, Sofia... Da. Ți voi spune adevărul. Acest băiat este fiul unui om cu care eu m-am purtat rău. Un om care s-a ruinat din vina mea. A murit lăsându-l pe băiat în cea mai îngrozitoare mizerie. Cred că-i o datorie de conștiință să-l ajut.

— Șovăi un moment.

— Ce ai? De ce mă privești așa? Nu mă crezi?

— Mi se pare foarte ciudat. Ai ruinat pe mulți și nu le-ai adus fiii în casă... Ar fi mai bine să ne gândim, la povestea asta altfel. Acest băiat e fiul unei femei pe care tu ai iubit-o!

Cu această acuzație justă și precisă, ca o suliță trasă împotriva platoșei reci de indiferență cu care Francisco D'Autremont încearcă în zadar să se îmbrace, au mers cuvintele Sofiei, lovind exact la țintă. Pentru un moment el păru pe punctul de a izbucni într-unul din accesele sale de furie violentă. Apoi, încet, se stăpâni, pentru că acea femeie mică, blondă și fragilă, tristă ca o floare de seară, era singura care părea să aibă capacitatea de a împlânzi în el pornirile sălbatice, de a-i face să dispară caracterul vijelios cu un surâs sau cu un gest ambiguu care să se cristalizeze apoi într-o forțată atitudine amabilă.

— De ce te încăpățânezi să te gândești mereu la ceea ce poate să te chinuie cel mai mult?

— Mă gândesc la rău ca să ghicesc... și din nefericire, ghicesc. Și

în acest caz nu mai mult decât în oricare. Al cărei iubiri este rod această făptură? De ce nu are nume? Acest om pe care l-ai ruinat, pe care vrei să-l mulțumești luându-i copilul, ce nume de familie avea?

Cum îl chema?

— Păi, adevărul este că băiatul este fiul natural al acestui om de care vorbesc, care n-a ajuns să-i dea numele său de familie... A neglijat, sunt lucruri care trec.

Promițându-i să am grijă de el, i-am liniștit în plus conștiința. Și acum n-aș vrea să nu-mi țin făgăduiala făcută unui om care a murit binecuvântându-mă, numai pentru că în acest drăguț căpșor a intrat o idee tot atât de anapoda ca și cea pe care tocmai ai spus-o.

— Nu mă vei înmuia cu povești sentimentale...

— Atunci va trebui să rezum lucrurile: am promis, am jurat să-i ajut pe băiat. Nu cred că te poate deranja câtuși de puțin. Eu însumi m-am însărcinat să-l educ...

— Ca pe un alt fiu...? insinuă cu amărăciune Sofia.

— Ca pe un prieten și servitor leal al lui Renato – întrerupse tăios D'Autremont.

— Îl voi învăța să-l iubească, să-l apere; să-i acorde ajutorul și protecția când va fi cazul.

— Protecția lui?

— De ce nu? Fiul nostru nu-i nici puternic, nici îndrăzneț.

— Mi-o spui în față de parcă eu aș fi vinovată.

— Nu, Sofia, nu vreau să duc această discuție mai departe, dar dacă trebuie să ținem seama de adevăr, fiul nostru, din cauza unui exces de grijă și de răsfăț din partea ta, nu este ceea ce ar trebui să fie pentru luptele și responsabilitățile care vor cădea peste el mâine. Ți-am mai spus înainte: îi lipsește curajul, puterea, îndrăzneala.

Este timpul să înceapă să le capete cât mai repede.

— Fiul meu va merge să se educe în Europa. Nu vreau să devină bărbat în mediu! acesta sălbatic.

— Am pentru el planuri opuse: vreau să devină bărbat aici, să cunoască bine pământul pe care se va dezvolta, să știe să conducă, mâine, micuțul regat pe care i-l voi lăsa moștenire. Dacă am fi avut o

fată, ai fi fost tu cea care ai fi avut ultimul cuvânt în ceea ce o privește.

Este un bărbat și am nevoie să se facă bărbat. De asta vorbesc și ordon.

— Și băiețelul pe care l-ai adus?

— Acest copilăș este aproape un bărbat și-mi va folosi de minune la strădania mea. Mă voi însărcina să-l învăț că îi datorează totul lui Renato și că e de datoria lui să-și dea viața pentru el dacă este necesar. Asta-mi va fi răzbunarea!

— Răzbunare pe ce?

— Pe destin, pe soarta sau cum oi vrea s-o numești.

Te rog să nu mai vorbim de asta. Lasă-mă pe mine să aranjez lucrurilor.

— Jură-mi că ceea ce mi-ai spus este adevărul!

— Pot să-ți jur. Nu ți-am zis nimic care să fie minciună. În plus, eu nu fac acum nimic definitiv. Încerc numai să-i dau băiatului un prilej de a-i demonstra că merită să-l ajut. De ceea ce îmi va arăta că e va depinde viitorul lui. Dacă are în vene sângele pe care zice că-l are, va ști să o demonstreze.

— Ce sânge?

— Îmi permiteți? Pedro Noel sosi exact în clipa în care situația celor doi soți se făcuse deja greu de susținut.

— Intrați, Noel – îl invită D'Autremont, aspirând adânc aer în piept și mulțumind în sinea lui prietenului său că a sosit.

— Ați venit la momentul potrivit pentru a lua acel apetitiv de care am vorbit înainte. Nu te deranja, Sofia, chiar eu voi ordona să ni-l aducă.

— Și zicând asta, se îndepărtă, lăsându-i singuri pe Sofia și Noel.

Sofia făcu un gest vag ca să-l oprească, cu sufletul tensionat din cauza răspunsului la ultimele sale cuvinte, răspuns pe care nu l-a obținut. Rămase nemișcată, tulburată de acea privire cu care Pedro Noel păru că o învăluie, ghicindu-i până și cele mai ascunse gânduri.

— Uneori e mai bine să nu pătrundem adânc în lucruri, nu? Să admitem, fără să aprofundăm prea mult, că până și cei mai buni oameni au capricii, slăbiciuni și că fac greșeli lamentabile, care cu

puțină indulgență se pot ascunde, evitând relele cele mai mari.

— Ce încercați să-mi spuneți, domnule Noel?

— Concret, nimic doamnă. Vorbeam ca să vorbesc, cum fac de multe ori; dar în timp ce traversam această casă frumoasă ca să vin aici, mă gândeam că sunteți un cuplu cu adevărat fericit și că a păstra această fericire merită orice sacrificiu mic al amorului propriu.

— Pentru ce mă pregătiți, Noel?

— Pentru nimic, doamnă... ce idee! Sunteți destul de înțeleaptă pentru a nu avea nevoie de sfatul meu, dar dacă din întâmplare mă veți întreba care e după părerea mea cel mai bun mod de a vă împăca cu domnul D'Autremont, eu v-aș răspunde că a aștepta. Tatăl meu, care a fost notarul familiei D'Autremont în Franța, îmi zicea mereu: „Mânia unui D'Autremont este ca un uragan, violentă, dar trecătoare”. Să i te opui într-un moment de furie este o adevărată nebunie. Dar curând furia trece și atunci este momentul de a repara ceea ce ai distrus...

CAPITOLUL 4

— Vezi ce bine arăți? Pari altul. Privește-te în oglindă – îi zise Renato lui Juan.

— Oglindă...?

— Oglindă, sigur... Aici. Privește-te. N-ai văzut niciodată o oglindă?

— Atât de mare, nu. Este ca o porțiune de apă liniștită.

— Nu-l mai mângâia, că-l afectezi – îi interzise Bautista servitorul. S-o fi ajuns sălbaticul.

— Lasă-l în pace. Tata a zis să nu-l supere nimeni.

— Și cine-l supără? Ce-o mai vrea el?

Juan se dădu un pas înapoi ca să se privească din cap până în picioare în oglinda pe care o avea în față într-adevăr, oglinda era ca un crâmpei de apă liniștită care-i reflecta integral imaginea. Era pentru prima dată în cei 12 ani ai vieții sale, când se putea contempla cum o făcea acum. Exista în privirea întunecată o mare mirare față de propria persoană. Deși avea aproape aceeași vârstă ca și Renato D'Autremont, era puțin mai înalt, corpul său, subțire și mușchiulos avea o sprinteneală de felină; mâinile îi erau late și puternice, aproape ca cele

ale unui bărbat, fruntea sa era lată și trufașă și părul său negru ondulat, acum pieptănat spre spate, o lăsa liberă, dându-i o vagă asemănare cu stăpânul de la Campo Real; nasul drept, gura fermă și strânsă într-un gest amar, care i-ar face destul de dur acel chip infantil dacă nu ar fi fost ochii mari negri și catifelati... ochi admirabili, ochi italienești, identici cu cei ai Ginei Bertolozzi.

— Acum vino să te vadă tata și mama.

— Cu domnul...? Cu doamna?

— Sigur! Domnul și doamna sunt marna și tata.

— Pentru tine, dar pentru ăsta nu – interveni

Bautista, disprețuitor. Eu cred că nu trebuie să-l duci în salon.

— De ce nu? Tata mi-a spus că trebuie să-i arăt toată casa, cărțile mele, caietele mele, uneltele mele pentru pictat, mandolina și pianul meu.

— Arată-i tot ceea ce-ți place, dar dacă nu vrei s-o superi pe doamna, nu-l duce în salon, nici în camera ei, nici în alte locuri unde să-l poată vedea. Ai înțeles? Iar tu pricepe de asemenea: dacă vrei să rămâi în casa asta, să nu ieși niciodată în fața doamnei!

Singur, în acea cameră izolată care era în același timp bibliotecă și birou, Francisco D'Autremont recitea scrisoarea pe care o băgase boțită în buzunar. A citit-o încet, examinând-o amănunțit, oprindu-se la fiecare cuvânt, încercând să pătrundă fiecare frază până-n profunzime. Apoi merse până la peretele central și dând la o parte câteva cărți, căută în spatele unei etajere ușa ascunsă a unei cutii mici de fier și aruncă acolo hârtia ca și cum i-ar fi ars mâinile.

— Ei! Cine-i acolo? Întrebă când auzi închizându-se cu grijă o ușă.

— Eu tată.

— Renato, ce faci ascuns în biroul meu?

— Nu mă ascundeam, tată. Am intrat ca să-ți spun noapte bună...

— Toată ziua nu te-am văzut. Unde erai?

— Cu Juan...

— Puteai să te fi apropiat mai mult de Juan. Cum i-a venit, în

sfârșit, costumul tău?

— Ca făcut pentru el. Mie îmi era mare, foarte mare.

Numai pantofii mei nu i-au fost buni. L-am trimis pe Bautista să-i spună mamei, dar ea a zis că nu contează că-i desculț. Dare urât, nu?

— Da, foarte urât. Unde-i acum Juan?

— L-au trimis la culcare.

— Unde...?

— În ultima cameră de pe etajul servitorilor – explică băiatul, pe un ton trist. Bautista a zis că așa a ordonat mama.

— Da! Și de ce n-ai venit la mine toată ziua?

— Pentru că eram cu Juan și Bautista a zis că mama nu vrea ca Juan să-i iasă în față. Și cum tu ai fost toată ziua cu mama... Sigur că tu îmi spuseseseși să-l duc prin toată casa, dar cum Bautista a zis asta... Am făcut rău?

— Nu. Trebuie s-o ascuți pe mama cum este normal.

— Și pe tine nu?

— Pe mine mai mult ca pe oricine – răspunse

D'Autremont tăios. Măine mama ta și cu mine ne vom pune de acord. Acum du-te la culcare. Noapte bună.

— Noapte bună, tată.

— Așteaptă... Cum ți se pare Juan?

— Îmi place.

— Te-ai distrat cu el? Te-ai jucat cu el? I-ai arătat lucrurile tale?

— Da, dar nu i-au plăcut. Era foarte serios și foarte trist. Apoi am ieșit în grădină... ne-am dus mai departe și atunci a început distracția. Juan știe să se urce pe cal fără șă, să arunce pietre, atât de tare și de sus, încât atinge păsările care zboară. Și vânează șopârle și broaște râioase. A prins un șarpe viu cu o furcă pe care a făcut-o dintr-un băț și l-a întors pe partea cealaltă și l-a pus într-o cutie. Și nu l-a mușcat pentru că știe cum să-l apuce. Mi-a spus că dacă am avea o barcă aş vedea cum se pescuiește... pentru că el știe să arunce plasele și să scoată pești.

— Îmi închipui. Bănuiesc că asta i-a fost meseria.

— Într-adevăr, tată? Nu e o minciună că el poate să meargă singur într-o barcă pe mare?

— Nu e o minciună... dar continuă să-mi povestești.

Ce s-a mai întâmplat cu Juan?

— Au râs de el în râpă pentru că mergea desculț și cu costumul meu de postav albastru... El i-a dat un pumn celui care era mai aproape, care era mai mare decât el și l-a trântit pe spate. Ceilalți au fugit. Dar nu-l vei pedepsi, nu-i așa tată?

— Nu. A făcut ceea ce mi-ar plăcea ca și tu să faci dacă vreodată vor râde de tine.

— Dar nimeni nu râde de mine... Își scot pălăria când trec eu și dacă mă opresc îmi sărută mâna.

D'Autremont s-a ridicat în picioare cu un gest ciudat. A mângâiat părul blond și lins al fiului său; îl împinse ușor spre ușa biroului și-l dădu afară.

— Du-te să dormi, Renato. Pe mâine.

Francisco D'Autremont traversă enorma sa casă ținând în mână o lampă mică cu petrol, apoi curtea servitorilor până ajunsese la ușa pe jumătate închisă a acelei ultime odăi, unde pe o saltea de paie, zdrobit de emoțiile grele de peste zi, dormea micuțul Juan.

O clipă ridică lampa, luminându-l. Privi pieptul dezgolit, capul bine format, chipul cu trăsături nobile și regulate... Așa, cu ochii închiși, păreau să se atenueze pe fața lui asemănările cu mama și trăsăturile dure ale tatălui ieșeau clar în evidență pe chipul copilului...

— Fiule! Piul meu...? Poate... poate!

O îndoială fină și pătrunzătoare, o îndoială care încolțind pare să-i sfarme în inimă ceva rece și dur, urcându-i din piept până-n gât, așa cum poate urca limba arzătoare a unei flăcări, a inundat inima lui Francisco

D'Autremont. Singur, contemplându-l pe acel copii care doarme, a simțit în sfârșit impulsul căutat în zadar încă dinainte. Este posibil ca Bertolozzi să nu fi mințit, este posibil ca ultimele sale cuvinte să fi fost adevărate... Și pentru prima dată nu-i mai inundă inima un sentiment nedefinit, amestec de curiozitate și ură. Era ca un orgoliu adânc, ca o

profundă satisfacție, o dorință violentă ca, într-adevăr, această ramură robustă, grosolană și îndrăzneată, sinteză arzătoare a spiritului său de aventură și de luptă, să fie din propriul său trunchi. Orice bărbat ar putea să fie mândru la gândul că este tatăl celui băiat extraordinar, clădit ca un bărbat în fața necazului și întrebarea se făcu afirmație pe buzele sale:

— Fiul meu! Da! Fiul meu!

Cu o emoție care-l făcu să tremure, descoperi trăsăturile identice: fruntea dreaptă și trufașă, sprâncenele late și dese, bărbia energetică, perfectă și puternică, brațele lungi și mușchiuloase, pieptul puternic și larg... și, într-un contrast dureros, se gândi la Renato, blond și fragil, chiar și atunci când strălucește în ochii săi limpezi o privire plină de inteligență superioară; la Renato, care seamănă atât de mult cu mama lui, moștenitorul legal al averii și al numelui său, unicul său fiu în fața lumii...

— Francisco! îl interpelă Sofia cu o voce îngrijorată, pătrunzând în umila cameră. Ce se întâmplă? Ce faci aici?

Ce înseamnă asta?

— Eu sunt acela care te poate întreba asta, zise

D'Autremont revenindu-și din surprindere. Ce înseamnă asta, Sofia? De ce nu te odihnești?

— Pot eu oare să mă odihnesc, când tu...?

— Când eu, ce? Sfârșește!

— Nimic... dar aş vrea să ştiu de când vii tu, cu o lampă, să controlezi și să veghezi somnul servitorilor.

— Nu-i un servitor!

— Ce este? Zi o dată! Zi!

— Ei? Ce-i?

Juan se trezi din cauza vocilor îngrijorate.

— Domnule D'Autremont. Doamnă...

— Nu te mișca... rămâi unde ești... Dormi...

Odihnește-te... și mâine caută-mă când te scoli – îl sfătui

D'Autremont.

— Să-mi faci plăcerea și să-l duci din casa asta!

— Taci! Să nu vorbim în fața băiatului!

O luă brusc de braț, obligând-o să iasă în curte și cu ochii aprinși din cauza acelei izbucniri de mânie violentă care-i era atât de caracteristică și cu o furie cu *greu* stăpânită, o învinui:

— Oare ți-ai pierdut mințile, Sofia?

— Chiar crezi că am minte ca s-o pierd? se exaltă Sofia.

— Crezi că n-am motive ca să fiu disperată? Erai aici, uitându-te la el cum doarme, contemplându-l cum nu l-ai privit niciodată pe Renato al nostru!

— Gata, Sofia, destul...!

— Acest copil e fiul tău! N-o poți nega. Este fiul tău...

Și al uneia dintre acele ființe pierdute cu care m-ai înșelat mereu. Din care baltă l-ai scos ca să-l aduci în căminul meu, ca să-l dai tovarăș fiului meu?

— O să taci odată?

— Nu! Nu voi tăcea! O să ne certăm rău! Pentru că asta nu o voi tolera! Este fiul tău și nu-l vreau aici! Scoate-l

Din casa asta! Scoate-l sau voi pleca eu cu fiul meu!

— Vrei să iasă scandal?

— Nu-mi pasă! Voi pleca la Saint Pierre!

Guvernatorul...

— Guvernatorul face totul după placul meu! o asigură D'Autremont coborând vocea și apoi continuând mai amenințător.

— Te vei face de râs!

— Mareșalul Pontmercy a fost prieten al tatălui meu, îmi cunoaște frații... Va trebui să mă sprijine! Pentru că eu...!

— Taci! Taci!

— Tată! Ce-i faci mamei! strigă Renato, apropiindu-se tulburat.

D'Autremont dădu drumul gâtului alb pe care îl mai strângea nebunește în mâini; se dădu înapoi clătinându-se, în timp ce fiul său îl înfruntă cu un impuls sălbatic:

— N-o atinge! Nu-i face rău, pentru că eu... eu...

— Renato! îl certă D'Autremont.

— Eu te omor dacă tu o lovești pe mama!

D'Autremont se dădu și mai mult înapoi, mânia potolindu-i-se deodată, dar complet dezorientat... Un moment își privi mâinile care strânseseră gâtul Sofiei, apoi, brusc, întoarse spatele și se pierdu printre umbre...

— Renato!... Fiule!

— Exclamă Sofia, începând să plângă.

— Nimeni nu-ți va face rău, mamă. Nimeni nu-ți va face niciodată rău. Îl omor pe cel care-ți va face rău!

CAPITOLUL 5

— Ce-i asta? Domnul D'Autremont...? întrebă Noel, notarul, pe Bautista servitorul.

— Da... Este calul alb al stăpânului... Diavolul umblă slobod prin casa asta de când a venit blestematul acela de băiat.

— Taci! Taci! Acum trebuie să fi trecut...!

Pedro Noel ieși în grabă din iatacul luxos unde îl instalaseră. Nu îi era de ajuns să-l privească pe geam. Ieși în vestibulul strâmt care înconjură casă, coborî scările de piatră ale peronului și urmărind cu ochii plini de uimire silueta albă a celui cal care, la lumina lunii, dispăruse deja din raza lui vizuală exclamă:

— Domnule... Domnule! Ce enormitate!

Alți ochi văzuseră de asemenea îndepărtându-se silueta îndrăzneță a lui Francesco D'Autremont pe calul lui favorit. Alți ochi de copil, larg deschiși de uimire sau poate de groază. Erau ochii lui Juan. Auzise tot din acea ultimă odaie din curtea servitorilor și acum alerga tulburat încercând să scape din acea casă, până când o mână îi căzu pe braț, oprindu-l brutal.

— Și tu unde te duci? vru să știe Bautista. Te întreb unde te duci...

— Mă duceam... Eu...

— Nu trebuie să te duci nicăieri decât în pat unde ai fost trimis acum două ore.

— Domnul D'Autremont...

— Nu te interesează pe tine ce face domnul D'Autremont.

— Dar doamna Sofia...

— Ea cu atât mai puțin trebuie să te intereseze ce face.

— Am văzut, am auzit... Nu vreau ca din vina mea...

— Nici în ceea ce se întâmplă din vina ta, nu trebuie să te bagi.

Tu nu faci după cum vrei tu. Te-au adus aici ca să asculți și ca să taci. Du-te în camera ta. Du-te în pat dacă nu vrei să te duc cu forța. Du-te! Îi dădu un brânci brutal, făcându-l să intre în odaie și încuindu-l cu cheia.

— Deschide-mi! Deschide-mi! strigă băiatul, lovind ușa cu putere.

— Taci, condamnatule! Îți voi deschide când va veci stăpânul. Taci!

— Ana, trebuie să vorbesc imediat cu doamna.

— Doamna nu vrea să vadă pe nimeni, domnule

Noel. Are migrene... și când doamna are migrene, nu vrea să vadă pe nimeni.

Vocea înceată, fără modulații, plicticoasă a cameristei favorite a doamnei D'Autremont se întindea în calea lui ca o barieră, oprind avântul notarului pe care tocmai îl întâlнисе sub perdelele de la intrarea în camerele personale ale Sofiei.

— Ceea ce am să-i spun e important – stăruie Pedro

Noel.

— Doamna nu ascultă pe nimeni când o doare capul. Zice că atunci când i se vorbește, o doare mai tare.

În plus, este foarte devreme.

— Anunță-mă, spune-i că-i urgent și vei vedea cum mă poștește imediat să intru. Camerista metisă surâse arătându-și dantura albă, în timp ce-și mișcă capul bucălat împodobit cu o bonetă micuță de dantelă după moda franceză. Gîngășă, încăpățînată și blîndă, părea să aibă darul de a-l face pe notar să-și piardă răbdarea.

— N-ai auzit s-o anunți pe stăpîna ta? Ce mai aștepți?

— Ca s-o anunț pe doamna trebuie să-i vorbesc și doamna nu vrea să i se vorbească atunci când o doare capul...

— Ce se întâmplă? Îi întrerupse Sofia, ieșind din iatacul ei.

— Scuzați-mă doamnă, dar trebuie neapărat să vorbim cîteva minute... Este important.

— Trebuie să fie foarte important dacă veniți la mine la ora 6 dimineața.

— Domnul D'Autremont nu s-a întors încă de azi-noapte, când a plecat călare.

— Nu s-a întors?

— Nu doamnă și nimeni nu știe unde s-a dus nîr de ce a plecat în felul acesta. Eu l-am văzut trecând exact ca un suflet îndrăcit și i-am întrebat și pe servitori, dar niciunul nu mi-a putut spune nimic.

Sofia făcu un gest de oboseală, sprijinindu-se pe cameristă. Nici lacrimile vărsate din belșug, nici noaptea de insomnie, nu-i schimbaseră aspectul mereu același:

Palidă, fragilă, ca o floare de seră pe jumătate asfixiată între etuve, dănd impresia că ascultă mereu pentru prima dată până și lucrurile pe care le știa foarte bine. Acum buzele i se strânseseră ușor și un scurt fulger de ură îi apărură în privire.

— Ce pretindeți că știu eu, Noel?

— Se zice că a plecat după ce a vorbit cu dumneavoastră. Eu știu că zilele acestea a suferit emoții foarte neplăcute, că a trecut printr-o stare dezastruoasă de neliniște, de zbucium, de violență stăpînită...

— Știți mai mult decât mine. După cum văd, este trista soartă a femeilor să nu ni se spună nimic. Ați venit să vă informați în cel mai nepotrivit loc...

Notarul căută pe copil cu privirea neliniștită, dar Renato profită de ocazie ca să iasă din camera mamei sale. Se mai opri o clipă în partea cealaltă a perdelelor ca să asculte cu interes cuvintele notarului.

— Aș îndrăzni să vă cer să aveți puțină răbdare cu domnul zilele astea, doamnă. Sunteți singura persoană care-i poate alina suferința sau să i-o faceți mai grea, pentru că, deși poate ați ajuns să vă îndoiiți, soțul dumneavoastră vă adoră, Sofia.

— Ciudat mod de a mă adora – se plânse Sofia cu amărăciune. Dar acesta este ceva personal și intim. Deci, pe scurt: Nu știu unde s-a dus Francisco, nici de ce nu și-a petrecut noaptea acasă. Și acum scuzați-mă dar sunt foarte ocupată, mă pregătesc să plec la Saint-Pierre cu Renato. Îi puteți spune soțului meu, dacă el v-a trimis,

să vă interesați de starea mea sufletească. Plec la Saint-Pierre și deja i-am trimis o scrisoare mareșalului Pontmercy ca să-mi facă hatârul să mă primească îndată ce ajung în capitală.

Scăpat de tovarășia mamei și de supravegherea Anei, Renato se îndepărtă repede. Capul îi ardea... ideile și sentimentele păreau să se învârtă în el ca într-un carusel. Acele cuvinte grele, cum nu mai auzise niciodată, spuse între părinții lui, acea violență a lui Francesco D'Autremont, căruia i-a înfrânt pornirile datorită dragostei de fiu și cavalerismului, mulțimea de întâmplări ciudate care păreau să se învârtă în jurul lui, năvăleau pe cerul albastru al copilăriei sale, făcându-l să se simtă pentru prima dată în viața lui, groaznic de nefericit. Nu dorea să le vorbească servitorilor. Nu dorea să mărească prin vorbe suferința mamei sale... dar simțea nevoia să se confeseze cuiva, să-i vorbească de tristețea care-i umplea inima de copil. Se gândi la prietenul lui... De aceea îl căută pe Juan. Dar odaia unde-l credea închis, era goală. De la fereastra deschisă spre câmp lipsea o bară de fier care lăsa la vedere golul pe unde fugise Juan... îl căută cu o neliniște pe care n-o simțise niciodată, cu amara senzație de abandon a celui care e decepționat, pentru prima dată, de cei care au fost pentru el evanghelie și oracol: părinții lui...

Prin spărtura făcută de Juan, Renato se strecură și el, sărind pe coastă și în același timp îl strigă pe fugar:

— Juan! Juan!

Tocmai îl văzuse, deja destul de departe de casă, lângă acel pârau cu albie pietroasă care cobora în salturi din munte, năvalnic și violent cum era totul pe acea insulă ivită din mare din suflarea unui vulcan și ajunse la el, sufocat din cauza alergăturii.

— Juan, de ce nu răspundeai?

Juan se ridică încet, privindu-l aproape cu neplăcere. Simți pentru el un fel de pizmă. Era atât de diferit de toți băieții pe care îi văzuse până atunci... Cu părul acela blond și neted, destul de lung, cu pantalonii săi de postav strânși pe picior, cu cămașa de mătase albă... era ca o păpușă de porțelan care a fugit de pe una din mobilele salonului. Dar Renato îi surâse într-un mod bărbătesc și sincer și ochii

săi limpezi îl priviră afectuos, sinceri, cu o simpatie irezistibilă, căreia” Juan del Diablo” i se împotrivi dând din umeri...

— De ce strigi? Vrei să mă prindă?

— Nu cumva ai fugit?

— Sigur! Nu mă vezi?

— Hm... Bautista i-a zis Anei că te-a închis ca să nu mai superi pe nimeni și eu, când am putut, am fugit din camera mamei ca să vin să-ți deschid ușa.

— O șterg ca să nu mai supăr pe nimeni...

— S-o ștergi? Vrei să spui că pleci?

— Sigur. Dar nu știu unde... Nu vreau să mai stau aici!

— Dar tata vrea să rămâi și eu vreau. Ești prietenul meu și nu te voi lăsa. Nu pleca, Juan. Și eu sunt trist acum... Domnul Noel i-a zis mamei că tu ai fost foarte nefericit, că ai suferit deja prea mult pentru vârsta ta și atunci eu n-am înțeles prea bine, pentru că nu știam ce înseamnă să suferi cu adevărat.

— Și acum știi?

— Da... pentru că acum sunt trist. Tata a devenit deodată rău...

— Deodată? Înainte nu se mai certaseră niciodată?

— Nu... Niciodată. Dar de unde știi că s-au certat?

Azi-noapte erai treaz?

— Ei m-au trezit...

— Cine? Tata și cu mama? Pe mine însă nu. Eu eram deja treaz. Tata mă trimisese la culcare, dar eu uneori nu-i ascult. Deodată l-am văzut trecând și m-am gândit că te va certa pentru ceea ce-i povestisem c-ai făcut seara. Apoi a trecut mama, atunci am așteptat puțin, până ce i-am auzit țipând și când m-am dus... în fine, dacă erai treaz ai auzit tot. Tata...

— Vocea i se frânse în gât – Tata s-a purtat rău cu mama.

Acum el fu cel care evită privirea lui Juan, ca și cum s-ar fi rușinat la gândul că acesta a ascultat discuția.

Dar Juan strânse buzele fără să răspundă, simțindu-se ca un bărbat în fața lui Renato; cu conștiința instinctivă că trebuie să tacă, să continue să păstreze acel secret torturant despre care nu știa dacă era

adevăr sau minciună...

— Nu știu cum a început cearta. Am auzit că mama vrea să meargă la Saint Pierre și că tata nu vrea s-o lase.

Și s-a înfuriat când ea i-a zis că se va duce oricum să-l vadă pe guvernator și pe acel mareșal... pe care nu știu cum îl cheamă, dar care era prieten cu bunicul meu. Și atunci – dacă ai auzit, știi deja. A trebuit să intervin ca s-o apăr pe mama și eu cu tata suntem certați. El a plecat călare și încă nu s-a întors acasă. De asta sunt trist...

Renato așteaptă un răspuns, un comentariu, dar Juan, posomorât și tăcut, Nu răspunse nimic și atunci îl întreabă cu duioșie:

— Crezi că tata nu se va mai întoarce? Știu că sunt oameni care se supără tare și pleacă de acasă pentru totdeauna.

— Sigur vine înapoi.

— Crezi că vine? Într-adevăr? exclamă Renato, cu bucurie. Dar imediat îl cuprinse grija.

— Dar va continua să fie certat cu mama dacă se întoarce? Și cu mine, Juan?

Crezi că tata nu mă va mai iubi?

— Să te iubească...?

— Nu știi ce înseamnă a iubi? N-ai fost iubit niciodată? N-ai iubit niciodată pe nimeni? Nici pe mama ta?

— Eu n-am avut...

— Toți au. Poate nu-ți amintești. Mămicile sunt foarte bune și când ești mic te îngrijesc mult și te adorm în brațele lor. Toți copiii au mame. Până și cei mai săraci, care locuiesc în colibe... Unii nu-și amintesc, dar toți au avut mame... Deodată se întoarce și exclamă – Oh! Uită-te la oamenii aceia care vin pe acolo!

— Ah! Da... parcă ar aduce un mort...

— Un mort?

— Nu știi ce-i un mort? N-ai văzut niciodată un mort?

— Nu n-am văzut niciodată. Dar... ăsta nu-i un mort... Este un pătuț din ramuri. Aduc un om culcat.

— Rănit sau mort...

— Este tata! strigă Renato, cu groaza întipărită pe fața lui albă.

— Este tata!

CAPITOLUL 6

— Ce se întâmplă? se alertă Sofia...

— Încă trăiește, domnul – răspunse Pedro Noel, trist dar senin în același timp.

— Și cât e viață, există și speranță.

Distrusă, prăbușită din cauza efectului brutal pe care-l avusese vestea, Sofia căzu pe pernele unei canapele, acoperindu-și fața cu mâinile în timp ce bolborosea.

— Francesco...! Francesco...!

— De când l-am văzut plecând, eu m-am temut de un accident. De aceea am ordonat să fie căutat în toate părțile.

— Dar ce s-a întâmplat? Cum a fost? vru să știe în durerea ei, doamna D'Autremont.

— Presupun că, în mânia lui, a tot îndemnat calul să galopeze până când acesta a luat-o razna pe poteci foarte abrupte. Normal, au căzut în fundul unei râpe. A plecat nebun, orb de furie... Nici măcar n-a lăsat să i se înșeeze calul!

— Unde e? Vreau să-l văd!

— Îl aduc acum. Am luat-o înainte ca să vă previn și am timiș deja un om, cu calul cel mai iute, ca să aducă un doctor din capitală. A căzut de la o mare înălțime... A... deja sunt aici!

— Francesco... Francesco al meu, mă poți vedea?

Mă poți auzi?

Aplecată peste patul larg, stăpânindu-și cu greu lacrimile care i se strângeau sub pleoape, Sofia D'Autremont aștepta cu neliniște cuvântul pe care l-ar putea pronunța buzele tremurătoare ale lui Francesco, dar în zadar, numai pleoapele se deschideau cu efort și privirea vagă se ațintea cu greutate spre ea: privirea unui suflet care se desprinsese deja de legăturile pământești.

— Mă auzi? Mă înțelegi? Francesco, Francesco al meu!

— Cred că e în zadar – zise Noel cu tristețe.

— Nu, nu spuneți asta! Își pierdu Sofia răbdarea.

Acest doctor, acest doctor după care ați trimis, când va fi aici?

— Mi-e teamă că va întârzia destul. Din nefericire, s-a pierdut mult timp. Accidentul trebuie să fi avut loc acum câteva ore... Și apoi până a fost adus aici...

— Re... nato – suspină cu greu D'Autremont.

— Ei?

— Sofia simți în inima ei pâlpâind un abur de speranță.

— Renato – murmură din nou D'Autremont.

— A zis Renato – comentă Sofia.

— Da, își cheamă copilul, explică Noel. Îl cheamă.

Vrea să-l vadă, vrea să vorbească cu el. Unde e?

— Renato... fiule! Vino aici!

Sofia își înălță vocea și merse până la ușă, unde cei doi băieți, muți, încordați, ținându-se de mână, contemplau dureroasa scenă și, cu o smucitură bruscă îi separă, târându-și fiul până la patul muribundului, ale cărui pleoape se deschiseră din nou și în ale căror pupile tremură lumina unei dorinți, a unei dorinți arzătoare și imperioase...

— Uite-l aici și aici sunt și eu, Francesco al meu...

— Renato... vei rămâne în locul meu...

— Nu spune asta – îl întrerupse Sofia.

— Doctorul va veni imediat și te vei face bine.

— Curând tu vei fi stăpânul casei – a făcut un efort enorm, ridicând capul ca să se uite la grupul pe care-l formează lângă el, fiul și mama. Și mâna i se ridică până atinse fruntea de copil aureolată cu păr auriu.

— Știi că vei avea grijă de mama ta... că vei ști s-o aperi când eu n-o să mai fiu. De asta sunt complet sigur... Dar mai e ceva... ce vreau să-ți cer: ai grijă de Juan! Ai grijă de Juan, Renato – iubește-l și ajută-l... ca și cum ar fi propriul tău frate!

— Francesco... Francesco! se neliniști Sofia.

— Scuză-mă, Sofia... și nu-l împiedica pe Renato să-mi îndeplinească ultima dorință. Oh...!

— Doamnă!... Doamnă! doctorul sosește... doctorul din capitală sosește – anunță Bautista, care se apropie grăbit și gâfâind. L-am văzut

venind din defileu, uite-l că vine...

— Târziu... târziu! Prea de târziu!... strigă Sofia, zbatându-se în ghearele desperării.

CAPITOLUL 7

Funeraliile lui Francesco D'Autremont au mai durat trei zile. Văduva n-a acceptat să fie dus la Saint Pierre: în micuța biserică din Campo Real, acea proprietate cu pretenții de sat. Corpul său a fost depus în camera mortuară, între lumânări de ceară și flori, unde puteau veni să-i aducă ultimul omagiu de la cei mai umili oameni care lucrau pământul până la cele mai importante personalități ale capitalei: guvernatorul, înalții funcționari ai statului, mareșalul Pontmercy și înalta ofițerime de pe fregata care întârziase numai în acest scop ora de ridicare a ancorei. În casa mare, în grădini, pe alei era acel du-te-vino tăcut și constant; o forfotă fără zâmbete și veselie, pe care o prezida fragila femeie cu inima sfâșiată de durere, cu un zbucium adânc și stăpânit, nedescărcându-se în plâns, femeia care i-asupraviețuiește uit soțului, împotriva tuturor așteptărilor.

Uitat de toți, cu costumul său luxos de postav albastru, acum rupt și pătat, cu părul răvășit și cu picioarele goale, Juan dădea târcoale micuței biserici albe, cu o dorință nestăvilită de a se apropia de cel care zăcea acolo pentru totdeauna, de cel pe care-l ura atât de mult Bertolozzi, de cel pe care totuși, în mod ciudat, îl iubea cu un sentiment confuz, surd, foarte dureros, care-l făcea să aibă o senzație de părăsire cum nu mai avusese niciodată în singurătatea lui, și murmură pentru sine.

— Tatăl! Era tatăl meu... era tatăl meu...

Se apropie de coșciug, în capela ticsită de flori, unde în mod miraculos, nu era nimeni în acel moment...

Numai silueta fragilă și îndoliată a unei femei pe care băiatul n-o văzuse, o femeie care se apropie tremurând de furie, numai văzându-l că-și sprijină mâinile de marginea sicriului. Era Sofia care, cu mânie abia stăpânită, strigă la el:

— Ce faci aici? De ce ai intrat aici? N-ai ce căuta aici! Du-te! Cară-te! Du-te undeva unde să nu te mai vad!

Plecă pentru totdeauna, blestematule!

Orbită de o furie pe care în zadar încerca să și-o stăpânească, Sofia îi arătă lui Juan ușa capelei, în timp ce băiatul se dădu înapoi tremurând, simțind că gestul și cuvintele acelei femei îl rănesc și-l insultă așa cum nimeni nu l-a mai jignit niciodată. Aici, foarte aproape, pentru totdeauna nemișcat și înghețat în luxosul său sicriu, era omul care l-a conceput, tatăl său care încercase să-l ocrotească, cu târzie căință. Și pentru prima dată în cei 12 ani, în inima lui întunecată și sălbatică era pe punctul să înflorească un sentiment de duioșie... Dar dintr-odată, vocea și cuvintele acelei femei l-au distrus. Se dădu înapoi, o privi în față și ieși ca un somnambul, în timp ce Renato D'Autremont veni pe ușa opusă, zicând:

— Mamă, ce s-a întâmplat? De ce-l alungi pe Juan?

— Lasă-l în pace pe Juan! Rămâi aici, alături, lângă sicriul tatălui tău... unde se cuvine să fii.

— Dar tata a cerut...

— Taci!

Îl strânse de braț, obligându-l să tacă, în timp ce pe ușa din față, larg deschisă spre câmp, apărură deja figurile impunătoare ale guvernatorului și mareșalului Pontmercy.

Sosi clipa solemnă a funeraliilor somptuoase.

Degetele Sofiei slăbiră strânsoarea, lăsând brațul lui Renato, lacrimile îi umplură ochii și la sfârșit izbucni într-un hohot de plâns plin de amărăciune, în timp ce Renato fugi de acolo...

— Juan! Juan!

— Lasă-mă. Renato. Plec chiar acum...

— Nu poți pleca! Tata nu vrea să pleci!

— Doamna m-a alungat.

— Am auzit-o... dar nu contează. Tata mi-a cerut să am grijă de tine.

— Tu? Să ai grijă de mine?

— Păi, dar cum? După tata și mama, eu sunt cel care ordonă.

— Acum tatăl tău a murit și singura care poruncește este doamna. Ea nu vrea să mă mai vadă... Mi-a zis să plec...

— Să pleci din biserică, nu de la Campo Real. Saint Pierre e foarte departe. Trebuie să mergi cu trăsura sau călare. În plus, nu te vor lăsa să pleci.

— Cine nu mă va lăsa?

— Servitorii, lucrătorii... și soldații. N-ai văzut câți soldați sunt?

— Da... dar n-au nicio legătură cu mine.

— Ba da. Tata nu voia să pleci. Toată lumea știe asta. Dacă te văd plecând, te vor lega, te vor închide...

— Și eu voi fugi!

— Nu știi drumul.

— Știu doar că mergând pe malul mării se ajunge întotdeauna la Saint Pierre. Iar dacă găsesc o barcă, voi ajunge mai repede.

— Și vei pescui din barcă?

— Sigur, pentru că trebuie să mănânc.

— Și mănânci peștele pe care-l pescuiești așa, exact cum l-ai scos?

— E mai bine decât să mor de foame.

— Ia-mă cu tine, Juan!

— Pe tine? Ești nebun?

— Ia-mă cu tine! Vreau să învăț să pescuiesc și să conduc o barcă. Când voi fi mare voi fi marinar și voi conduce o fregată, ca mareșalul.

— Când vei fi mare vei călători. Acum nu.

— Mă duc și mă întorc apoi cum făcea tata. El a zis mereu că atunci când el va lipsi, eu voi comanda în casă și voi fi exact ca el. Acum vreau să merg cu tine și am bani ca să-mi cumpăr o barcă...

— Ai bani? Banii tăi? Ai tăi? se arătă Juan interesat.

— Păi sigur. Am mulți bani într-o cutie...

— Renato! chemă vocea lui Bautista, servitorul.

— Deja te caută zâmbi Juan disprețuitor.

— Închipuie-ți ce-ar face dacă ai pleca...

— Plecăm cu toți banii mei dacă mă aștepți la noapte. Știi unde? Acolo jos, lângă pârâu...

— Renato! se auzi din nou vocea servitorului, deja mai aproape.

— Acum trebuie să plec. Am fugit după tine ca să-ți spun să nu pleci. Dar dacă mă iei cu tine, nu contează...

Plecăm și voi avea grijă de tine așa cum vrea tata să fac.

— Ești surd, copile? zise Bautista, apropiindu-se de cei doi copii.

— Mama ta m-a trimis să te caut. Ești destul de mare ca să înțelegi că trebuie să fii lângă ea...

— Vin imediat, Bautista. Nu trebuie să strigi...

— Nu strig, dar doamna e disperată – răspunse servitorul coborând vocea. Dar imediat pe ton sever, exclamă: Ah! Mi-a zis de asemenea să te caut și pe tine și să nu te las să pleci. Ai înțeles? Așteaptă pe aici, prin apropiere, ca doamna să se ocupe de soarta ta, pentru că acum ea și numai ea poruncește în casa asta.

Orele au trecut cu greu. Corpul lui Francisco D'Autremont se afla deja în pământ; funcționarii impertinenți care veniseră din capitală au plecat după ce și-au prezentat omagiile lor văduvei. O tăcere grea, atât din cauza suferinței cât și din cauza oboselii, căzu peste locuința somptuoasă, peste câmpurile fertile, peste cele o sută de barăci ale lucrătorilor, ca și cum un nor de doliu ar fi plutit pe cerul pe care deja îl învăluiseră umbrele înserării, ce se lăsa peste moșia bogată din Campo Real.

Totuși o lumină mai era aprinsă: cea din camera

Sofiei, la ușa căreia sosi Bautista, ce! mai credincios și mai vechi dintre servitorii săi, tremurând și schimbat la față.

— Doamnă... copilul nu este pe nicăieri.

— Cum?

— Isabel, Ana și cu mine l-am căutat din cameră în cameră, prin toată casa. Am ordonat să fie străbătute câmpiile și să se intereseze de el pe la colibe, dar nu îl găsim.

— Asta mai lipse!

— Doamnă D'Autremont... mi-a zis Ana – Pedro Noel năvăli în iatacul Sofiei.

— Renato a dispărut – explică tulburată Sofia. Nu-l găsesc, nu dau de el. Oamenii îl caută prin toate părțile.

— Vă rog calmați-vă. Nu se poate să fi ajuns prea departe. Era

lângă dumneavoastră cu o oră în urmă. S-o fi ascuns în vreun colț, așa cum fac copiii când au un necaz...

— Dacă fiul meu are un necaz trebuie să-mi fie alături.

— Într-adevăr. Dar, uneori, reacțiile copiilor sunt ciudate. Juan ce știe de el?

— Asta-i altceva – interveni Bautista.

— Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-l caut ca să-l întreb dacă știe de copil, dar nici acest Juan nu e pe nicăieri.

— Deci pot fi împreună – presupuse Noel.

— De asta mă și tem. Ca acest Juan să nu-l învețe pe copilul meu cine știe ce prostii. E mai rău decât o fiară acest copil. Este un adevărat sălbatic...

— Când spun eu asta... se plânse Sofia.

— Destul Bautista. N-o face pe doamna să fie mai îngrijorată decât este – ordonă notarul.

— Știți că l-am crezut nebun la Saint Pierre – își aminti Bautista – când a intrat să-i aducă domnului acea scrisoare...

— Cum? Ce scrisoare? îi întrerupse Sofia, interesată și alarmată.

— Vă rog să vă calmați – o rugă Noel cu duioșie.

Când se întâmplă o nenorocire totul e luat în tragic. Dar nu există un motiv real ca să vă alarmați. Sunt sigur că nu i-ați căutat bine. Într-o oră nu se pot scotoci, după cum pretindeți, moșia și casa. Permiteți-mi să mă ocup chiar eu de problemă, doamnă...

— Eu am pus deja în alertă toată servitorimea, dar să dea Dumnezeu ca acest Juan să nu-l fi dus foarte departe pe copil. Nu pot să uit că pretindea să-l ducă în barca lui pe domnul, în noaptea aceea în care ploaia te biciuia și fulgerele luminau cerul.

— Unde voia să-l ducă? întrebă Sofia, intrigată.

— Sofia, vă rog, calmați-vă. Băiatul a venit cu o scrisoare de la tatăl lui, care era pe moarte, ca să-l roage pe domnul D'Autremont să-l sprijine. Problema n-are nimic special. Și acum, să mergem în căutarea lui Renato!

— Juan – îl strigă Renato cu glas stins.

— Aici sunt. Ai adus banii?

— Sigur. Uite-i. Cu tot cu cutie...

— Cutia nu ne e de folos; pune monedele în batista ta și hai să mergem.

— În batista mea?

— Eu n-am. Pune-le în a ta ca să-mi faci plăcerea.

Hai!

Cu grosolănie, ca și cum acea veche ură împotriva lumii întregi, care a cuprinsese sufletul lui Andres Bertolozzi s-ar fi trezit în acele ultime ore, arzătoare și totală, Juan aproape că smulse din mâinile lui Renato batista doldora de monede, apropiindu-le, ca să le vadă mai bine la lumina clară a lunii și surprins confirmă:

— Sunt monede de argint...

— Sigur. Sunt și două de aur. Privește-le. Fiecare dintre ele valorează cât o sută de argint. Tata îmi dădea mereu o monedă de aur de ziua mea... Multe le-am cheltuit... Se cumpără multe lucruri cu o monedă de aur...

Vom avea o barcă mare din acelea cu pânze și vom merge cu ea pe toate mările...

— Ai auzit? zise Juan, ciulindu-și urechile.

— Da, afirmă Renato foarte liniștit. Ne caută, dar nu pe aici. Ei cred că ne e frică de pâ râul crescut...

— Mie nu mi-e frică de nimic. Mă apropii de el chiar acum.

Înnodă strâns monedele în batistă, legându-și-o apoi la cingătoare. Se dezbracă repede de vestă, suflecându-și pantalonii și mânecile cămășii, în timp ce Renato îl contemplă fascinat.

— Renato... Domnișorul Renato! de departe ajunse până la ei vocea lui Bautista.

— Pe tine te caută – explică Juan cu un murmur.

— Juan. Juan! Unde ești? se auzi depărtată și vocea lui Noel.

— Și pe tine te caută. Pe unde fugim? întrebă Renato.

— Eu, pe pâ râu – zise Juan, în timp ce intră-n apă, bălăcindu-se.

— Juan! Juan! Așteaptă-mă, Juan!

Juan nu răspunse, nu întoarse capul. Sărind pe pietre, în pâ râul care cădea în mici cascade, mergea în susul apei, uneori cădea, când îi

scăpa un picior, până spre fundul pârâului, dar se ridica din nou, se înălța, agățându-se de crengile care se aplecau pe apă și așa se pierdu în muntele împădurit...

— Renato! Renato!...

Vocea mamei sale îl paraliză pe micul Renato, dispus să-l urmeze pe Juan. Strângând în brațe vesta de la costumul albastru pe care acesta i-o lăsase în mână, cu picioarele îngropate în noroiul de pe marginea pârâului, suferea din cauza luptei teribile care se dădea între vocea aventurii care-l chema și dragostea duioasă pe care o simțea pentru mama lui și, în sfârșit, răspunse în silă.

— Aici sunt...

— Fiule! Renato al meu! strigă Sofia peste măsură de nervoasă, îmbrățișându-și fiul. Ce făceai aici? De ce ai ieșit la ora asta din casă?

— Pun pariu pe capul meu că l-a ademenit acel

Juan – o asigură Bautista.

— Dar el unde este? se alarmă notarul. Unde e?

Trebuie să continuăm căutarea lui.

— Era cu copilul, pot să jur. Uite... uite... i-a lăsat vesta în brațe! Aici e o cutie... O cutie de argint...

— Este a mea! îi informă Renato.

— Aici îți păstrezi tu banii, Renato. Ce înseamnă asta? îl interogă Sofia.

— Nimic, mamă...

— Cum nimic? Unde-i Juan? Spune adevărul!

Adevărul!

— Păi da, mamă... fugiserăm... eu voiam să mă învețe să navighez și să pescuiesc, dar el a plecat singur... n-a vrut să mă aștepte...

— A plecat, dar luându-ți banii. Este un mic hoț – afirmă Bautista. Dar dacă doamna îmi permite, pot să mă duc eu să-l caut...

— Nu, Bautista. Lasă-l. Să se ducă... Să se ducă pentru totdeauna! Este singurul lucru pe care l-am câștigat! Hai acasă, fiule: ...

Sofia D'Autremont se înălță puțin și o clipă capul ei trufaș se întoarse spre pârâul pe unde Juan fugise sărind din piatră în piatră, în

timp ce mâna ei albă, cu degete nervoase, o strânse pe cea a fiului ei Renato. Îl atrase spre ea ca o fiară, într-un gest care cuprindea atât duioșie cât și posesie și-l târî după ea, îndepărtându-se de acel loc.

— Nu i-ar fi prins rău acelui Juan să primească o bătaie bună înainte de a pleca – comentă ca pentru sine

Bautista, bombănind cu necaz.

— De ce-l urăști atâta pe băiat, Bautista? Întrebă Noel cu voce blândă.

— Cum să-mi placă de el, domnule notar? De când a apărut pe aici nu a adus decât ghinioane și nenorociri.

Pentru că ceea ce i s-a întâmplat domnului D'Autremont...

— Mai bine n-ai mai insista atât asupra cui ar putea avea o bună parte din vină pentru ce i s-a întâmplat domnului D'Autremont.

— Vreți să spuneți că doamna e vinovată, domnule notar? se scandaliză Bautista.

— Vreau să spun că un copil nu e vinovat de împrejurările în care a fost adus pe lume; că a-l maltrata din cauza păcatelor tatălui este o lașitate și o crimă.

— Toate sunt din cauza doamnei, domnule notar?

— Toate astea sunt din cauza dumitale, Bautista. Și mai adaug ceva: doamna a dat ordin să fie lăsat în pace băiatul. Nu mai încerca să-l necăjești, pentru că vei avea de-a face cu mine. În plus, ultima dorință a domnului D'Autremont a fost ca acest copil să fie protejat.

— Îl voi proteja eu cu un băț! Este un borfaș, un mic hoț! A început prin a-i fura pușculița domnișorului Renato și ar fi ajuns să-i fure tot dacă ar fi fost lăsat să crească în casa asta.

— Asta e părerea dumitale...

— Și foarte îndreptățită. Cunosc oamenii și nu-i primul caz de acest fel... Doamna știe... același lucru ca și dumneavoastră și ca mine. Nu e cazul să facem pe proștii când știm totul foarte bine.

— Niciodată nu fac pe prostul, dar niciodată nu afirm decât ceea ce pot demonstra și în cazul acesta...

— Nu există dovezi, nici nu e nevoie. Nu v-ar folosi decât ca să încurcați lucrurile.

— Știi că obrăznicia dumitale întrece orice măsură?

— Păi atunci, reclamați-mă doamnei! Ea știe că n-are un servitor mai credincios și mai leal decât mine.

Pentru doamna și pentru domnișorul Renato îmi dau și sângele. Și în ceea ce-l privește pe acest bastard...

— Tăcere! Voia să vadă cât de tare latră câinele, în timp ce vocea stăpânului se estompa.

— Domnule notar... Domnule notar... strigă Ana, apropiindu-se de cei doi bărbați.

— Ce s-a întâmplat?

— Doamna vă așteaptă în odaia ei și m-a trimis să vă caut și să vă spun să mergeți acolo repede, repede, pentru că vrea să vă vorbească. Să vă duceți imediat...

Se duse încercând să-și stăpânească supărarea, în timp ce camerista metisă îi contempla pe cei doi bărbați cu figura ei prostănacă și jovială, răsucind între degete șorțul de dantelă, ca și cum mânia celor doi ar distra-o și comentă cu nepăsare:

— Câte se vor întâmpla! Mie-mi place să se întâmple câte ceva. Mă plictisesc când nu se întâmplă nimic.

— Vezi-ți de treburile tale, Ana!

— Ia te uită Bautista! Semenii acum la voce cu stăpânul! Sigur, cum aspiți să fii vătaf – râse, batjocoritoare.

— De ce râzi, proasto? murmură Bautista, cu fața roșie de mânie.

— De ceea ce se va întâmpla...

— Aici sunt, doamnă, atent la chemarea dumneavoastră și dispus să vă ajut în toate, ca întotdeauna – zise Noel, înfățișându-se Sofiei. Și imediat o sfătui: Dar dacă modesta mea părere valorează ceva, cred că singurul lucru pe care trebuie să-l faceți este să vă odihniți, să dormiți câteva ore bune...

— Va fi timp destul să mă odihnesc mai târziu... Am înțeles că toate actele casei D'Autremont sunt în biroul dumneavoastră, nu?

— Exact. Certificatul de naștere, actul de căsătorie, testamentul mult regretatului nostru prieten D'Autremont...

Care pe de altă parte este aproape inutil. A lăsat firește totul dumneavoastră și fiului dumneavoastră Renato.

— Știu că totul este în ordine... dar vreau să păstrez aceste acte în casă. Toate. Absolut toate! Aveți ceva împotrivă să le puneți în ordine și să mi le dați mie, ca să le păstrez eu?

— Deloc – afirmă Noel cu mirare și dezgust. Vor fi gata într-o oră dacă vreți. Voi pleca imediat la Saint Pierre și mâine, dacă așa doriți, vi le voi înmâna oficial în biroul meu.

— Bautista va veni după, ele... este cel mai vechi și cel mai bun dintre servitorii mei. L-am numit administrator general al moșiei și el se va ocupa ca lucrurile să meargă bine.

— Dar e absurd, complet absurd! Și eu aș vrea să vă sfătuiesc...

— Nu voi asculta niciun sfat de-al dumneavoastră, Noel. Nu vă pierdeți timpul dându-mi-l.

— Regret profund atitudinea dumneavoastră ciudată, doamnă D'Autremont.

— Nu e ciudată, pentru că-mi apăr fiul...

— Fiul dumneavoastră? se miră notarul.

— Doamnă... Doamnă...

— Ana năvăli în iatac, agitată și bâlbâindu-se.

— Ce-i Ana? Întrebă Sofia.

— Domnișorul Renato... cică îi e rău... Isabel m-a trimis să vă anunț...

— Îi e rău? Vrei să zici bolnav?

— Da, doamnă. Cică are febră și zice lucruri ciudate...

— Renato, fiule... Renato...!

Sofia căzu în genunchi în fața micului pat alb, unde

Renato cu ochii lui mari deschiși, dar fără să vadă, cu părul blond ud de transpirație, se agita în delirul provocat de o febră mare. În spatele ei, palid, schimbat la față, sosi și Pedro Noel care se opri în pragul ușii, între cele două cameriste speriate.

— Și doctorul? Unde-i doctorul? zise Sofia.

— A plecat, doamnă... ca toți ceilalți.

— Să plece cineva la Saint Pierre să-l caute!

Renato, fiule...!

— Juan... Juan! murmură Renato în delirul său – Juan nu mă lăsa... ia-mă cu tine... ia-mă să navigăm... Voi avea grijă de tine... Tata mi-a cerut-o! Tata a zis... ca pe un frate... Juan...

— Dumnezeu! exclamă Sofia, tânguindu-se. Se dădu înapoi, clătinându-se, simțind cum pământul parcă s-ar clătina. Furia și durerea se luptau în inima ei și întorcându-se spre Noel, îi zise: Și vă mai mirați de ce-mi apăr fiul? trebuie să-l apăr cu dinții, cu ghearele!

— Doamnă D'Autremont! Nimeni nu l-a atacat.

Sunteți nehibzuită în egoismul dumneavoastră matern...

— Destul! îl întrerupse Sofia. Niciun cuvânt mai mult! Plecați din casa asta! Plecați! Plecați! Și să nu vă mai întoarceți niciodată!

Capitolul 8

Boala lui Renato fu lungă. Multe zile a avut febră mare și de o sută de ori pronunța în delirul său, ca și cum le-ar fi unit pentru totdeauna, numele lui Juan și al tatălui lui. Până la urmă într-o dimineață o recunoscă pe mama lui și-i plânse în brațe... în acea seară...

— Te vei duce chiar tu la Saint Pierre, Bautista.

— Da, doamnă. Cum doriți dumneavoastră. Copilul nu mai e în pericol și doctorul spune că foarte curând poate să se scoale.

— Imediat ce se va însănătoși, îl voi trimite în Franța. De aceea vreau să iei actele de la Noel și să înmânezi această scrisoare chiar guvernatorului. El mă va ajuta.

— Nu am cuvinte să vă mulțumesc pentru marea favoare pe care mi-o faceți, doamnă Molnar. Vă deranjați să-l luați cu dumneavoastră pe Renato...

— Pentru Dumnezeu, prietenă dragă. Dar nu e niciun deranj, din contră. Ce-mi pot dori eu mai mult în această călătorie în care merg singură cu cele două fete ale mele, decât tovărășia unui băiat ca Renato, care e deja aproape un bărbat?

— Am încredere în el că va ști să fie un cavaler.

— Vă repet că sunt încântată. Și trebuie să vedeți cât de bine se împacă cu micuțele mele și încă mai bine decât cu cea mare, care este

atât de dulce, se împacă cu zvăpăiata asta mică...

Biroul căpitanului portului din Saint Pierre era chiar lângă cheiul pe care aștepta o navă pregătită ca să plece spre Franța. Acolo stăteau de vorbă Sofia D'Autremont și ruda guvernatorului, Cătălină Molnar, o femeie matură, timidă și amabilă, cu gesturi domoale, care se uita cu duioșie spre grupul pe care-l formau, de cealaltă parte a ușii larg deschise, Renato D'Autremont și cele două fete Molnar, de nouă și de șase ani. Cea mare era subțire și fină, neliniștită și nervoasă, cu ochii mari și limpezi. Cea mică, cu chip rumen și ochi arzători, avea, în ciuda vârstei fragede puțini, exuberanța fructelor tropicale.

— Renato al meu are nevoie să uite multe lucruri neplăcute. Această călătorie este cel mai bun remediu pentru el...

— Sunteți foarte curajoasă să vă despărțiți așa de unicul dumneavoastră fiu. Vă repet că vă admir. În plus, presupun că, cu aceasta veți încerca să îndepliniți ultima dorință a soțului dumneavoastră...

— Într-adevăr... obligată să mintă, Sofia D'Autremont își mușcă buzele, apoi surâse cu efort, schimbând spinosul subiect al conversației.

— Fetițele sunt foarte drăgălașe. Vărul dumneavoastră, guvernatorul, mi-a vorbit mult de ele. Care este Aimée?

— Cea mai mică...

— Cea mai mare e Monica, nu? Știu că datorită stăruinței tatălui lor, se vor educa în Franța.

— Dar eu nu sunt atât de vitează ca dumneavoastră și nu le las să meargă singure, chiar dacă trebuie să mă despart de soțul meu. Dar cred că vă caută cineva...

— Ah, da! E Noel... Cu voia dumneavoastră...

— Totul e în ordine, corabia este gata să ridice ancora. Tocmai i-am dat comisarului de bord ultimele acte ale lui Renato și prin urmare, misiunea mea s-a terminat, explică notarul.

— Mulțumesc mult, Noel. Oh, așteptați! Nu vreți să mă întovărășiți până-l urc pe corabie pe Renato?

— Va fi o onoare pentru mine – zise Noel, dar tonul cu care o

spusese era în mod vădit sec, aproape ostil.

— Înțeleg să fiți supărat pe mine. M-am purtat grosolan cu dumneavoastră când am vorbit ultima dată – încercă să se scuze Sofia.

— Uitați chestiunea aceea, doamnă. N-are nici cea mai mică importanță.

— Atunci îmi permiteți să vă pun o întrebare indiscretă?

— Bineînțeles, deși nu vă promit că vă răspund.

— V-aș fi îndatorată dacă mi-ați răspunde. L-ați căutat pe acel băiat pe care soțul meu a vrut să-l ia? Aveți vreo veste despre Juan... del Diablo?

— Vestea pe care o am este bună pentru dumneavoastră, chiar dacă pe mine m-a întristat sincer.

— Sper că nu i s-a întâmplat vreo nenorocire.

— Încă nu, dar e foarte ciudat că știm din nou despre el.

— De ce?

— După multe investigații, am aflat că s-a îmbarcat ca mus pe o goeletă de mărfuri care a plecat spre Jamaica. N-au știut să-mi dea numele goletei nici al căpitanului și de aceea cred că am pierdut complet urma băiatului. Îmi pare rău... îmi pare rău... El îmi ceruse să-l las în casa mea ca servitor, și, de fapt, ar fi fost cel mai bine. Dar cine ar fi putut intui...? în sfârșit, uitați-vă pe unde cei doi micuți vor traversa marea în același timp...

Sirena vasului, care-i gata să ridice ancora, îl întrerupse cu sunetul său strident.

— Aceasta este corabia care-l va lua pe fiul dumneavoastră. Mergem?

Corabia cu care pleca Renato lăsa în urma ei promontoriul de piatră din care se înalța farul și cu prora ascuțită îndreptată spre larg, își accelera mersul. În picioare, lângă balustrada de pe punte, părându-i-se că simte încă pe față sărutările și lacrimile mamei lui, Renato privea acel pământ care se îndepărta, stând între fetele

Molnar: Aimée surâdea, în timp ce Monica își ștergea o lacrimă. Și ca o promisiune făcută celui mormânt pe care-l lăsa în cimitirul din Campo Real, Renato, băiatul de doisprezece ani, strigă din toată inima:

— Mă voi întoarce în curând, tată! Mă voi întoarce ca să-l caut pe Juan!

Capitolul 9

ȘI AU TRECUT Anii...

Aceasta este o poveste care nu s-ar putea întâmpla decât în acest loc vrăjit... în Martinica, ținut înflorit și agitat, insulă vulcanică apărută grație unei erupții de magmă, pământ de dragoste și de ură, de pasiuni neînfrânate, de devotament și de cruzime...

Ținut în care vor intra în conflict patru inimi pătimase:

Monica, Aimée, Renato, Juan...

Între cei patru pereți ai unei chilii este o femeie în care viața intensă pare să palpite. O lume de pasiuni arde în pupilele ochilor mari și pare a-i aluneca sub pielea obrazilor săi palizi. Mâinile ei fine, sensibile, se apropiau ca pentru rugăciune, dar în ele se vedea o crispăre disperată.

Această femeie suferă, această femeie iubește, este ca un rug care arde luminând. Dar corpul ei delicat este îmbrăcat într-o haină albă, o haină albă de novice și are agățat de cingătoarea fină un șirag de mătăanii. Pașii ei tremurători o duc înaintea crucifixului și acolo căzu plângând în hohote...

— Monica, fetița mea, ai vorbit cu confesorul?

— Da, maică stareță.

— Și care i-a fost sfatul? Presupun că-i la fel cu cel pe care ți l-am dat și eu.

— Da, maică... zise Monica Molnar, pe un ton trist.

— Vezi? Este destul de devreme ca să faci jurămintele definitive.

— Doresc asta cu ardoare, maică. Din tot sufletul!

— Chiar dacă ar fi așa... Nu o pornire sau o exaltare trebuie să ne determine să îmbrăcăm pentru totdeauna aceste haine sfinte. Este o adevărată vocație și trebuie să încerci s-o găsești pe a ta, Monica. S-o găsești nu aici, nu în această casă sfântă ci în luptă, în lume, în fața tentației...

— Eu vreau să mă călugăresc. Nu mă dați afară de aici... Nu mă respingeți!

— Nimeni nu te respinge. Dacă în cele din urmă noi spunem ceva împotriva înclinației tale, o facem spre binele tău. Chiar acum voi vorbi cu confesorul tău. Între timp, roagă-te și așteaptă fiica mea. Roagă-te și îndreaptă-ți sufletul spre Dumnezeu.

— Și zicând asta, stareța se îndepărtă cu pași ușori.

— Dumnezeu! Iisuse! Nu îngădui să fiu respinsă!

Imploră Monica Molnar și lacrimile i se iviră în ochii ei frumoși. Admite-mă printre soțiile tale. Dă-mi pacea și sprijinul Casei Tale... Să mi se închidă rana din inimă. Să treacă această iubire care mă umilește și mă rușinează...

Iisuse, curăță-mi inima de dragostea omenească și cheamă-mă la Tine!

Un om traversa pământurile fertile și nemărginite.

Călărea pe cel mai falnic cal arab care călcase vreodată pământul american și era îmbrăcat cu haine fine de cavaler. Trufaș și frumos, ținea cu o mână fină hățurile, în timp ce pintenii de argint i se înfingeau în coapsele animalului.

Părul lui era blond și fin, ochii săi limpezi îmbrățișau cu o privire de stăpân tot pământul, cât se vedea cu ochii. La trecerea lui, lucrătorii își descopereau capetele umile și negre, aplecându-le ca pe niște flori de portocale. Dar el nu surâdea... privirea îi era neliniștită, iar buzele i se strângeau, făcând o cută tremurândă. Părea a fi un om care caută... care caută fără a găsi niciodată...

— Bautista! Bautista!

— Aici sunt domnișorule Renato. Ce s-a întâmplat?

— Vin de la plantațiile de cafea și ți-am mai vorbit de asta chiar în ziua în care am sosit...

— Îi reproșă Renato D'Autremont, dezgustat, stăpânindu-și cu greu furia care-l înăbușea. Nu-i posibil ca acești oameni să-și continue munca în modul în care o fac. Este absurd, inuman... Ziua de lucru de paisprezece ore nu este pentru ființe umane și tu ai aici copii și femei. De ce?

— E mai ieftin... în plus, sunt obișnuiți: așa muncesc de cincisprezece ani și până acum nu s-a întâmplat nimic...

— Și folosești și pușcăriași ai închisorii din Saint Pierre, care muncesc încătușați. Cum e posibil?

— Vai, vai, domnișorule Renato! Dumneavoastră aveți capul amețit din Europa. Nu mai știți cum sunt lucrurile pe aici. Pe vremea tatălui dumneavoastră...

— Tata era sever, dar nu inuman – îl întrerupse Renato, vădit supărat.

— Pământurile au produs dublu de când le administrez eu – afirmă Bautista în cel mai impertinent mod.

— Nu mă interesează să strâng bani! Vreau să te porți cu cei care muncesc pentru mine cu dreptate și bunătate!

— Doamna e de acord cu tot ceea ce fac...

— Este exact ceea ce vreau să verific. Dar chiar dacă mama e sau nu de acord, eu nu sunt și, trebuie s-o îndrept... murmură Renato, îndepărtându-se.

O femeie zâmbea în legănarea hamacului. Se legăna ușor, sub sărutarea de foc a amiezii tropicale. De la pârâul apropiat venea un murmur de apă și în jurul ei nu se împrăștia un miros de floare ci de fruct dulce, copt.

Părea că se odihnește, dar, în realitate tremura, în pieptul ei ardeau, ca magma unui vulcan enorm, patimile nemărturisite. Era o femeie care speră, care așteaptă, așa cum poate aștepta pantera la pândă, ca încet, prin pământ, să crească lava care trebuie să se reverse...

— Aimée! Ce-i asta? Lasă odată pianul acesta!

Destul! Cum îndrăznești? o certă Cătălină Molnar pe fiica ei.

— Să cânt un cancan? Stai să mă vezi dansându-l... Este ultima modă de la Paris. Privește această revistă.

— Ia-mi de pe cap această prostie! dacă ar veni iubitul tău... Dacă te-ar vedea Renato citind așa ceva...

— Te rog, mamă – protestă Aimée pe un ton glumeț.

Eu, cu Renato sau fără Renato, voi face mereu tot ce-o să am chef.

— O cale greșită pentru o viitoare soție... pentru o logodnică, cu

atât mai mult. Dac-ar ști Renato...

— Destul, mamă! o întrerupse Aimée cu bruschete.

Nu va ști nimic dacă nu-i spui tu, și sper că nu-i vei povesti nimic. Renato este foarte departe... Mulțumită lui Dumnezeu, destul de departe ca să mă lase în pace până când ne căsătorim.

— Santa Barbara! Schimbați direcția la tribord!

Coborâți focul! Trei oameni la babord pentru a scoate apa!

La tribord!... La tribord! Fugi de aici, prostule și lasă-mi mie cârma! Nu vezi că te îndrepti spre stânci? Repede!...

Șterge-o!

Trecând peste obstacole, înfruntând stihiile dezlănțuite, o goeletă se îndrepta spre Cabo del Diablo.

Ocolind cu o iuțeață uimitoare stâncile ascuțite și straturile groase de nisip, goeleta se îndrepta spre canalul strâmt care ducea într-o *radă mică și sigură*. Cerul *era* negru și pământul sălbatic, dar omul care ținea cârma nu șovăia în fața furiei cerului și a mării, trecu de ultimul obstacol, coti la 180 de grade, ajunse în mod miraculos la adăpostul stâncilor de la suprafață și apoi cu un gest mândru, lăsă timona în mâinile secundului, sărind pe puntea umedă.

— Aruncați ancora... și o barcă ca să acostăm!

Sări pe nisipul unei plaje, intrând în apă până la mijloc ca să târască spre mal fragila barcă ce-l adusese până acolo, înfruntând furtuna care era în apogeul ei. Cu o ușurință de felină, merse câțiva pași, îndepărtându-se de mare și apoi se întoarse ca s-o contemple, cum contemplă și cerul întunecat cu – un gest de sfidare. Un fulger îl luminează din cap până în picioare pe voinicul căpitan al navei. Era puternic și agil; picioarele goale păreau să se agațe ca niște gheare de pământul pe care-l călcau; avea pielea arsă de intemperii, gâtul puternic și larg, pieptul lat, mâinile bătătorite și pe chipul trufaș se vedea o strălucire diabolică și triumfătoare. Era ca un fiu al furtunii, ca un condamnat care se ridică împotriva lumii întregi și care se simte capabil să lupte contra ei... Avea douăzeci și șase de ani și era cel mai îndrăzneț navigator al Caraibelor.

Lumea îl numea "Juan del Diablo" ...

Capitolul 10

Vechea casă a familiei Molnar se înălța singuratică la capătul uneia dintre străzile largi ale periferiei, care, ca toate străzile din Saint Pierre, se termina la malul mării.

Zidurile sale solide, zugrăvite în calciu, ascundeau camere largi, răcoroase și aerisite, mobilate cu un lux puțin învechit. Era una din acele case în care se menține cu efort aparența unei așezări care a văzut și timpuri mai bune, în care se cârlesc perdelele și se spală etajele vechi până strălucesc. Avea multe odăi libere iar grădina care o înconjură, neîngrijită și sălbatică, se termina cu o pădurice deasă... în spatele acesteia se aflau scările falezei și apoi marea... marea neputincioasă și sălbatică a acelor coaste mereu pedepsite de vânturi și uragane, mereu distruse, mereu reînnoite de suflul vital al unui pământ fertil.

Aimée de Molnar traversă o cameră fără mobile, deschise o fereastră care dădea spre fundul grădinii și rămase așteptând, încordată, agitată, indiferentă la palele de vânt, la picăturile ploii care din când în când îi biciuiau cu violență părul negru, fruntea înaltă, obraji ei oacheși, acum palizi de dorință, buzele avide și senzuale crispate într-un gest de nerăbdare când printre zgomotele furtunii se mai distinse unul: cel făcut de niște pași hotărâți, cineva venea la acea fereastră, înotând prin noroi, indiferent la furia uraganului. Ca și ea, încordat și lacom.

Cineva venea lângă ea ca s-o strângă într-o îmbrățișare brutală, ca s-o sărute pe buze, tremurător și cu dorință.

— În sfârșit! te aștept de ieri, Juan! Ce ai făcut?

Unde ai fost?

— Zise Aimée.

— Pe mare... Am sosit în ciuda vântului. Am fost de o sută de ori pe punctul de a lovi barca, numai să ajung în noaptea asta... Și te mai plângi?

— Nu pot trăi fără tine! Nu-nțelegi? Când nu te ții de cuvânt, cred că ești cu alta și înnebunesc. Și așa vrea să te sfășii, să te omor...! Și tu?

— Fiară! o muștră Juan, satisfăcut și surâzător. Și eu uneori aș vrea să te omor! Ieși, vino cu mine!

— Ești nebun? Pe vremea asta?

— E mai bine așa. În acest fel nu ne vor putea spiona. Vino sau eu plec...

— Nu... nu pleca... Voi veni... tiranule... Juan del Diablo.

Mulțumit, Juan o sărută din nou pe Aimée, îmbrățișând-o prin gratiile care i se înfigeau în pieptul tare și lat. Apoi o împinse, cu privirea arzând de patimă și de dominare.

— Vino... vino repede. Te aștept între copaci. Dacă întârzii prea mult, nu mă vei mai găsi...

Ora de dragoste a trecut și furtuna s-a domolit și ea. Vântul a împins norii, destrămându-i și în bucățele întunecate, ca niște crâmpoie de catifea cerească. Stelele sclipeau ca niște diamante rare.

Peștera adâncă își deschidea spre plaja strâmtă gura largă. Pe nisipul alb care acoperea solul peșterii, aplecată deasupra bărbatului de lângă ea, Aimée era încă înfiorată de dulceața clipei ce trecuse. Părul ei negru, despletit îi cădea pe umeri, gura ei senzuală și umedă, frigea și ochii ei străluceau în întuneric ca două stele. Și mirosul corpului ei tânăr era ca freamătul acelei mări dure, incitantă, care se întinde pe plajă în broderii de spumă...

— Mă înnebunești, Aimée. Știi că ești ca pământul?

Trebuie mereu să-l câștigi într-o luptă, dar nu există alta mai frumoasă, care să miroasă așa a flori, care să dea fructe mai dulci... Ca tine... ca gura ta – o sărută din nou.

Apoi, brusc, o îndepărtă ca s-o privească fix, cu chipul înăsprit.

— De ce m-ai făcut să aștept atât?

— Juan al meu! Juan al meu! suspină Aimée, vibrând de patimă.

— Să-ți spun adevărul? Am vrut să văd dacă e adevărat că pleci dacă întârzii...

— A, da? Dinadins ai întârziat ca să mă aduci la desperare?

— Hai sălbaticule! Nu mă strânge așa, îmi faci rău...

Ce prost ești! râse mulțumită. Am întârziat pentru că mama

începuse să-mi vorbească.

— Când vrei tu, știi foarte să scurtezi o conversație.

— Sigur... dar n-am vrut, îmi vorbea de sora mea.

— Călugărița?

— N-am altă soră. Dar, în plus, încă nu e călugăriță.

Novice, atât. Mama nu vrea să se călugărească.

— Dar ea vrea și o va face.

— Sigur. Este încăpățânată ca și mine, semănăm la.

Multe și la asta, mai mult ca la orice.

— Semănați voi?

— Juan izbucni într-un hohot de râs batjocoritor. Ar trebui să te vezi pe tine cu văluri de călugărită!

— Se prea poate ca în curând să mi se năzare și mie, cum i s-a năzărit ei.

— Și te-ar accepta?

— De ce nu? Tu ce crezi? Crezi că sunt te miri cine, că nu valorez nimic? Crezi că nu sunt bună de nimic pentru că am binevoit să mă uit la tine?

— Mai mult chiar decât a te uita la mine, mi se pare... sugeră glumeț Juan.

— Și ce-i cu asta? Bărbații nu mulțumesc niciodată pentru nimic...

— Eu îți mulțumesc pentru că ești frumoasă, pentru că ai pielea netedă și inima afurisită. Așa ești și de aceea îmi plăci. Râzi?

— Râd pentru că vorbești ca mine. Și eu îi detest pe sentimentali. Te iubesc pentru că nu ești așa; pentru că ești grosolan, sălbatic, ticălos... Juan del Diablo... Cine ți-a dat numele ăsta?

— Nimeni și toți... Nu mai contează... Pentru mine e bun... Pentru mine orice e bun.

— Așa-i, pentru tine e bun orice lucru rău. Și pentru asta te plac. Și te-am iubit fără să te întreb nimic. Nu știu nici măcar, în mod sigur, cine ești...

— De ce te-ar interesa?

— Nu am niciun motiv... doar că uneori sunt curioasă. Unde

te-ai născut? Cine au fost părinții tăi? Care ți-e numele adevărat? Ce erai înainte de a ajunge căpitanul unui vas, despre care nu se știe ce duce, nici din ce port vine, nici spre care se îndreaptă? Ce ești acum?

Răspunde!

— Sunt de aici; sunt la fel ca și vasul meu și numele meu e Juan. Dacă nu-ți place Juan del Diablo, poți să mă strigi Juan de Juan. În afară de diavol, îmi aparțin numai mie însumi.

— Și mie puținel, nu?

— Bineînțeles! Așa cum îmi aparții și tu... pentru o clipă – râse vesel și zeflemitor.

— Știi că uneori îmi pari destul de brutal? Nu mai râdea când roști aceste cuvinte. Râsul tău e rău! Nu știu de ce te iubesc, nu știu de ce mă apropii de tine, nici de ce mijloace te-ai folosit ca să mă faci să mă-ndrăgostesc...

— Tu ai fost cea care m-a făcut să te iubesc, iubito.

Nu-ți mai amintești? Și asta a fost aici pe plajă. Tu treceai cu umbrela ta de dantelă; eu soseam pe vasul meu. Ai stat pe loc, privindu-mă... Fără îndoială te-ai gândit:

Frumos animal! Și ți-ai propus să mă dresezi... dar nu-i atât de ușor. A fost o păcăleală bună...

— De ce vorbești așa. Ești foarte rău...

— Și cu pasiunea experimentată în ochii ei negri, Aimée exclamă: – Te iubesc, Juan. Te iubesc și îmi placii mai mult decât orice, mai mult decât oricine... Sărută-mă și zi-mi că mă iubești și tu... Zi-mi-o de multe ori, chiar dacă nu-i adevărat!

Juan nu-i răspunse prin vorbe. O sărută din nou, nebun, pățimaș, în timp ce pleoapele ei se închideau, acoperindu-i pupilele arzătoare și, pe linia neclară a orizontului, se iveau zorii cu lumina lor...

— Monica, fiica mea, amintește-ți că primul jurământ pe care l-ai făcut îmbrăcând aceste haine a fost că te vei supune.

— Vreau să le port toată viața, maică stareță. Vreau să vă ascult mereu și pentru totdeauna, dar...

— Acest "dar" al tău este de prisos. Domnul nostru e renunțare și sacrificiu. Cum îl vei putea urma, dacă te opui la prima rânduială

care nu-ți place?

— Nu mă opun, cer, mă rog, implor...

— Dar nu trebuie să și asculți? Rugile tale sunt în zadar.

— Numai în acest refugiu am găsit ceva asemănător păcii...

— Pentru ca această pace să fie durabilă avem nevoie de o certitudine absolută, totală, a vocației tale religioase. Ai ieșit victorioasă din toate probele mănăstirii.

Trebuie să treci prin proba lumească.

— Voi trece, maică, dar mai târziu... când lucrurile se vor schimba, când sora mea va fi deja căsătorită...

Novicea își mușcă buzele, aplecându-și capul sub privirea severă a stareței. Cele două se aflau într-o chilie cu pereții albi, ale cărei ferestre înalte dădeau spre mare.

Bătrâna mănăstire se înălța pe o colină, dominând orașul

Saint-Pierre, golful rotund și larg, zgomotoasele străzi centrale, periferiile liniștite și adormite; mai departe, marea albastră și pe partea opusă, munții enormi care se înălțau atât de aproape de oraș; vârful Cabet, cel mai înalt vârf, își înfunda în nori piscul semeț iar în spatele tuturor domina muntele Pelee, enigmaticul vulcan liniștit de cincizeci de ani, uriașul adormit...

— În plus, am alt motiv să te trimit pentru un timp acasă – îi explică stareța.

— Alt motiv? Ce motiv poate fi acesta, maică?

— Sănătatea ta delicată. Asta sare în ochi, fata mea. Aici nu sunt oglinzi și nu-ți poți vedea fața. Dar te-ai schimbat atât de mult.

Monica de Molnar își aplecă fruntea gânditoare.

Straniu de frumoasă lucea în ultima sclipire aurie a soarelui de după-amiază. Sub vălurile albe, fruntea sa mândră, obrații palizi erau ca de sîdef și sub genele foarte negre ochii ei înlăcrimați străluceau ca pietrele prețioase.

Măinile ei fine și gingașe se înlănțuiră ca pentru o implorare, ca pentru o rugă, în acel gest care îi era propriu și apoi căzură ca niște flori rupte...

— Ce importanță are sănătatea corpului meu, maică? Eu caut cu

ardoare sănătatea sufletului meu.

— O vei găsi, fiica mea, o vei găsi. Dar nu vei îmbrăca definitiv voalurile până nu o vei găsi. Sunt sigură că le vei găsi pe amândouă foarte curând, chiar în această lume de care te încăpățânezi să fugi. Acceptă proba supunerii, fiica mea și ai grijă și de corpul tău. Ai nevoie de el sănătos și pregătit să-L slujești pe Dumnezeu. E ultimul cuvânt al confesorului tău... și al meu.

— Bine, maică – acceptă Monica, înăbușindu-și un suspin.

— Când mă voi putea întoarce?

— De ce nu întrebi întâi când trebuie să pleci?

— Am nevoie să știu mai întâi când îmi veți permite să mă întorc în chilia mea.

— Depinde de sănătatea ta. Străduiește-te să te vindeci, să te refaci și absența ta de lângă noi va fi mai scurtă. Dacă nu se întâmplă nimic deosebit, trebuie să aștepti să te anunțăm. Dacă se întâmplă ceva, fata mea, dacă de simți cu adevărat singură și fără ajutor, dacă-ți lipsesc puterile, atunci nu aștepta și nici nu șovăi:

Întoarce-te în orice moment. Aceasta este casa lui Dumnezeu și aceasta va fi și casa ta...

— Mulțumesc, maică. Îmi redați viața cu aceste cuvinte – o asigură Monica emoționată și fericită.

— Dar gândește-te că numai într-un caz de adevărată, absolută necesitate, trebuie să te întorci înainte de a fi chemată.

— Așa voi face, maică. Și acum, dacă-mi permiteți, cred că trebuie să scriu acasă. Mama nu știe de hotărârea dumneavoastră. Trebuie s-o previn...

— Doamna Molnar a fost deja prevenită și te așteaptă la vorbitor. A venit să te ia. Roagă-te puțin în capelă, spune adio pentru moment surorilor tale de mănăstire și vino la vorbitor. Acolo te vom aștepta...

Capitolul 11

— Vrei să intri ca să vezi dacă pot vorbi cu mama, Ana?

— Da, domnișorule. Cum să nu! Eu pot intra, dar doamna are iar migrenă, o doare capul și când pe doamna o doare capul nu vrea să

discute cu nimeni, pentru că atunci când vorbește cu cineva, o doare și mai tare.

Figura lui Renato D'Autremont, cu o clipă înainte roșie de furie, se îndulci contemplând chipul creol și familiar al Anei. Nimic nu părea să se fi schimbat în spațioasa lui casă părintească și mai puțin decât orice cea frumoasă servitoare care îl îngrijise de când era mic.

Ca și în urmă cu cincisprezece ani, fața ei, de culoare arămie, era proaspătă și netedă; era îmbrăcată cu haine vesele, tipice femeilor din acel ținut, cu marama în culori țipătoare înnodată pe capul brunet, cu buclele strânse și, ca și atunci, avea o lumină calmă și sinceră în ochii ei mari și copilărești și un zâmbet șmecheresc și dulce pe buzele ei cărnoase...

— De când e mama bolnavă?

— Of! Cine mai știe! Domnișorul poate nu-și mai amintește, dar pe doamna o doare mereu câte ceva. De aceea trebuie să fie mereu liniște în casa asta...

— Vai, Ana...! Tu nu te schimbi... afirmă Renato, vesel și zâmbitor. Hai... Hai! Du-te și anunț-o pe mama, pentru că trebuie neapărat să-i vorbesc ca să începem să îndreptăm ceea ce este rău pe moșie.

— Cum doriți, domnișorule. Mă duc imediat... se supuse Ana, intrând în camera Sofiei D'Autremont.

De-abia trecură câteva secunde când Ana reapăru și-i spuse lui Renato, în timp ce își urma înaintea drumul pe coridor.

— Intrați, domnișorule, intrați... Doamna vă așteaptă.

Când e vorba de dumneavoastră, parcă n-ar mai dura-o nimic. Intrați... intrați...

Cu duioșie, Renato D'Autremont se aplecă ca să-i sărute mâinile mamei sale, tot atât de albe și de gingașe ca și atunci când era copil. Renato era acum un bărbat bine, delicat, slab, mlădios, nici scund, nici înalt. Avea ochii limpezi ai Sofiei, părul, ca al ei, de culoarea inului curat și atitudinea arogantă moștenită de la acel Francesco D'Autremont care fusese tatăl lui. Avea, ca și el, fruntea lată și trufașă, privirea adâncă și ageră, în care ardea, mai vie decât în zilele copilăriei,

acea flacăra de inteligență superioară, de sensibilitate generoasă și neliniștită, care-l făcea în același timp înțelegător și modest, afectuos și uman, pătimas și visător.

— Mama, te simți într-adevăr rău? Îmi pare rău că a trebuit să te deranjez, dar...

— Dar cum se poate folosi acest cuvânt când e vorba despre tine, fiule?

— Ana mi-a zis că sănătatea ta e tot șubredă. Tare mi-e teamă că nu te-ai îngrijit cum se cuvine, dar acum...

Acum o vei face, nu?

— Să lăsăm indispozițiile mele. Vino aici, apropie-te... Vreau să te privesc din nou de aproape, o dată și încă o dată. Mi se pare un vis că ești lângă mine.

Nu se vor sătura ochii mei privindu-te, fiul meu... Renato al meu.

După ce-l contemplă cu mândrie, Sofia privi la biciul mic pe care el îl mai ținea în mâini și la pintenii de argint, legați la cizmele strălucitoare...

— Văd că tocmai ai străbătut moșia.

— De la un capăt la altul...

— Trebuie să fi galopat mult. Nu te-ai obosit prea tare, fiule?

— Am obosit numai să văd nedreptățile, mama.

— Cum? Ce spui, Renato?

— Păi... adevărul. Îmi pare rău, dar eu totdeauna sunt sincer. Cred că sunt multe rele în Campo Real pe care trebuie să le corectăm. Și, de la bun început, vreau să te avertizez că nu sunt deloc de acord cu administrarea lui Bautista.

— Dar, fiule! Ce motive poți avea să te plângi de un om care trăiește dedicându-se total muncii sale?

— Este dur și crud cu lucrătorii, mamă... mai mult decât dur, inuman, cu cei care cresc bogăția noastră cu sudoarea și cu munca lor... și nu sunt de acord. Sunt lucruri care nu mai pot continua așa, mamă. Nu aștept decât permisiunea ta ca să încerc să le îndrept. Sunt lucruri cu care sunt sigur că tu nu poți fi de acord, pe care nu-i omeneste posibil ca tu să le fi autorizat. El zice că da, dar...

— El? Deci i-ai vorbit, ai discutat cu Bautista?

— Firește, mamă.

— Rău ai făcut, fiule. Mi-e teamă că ai fost ingrât cu el. Și-i datorăm atât!

— Mai mult le datorăm lucrătorilor, mamă, acestor sute de nefericiți... Nu putem continua să-i exploatăm, așa cum face Bautista! Trăiesc mai rău decât dacă ar fi sclavi.

— Sunt mai mult de două mii, fiule. Nu pot fi conduși fără să știe de respect, fără o disciplină, fără o autoritate...

Nu te încrede în prima impresie. Bautista știe cum să se poarte cu ei. Știi tu că pământurile noastre produc, cu el, dublu decât produceau pe timpul tatălui tău și al lui Pedro

Noel? Știi că am dobândit moșii noi, pe care le-am adăugat pe toate la Campo Real și că aproape jumătate din insulă îți aparține? Uite. Vino aici. Azi este 15 martie 1899. Eu l-am numit administrator pe Bautista la o zi după moartea tatălui tău – 6 mai 1885 – în 14 ani, bogăția noastră s-a dublat. Ce-i putem reproșa în realitate, unui asemenea administrator?

— Continui să găsesc nepotrivit felul cum sunt tratați lucrătorii pe moșia noastră, mamă. Continui să consider inumane procedeele lui Bautista, deși ne-au dublat averea...

— Văd că ești un visător... dar nu un om oarecare...

Un D'Autremont... cu drepturi de a trăi ca un rege pentru că ești cine ești pe acest pământ pe care familia D'Autremont îl onorează călcându-l. Acest pământ sălbatic...

— Pe care-l iubesc din toată inima! zise Renato, cu un gest hotărât și mândru. Nu sunt numai stăpânul acestui pământ, sunt și fiul lui. Simt că-i aparțin și trebuie să lupt pentru ca pe el, oamenii să fie mai puțin nefericiți. N-aș vrea să mă înfrunt cu tine, mamă, dar...

— Bine. Dacă nu vrei să te înfrunți cu mine, nu mai vorbi acum. Va fi timp. Vom vorbi altă dată, când te vei obișnui puțin cu atmosfera. Când vei putea vedea totul cu mai multă claritate, vei fi moșier... mai târziu. Câteva zile, câteva săptămâni. Nu cred că-ți cer prea mult, după o absență atât de lungă. La urma urmelor, totul se va face cum spui tu.

Ești stăpânul și așa vreau să te simți. Dar, pentru moment, să vorbim de lucruri mai plăcute. Mi s-a părut c-am auzit că ai o logodnică, că ești îndrăgostit, nu?

— Da, mamă – răspunse Renato pe un ton liniștit și tandru. Sunt îndrăgostit de o făptură, cea mai adorabilă de pe pământ, de cea mai bună dintre prietenele mele din copilărie... sensibilă ca o femeie, zburdalnică și veselă ca o copiliță, răsfățată ca o ființă care vrea să fie mereu purtată pe brațe, exuberantă așa cum poate fi numai o fată din ținutul acesta...

— O fată din ținutul acesta? se miră Sofia. Am crezut că iubita ta e în Franța...

— Era în Franța, dar acum e mult mai aproape. S-a născut ca și mine în Martinica. A trăit aici până la șapte ani. S-a întors acum șase luni.

— Cărei familii îi aparține? Sper că n-ai pus ochii pe cineva care nu-i demnă de tine, prin familia și sângele ei.

— Este, mamă, este din toate punctele de vedere. O cheamă Aimée de Molnar.

— Ah! se miră plăcut Sofia. E posibil? Acea fetiță...?

— Acea fetiță este astăzi fata cea mai frumoasă pe care ți-o poți imagina, mamă. Ești de acord? Ți place alegerea mea?

— La naiba... la naiba! comentă veselă și cu plăcere

Sofia. Uită-te și tu de unde... Mărturisesc că-mi place fata.

Cât despre familie și despre alte amănunte n-am ce obiecta. Adică, despre ceva care în realitate are puțină importanță. Și uită-te tu unde au ajuns lucrurile... Are puțină importanță, grație serviciilor bune ale lui Bautista.

— Ce zici, mamă?

— Familia Molnar este aproape ruinată, dar n-are importanță. Tu ești destul de bogat ca să uiți acest amănunt. Adu-mi-o cât mai repede pe iubita ta... întoarce capul și, deodată exclamă: Ah, Janina! Apropie-te! E

Janina, Renato, nepoata lui Bautista și fina mea. Dar trebuie să mai adaug ceva: infirmiera mea, tovarășa mea în singurătatea asta,

fiica mea aproape...

Renato D'Autremont întoarse capul, surprins și el, ca s-o privească pe fata care stătea în picioare, în spatele lui. Venise în tăcere, fără un gest, fără un cuvânt... Avea o față oacheșă, încadrată de părul negru, lins, ochii mari și întunecați, migdalați, enigmatici, care trădau trăsături clare mongolice... Niște obraji cafenii și palizi, cu buzele roșii și proaspete gravate parcă, deși strânse într-un gest ciudat de amărăciune, de dezamăgire, în timp ce neobișnuita ei personalitate, încordată și stăpânită, vibra.

— Deci nepoata lui Bautista... își amintește de mine?

— Nu-i de pe vremea ta. A venit în casa aceasta când tu plecaseși deja; dar e de zece ani lângă mine.

Sofia se ridică în picioare, sprijinindu-se de fată, care părea să aibă cam douăzeci de ani și surâse continuând să privească, cu ochii ei mari și fixă, ca năucă chipul lui Renato.

— Cred că n-ai reușit să-l vezi pe fiul meu de aproape, Janina...

— Nu, nu, doamnă. Când a venit el, eu nu eram în

Campo Real, știți asta. Și apoi n-am avut ocazia...

— Nu, într-adevăr. Cum ți se pare?

— Domnul este superb. Un adevărat mare domn, cum e normal.

— Pentru Dumnezeu, mamă, se supără Renato. Ce mod de a forța un elogiu!

— Nu-i forțat – negă Sofia cu veselie. Janina zice mereu numai ceea ce simte, nu? De mică am învățat-o să fie absolut sinceră cu mine.

— O calitate minunată – acceptă Renato surâzând și privind-o pe fată puțin încurcat. Fără să știe de ce, acea faptură nu-i era simpatică. Poate din cauză că o asocia prea mult cu unchiul ei?

— Ce voiai, Janina? De ce ai intrat? o întrebă Sofia.

— Unchiul meu aștepta ca domnul să-l cheme după ce a vorbit cu doamna. M-a trimis să vă spun că-i afară, așteaptă...

— Păi zi-i... începu Renato, dar mama îl întrerupse:

— Iartă-mă că-ți iau cuvântul, Renato. Și îndreptându-se spre fată, îi spuse: Spune-i că pentru moment nu avem nevoie de el. Mai târziu vom discuta... Acum avem altceva mai plăcut de care să ne

ocupăm. Curând vom avea musafiri, nu-i așa, Renato? Doamna Molnar și fiicele ei... spun fetele ei pentru că am înțeles că cea mai mare încă nu s-a căsătorit...

— Nici nu cred că se va căsători, mamă. Subit s-a trezit în ea vocația religioasă. S-a încapătânat să îmbrace haina de călugăriță și un an a fost ca postulant într-o mănăstire din Budros. Apoi a fost mutată aici, la Saint

Pierre. Este în noviciat la maicile din ordinul Fiului Încarnat și, firește, nu iese de acolo, deci nu le va însoți pe Aimée și pe mama ei. A fost, într-adevăr, ceva ciudat.

— Renato rămase deodată gânditor, ca rememorând vremurile trecute.

— Ciudat? se interesă Sofia.

— Da, pentru că nimeni nu bănuia în ea așa ceva. Și ea era o făptură încântătoare, plină de viață, de spiritualitate. Te anunț că eu m-am înțeles de minune cu ea...

Aproape aș putea să spun că eram mai prieten cu Monica decât cu Aimée. Ea se ocupa mereu de mine, îmi rezolva micile necazuri de student – și-mi era alături ca o soră bună.

— Și doamna Molnar este mulțumită de asta?

— Este destul de credincioasă ca să nu se opună unei vocații sincere.

— Bine, fiule – o știi ea... Vrei să vii acum cu mine să dăm o raită prin camerele în care obișnuim să găzduim oaspeții? Trebuie să chem pe cineva să le aranjeze din nou pe cele două mai bune, cât mai repede posibil, pentru că vreau s-o cunosc pe Aimée a ta cât mai curând. Mult trebuie s-o iubesc eu pe femeia care-ți va fi soție ca s-o iert că mi-a furat jumătate din inima ta... Pentru că eu cred, îmi fac iluzia măcar că mi-a furat numai acea jumătate, nu și altceva.

— Mamă dragă, nu ți-a furat nimic. Inima mea întreagă îți aparține, cum îi aparține și ei. Inima celor care știu să iubească se lărgeste și lasă loc multor sentimente.

S-au îndepărtat amândoi, Sofia sprijinindu-se afectuos de brațul lui Renato, în timp ce Janina, nemișcată, încordată, cu ochii ei mari,

fixați pe ei, îi contempla îndepărtându-se.

— Mi-ar plăcea să poruncești să fie schimbate aceste perdele, mamă, cu ceva mai vesel, mai rar, mai tropical... Ah! Și să pui să fie deschise aceste două ferestre care nu știi de ce sunt închise...

— Am poruncit să fie bătute în cuie, fiule, pentru că uneori vântul le deschide și întră prea mult soare.

— Toată lumea soarelui nu ajunge ca să-mi lumineze logodnica, mamă – afirmă Renato într-o exaltare de entuziasm și patimă – Ea adoră lumina, mamă, culoarea, cerul albastru și clima acestui ținut de primăvară eternă

— Spune mai bine, de vară eternă.

— Prin căldură, da... Dar nu acea vară uscată a Europei, în care pământul pare că moare de sete, ci această vară fecundă, cu ploii torențiale, în care plantele cresc ca prin minune, în care florile nu trăiesc decât o zi, dar se deschid milioane în fiecare dimineață. Tu nu știi cât vorbeam eu cu Aimée despre acest pământ, acolo în Franța și cu câtă ardoare doream să ne întoarcem...

— Păi acum ești aici... În Campo Real al tău...

— Și aici vreau s-o văd și pe ea. Acesta este cadrul care corespunde frumuseții ei... frumuseții ei calde, firii ei exuberante uneori, puțin furtunoasă, mamă. În fine, nu vreau să ți-o laud prea mult... Aimée a mea are firea și excesele ei... Chiar în asta seamănă cu acest pământ care, pentru că-l iubesc prea mult, îmi dă o senzație de groază uneori... Este ca o teamă surdă că dintr-odată, va surveni o catastrofă. Au fost atâtea...

— Au trecut deja acele vremuri și îndrăznesc să cred că pentru totdeauna.

— De opt ori a fost distrus Saint Pierre de cutremure, nu? Mai mult sau mai puțin distrus, nu, mamă?

— Din fericire, eu n-am trăit niciunul. Am înțeles că da, că de când se știe de această insulă, pe lângă multe mici, au fost opt cutremure mari. Dar vulcanul drăcesc care le-a produs este adormit de șaiszeci de ani, ani de calm absolut. Nu e ușor să repete vechile isprăvi și de asemenea îndrăznesc să cred că izbucnirile frumoasei tale

logodnice vor trece în pacea căminului pe care i-l vei dăruia și în fericirea de a te avea ca soț. Tu o iubești și asta ajunge pentru ca eu să accept ca fiică... Dar, pentru mine valorezi atât de mult, Renato, încât inima mea de mamă zice că nu există în lume o femeie capabilă să te merite.

— Nu mă mai lăuda atâta, mamă – râse Renato. O să mă transformi într-o ființă insuportabilă.

— Mi-aș da tot sângele, picătură cu picătură, ca să te văd fericit... pe deplin fericit. Iubit, respectat, venerat de ai tăi...

— Cu ceea ce am sunt pe deplin fericit... Am numai o dorință: ca și ceilalți să fie puțin... Să distribui ceva din această fericire ca să mă simt mai bine când mă bucur de ea. Să fac acte de dreptate, de caritate... Și să mă ierți c-o să ating un subiect care-ți era înainte neplăcut...

— Care? se alarmă Sofia, fără să știe de ce.

— Să te întreb de cineva pe care niciodată nu l-ai iubit prea mult. Presupun că în dragostea ta de mamă credeai că are influență nocivă asupra mea, când eram un copil...

Sofia D'Autremont strânse buzele, pâli, în timp ce Renato, fără să-o privească, fără să-și dea seama că-i tulburată, continuă să vorbească:

— Mamă, îți amintești de acel băiat pe care tata l-a adus aici cu o zi înainte de nenorocirea care l-a costat viața? Îți amintești de interesul lui pentru el, de ultima lui dorință – să am grijă de el?

— Cine ar putea uita asta, Renato? remarcă Sofia, aspră și încordată.

— Ai aflat ceva de el? Ce s-a ales din viața lui?

Te-am întrebat în zadar în câteva din scrisorile mele și mă tem că nimeni nu-mi poate da nicio informație, că nimeni n-a mai aflat nimic despre el după ce a fugit...

— Tot Saint Pierre știe de omul ăsta – explică Sofia cu o asprime vădită în voce și-n gesturi. Este un aventurier dezgustător, un trișor, un fel de pirat. Ar trebui să fie în închisoare, dar e liber și se fălește cu isprăvile lui. Este foarte cunoscut în cârciumi, în bordeluri, în casele de

joc din port și lumea îl mai strigă încă: Juan del Diablo!

Ca și cum ar scuipa cuvintele cuprinsă de ură, Sofia D'Autremont vorbea, în timp ce Renato o asculta cu sprâncenele încruntate, aproape consternat. Iar cuvintele care îi veniră pe buze nu fură pline nici de supărare, nici de condamnare, nici de reproș.

— Săracul Juan! Ce viață dură a avut! Cât o fi suferit și o fi luptat ca să ajungă la asta!

— Dacă ar fi vrut și ar fi reușit să fie un om de *omenie* ți-aș înțelege cuvintele: ar avea meritul că s-a luptat pentru asta. Dar el ce-a făcut? S-a născut în viciu și se afundă în el din ce în ce mai mult.

— E adevărat... Dar când de copil cineva trăiește cu sufletul înveninat...

— De ce trebuie să fie el incriminat? De ce nu spui cu mai multă dreptate că avea viciul și răutatea în sânge?

— Nu cred că tatăl meu s-ar fi încăpățânat atâta să-l protejeze dacă ar fi fost așa.

— Nu crezi nimic? Vai Renato! Acum ești un bărbat și pot să-ți vorbesc clar... tatăl tău nu era nici pe departe un sfânt...

— Știi foarte bine cum era tatăl meu – sări Renato impulsiv, ca și cum l-ar fi mușcat o viperă.

— Eu nu vreau să știrbesc respectul și dragostea ta de fiu – se domoli Sofia.

— Dar lucrurile nu sunt așa cum ți le imaginezi tu. Dacă ai putea să-ți amintești...

— Îmi amintesc perfect, mamă și e ceva ce-mi este înfipt în inimă ca un spin. Ultima dată când i-am vorbit tatălui meu a fost cu insolență, cu nesupunere...

— M-ai apărat de brutalitatea lui, fiule – pretinse Sofia că-l scuză. N-aveai decât doisprezece ani. Nimic n-a fost mai dureros și mai umilitor pentru mine decât atitudinea lui Francesco în noaptea aceea; dar nimic mai frumos decât amintirea atitudinii tale, Renato. Dacă te doare c-ai făcut-o, dacă te apasă ca o remușcare...

— Niciodată mamă – o întrerupse Renato cu hotărâre și tărie. Am făcut ceea ce trebuia să fac, ceea ce aș dori să facă și fiul meu, chiar

contra mea însumi, dacă, într-un moment de furie și nebunie, aş ajunge să uit de respectul pe care i-l datorez mamei lui... Şi el a înţeles totul așa, și gestul lui, atitudinea lui din noaptea aceea, totul mi-a demonstrat asta. L-a fost rușine de acel moment de violență, a fugit neputându-se uita în ochii mei, a luat ca un nebun calul acela și din cauză că era disperat și încordat, a survenit acel accident tragic care l-a costat viața. Şi când l-am revăzut, când mi-a vorbit pentru ultima oară, mâna lui s-a întins ca să mă mângâie și în cuvintele lui am simțit o laudă când mi-a zis: „Știi că o vei apăra pe mama ta și că vei avea grijă de ea”. Nu-ți amintești?

— Da... da – murmură Sofia, cu un fir de voce gătită.

— Dar mai era ceva, ceva care mi-a sunat ca o implorare – insistă cu fermitate Renato. Mi-a spus să am grijă de Juan, să-i dau sprijinul meu de frate... Era un orfan, știu asta. Fiul unui prieten care a murit în mizerie.

Tatăl meu, murind, mi-a transmis rugămintea unui alt muribund, dorința lui pe care el n-a putut-o îndeplini.

— Uită cuvintele tatălui tău, Renato. Era aproape inconștient când le-a pronunțat. Nu avea decât obsesia, ideea fixă a discuției pe care am avut-o amândoi cu câteva ore înainte din cauza blestematului acela de băiat.

— Din cauza lui Juan v-ați certat? se miră foarte tare Renato.

— Sigur... Toată truda mea era să te apăr de haimanaua pe care tatăl tău se încăpățâna s-o aducă în casă. Și tu îmi mulțumești ținându-i partea – se lamentă

Sofia, cu ciudă. Eu am suferit mai mult decât îți închipui tu.

Cum crezi că am trăit timp de paisprezece ani de singurătate, bolnavă, izolată, într-un ținut ostil, într-o climă care-mi face rău? Am trăit gândindu-mă la tine, luptând pentru tine, apărând tot ceea ce-i al tău: averea, viitorul tău, casa ta, numele tău nepătat...

— Știi perfect asta – zise Renato, ca scuzându-se.

— Păi dacă știi, n-ar trebui să mă necăjești pentru un...

— Bine, mamă – o întrerupse Renato, cu dorința de a scurta scena neplăcută.

— Să uităm totul... Chiar mâine mă voi duce la Saint-Pierre. Le voi spune lui Aimée și doamnei Molnar să se pregătească ca să vină cât mai repede. Știu că Aimée îți va plăcea mult și, amândoi vom încerca să te despăgubim de toate necazurile pe care le-ai suferit... Vei vedea tu...

Capitolul 12

Vocea puternică a lui Juan pătrunse răsunătoare, până-n fundul peșterii, scaldând-o în acel nume care-i era ca mierea pe buze:

— Aimée... Aimée!

Dar nimeni nu răspunse la chemarea lui. Merse repede câțiva pași, picioarele îngropându-i-se în nisipul moale. Apoi se întoarse și ieși din nou pe plaja pustie. Cu agerimea unei feline sări peste pietrele ascuțite și urcă pe poteca aproape impracticabilă, de-a lungul falezei neregulate.

Ajunse până la grupul de arbori deși care creșteau în fundul grădinii familiei Molnar.

Foarte aproape, apele neliniștite ale unui pârlăuș clipceau printre pietre răcorind aerul și între trunchiurile groase ale pomilor se leagănă un hamac de mătase împletit, în mai multe culori: tron, acum gol, al periculoasei femei pe care o iubea. Lângă hamac, pe jos, era o floare, defoliată de acele degete nervoase și înflăcărâte, un evantai, un flacon minuscul de parfum și ultimul număr al celei mai decadente reviste din Paris... Juan del Diablo dădu cu piciorul acelor fleacuri și cu pasul său prudent, de tigru la pândă, se apropie încet de vechea casă, în timp ce murmură:

— Aimée... Aimée...!

— Nu te bucuri că ești din nou aici, fetiço?

— Ba da, mamă, mă bucur că sunt din nou lângă tine.

Monica de Molnar tocmai venise de la mănăstire și era încă îmbrăcată cu vălurile apretate și cu rasa albă a novicelor din Ordinul Fiul încarnat. O inimă de argint prinsă la piept, șlefuită și strălucitoare ca o bijuterie completa straietele religioase care evidențiau de minune portul ei maiestuos.

— A fost atât de trist să mă întorc în casa asta fără tine – se plânse Cătălină Molnar, cu un suspin oprindu-i-se-n gât. Ți-am simțit

atât de mult lipsa!

— Te vei obișnui, mamă...

— Niciodată, fetițo, niciodată. Dacă te-ai mai gândi.

Monica... Oriunde îl poți sluji pe Dumnezeu.

— Știu asta mamă, dar știu că foarte curând, nu-mi vei mai simți lipsa. Aimée e de ajuns ca să-ți umple casa...

În plus, curând se va mărita și atunci vei locui cu ea, cum este normal. Eu îmi voi urma drumul... Dar unde este Aimée?

— A plecat încă de azi dimineață cu niște prietene.

Nici ea, nici eu nu bănuiam că mă vor chema ca să-ți permită să părăsești mănăstirea. Vei vedea ce fericită va fi când se va întoarce și te va găsi aici. Sora ta este zăpăcită, dar este foarte bună. Și te iubește mult, fetițo, crede-mă.

— Asta o cred, mamă...

Cu pași nesiguri, Monica traversă camerele mari ale acelei case vechi, cu ziduri groase, văruițe, cu mobile vechi, dar bine îngrijite și cu ferestre largi, deschise spre grădina sălbatică, singura moștenire pe care defunctul domn Molnar o lăsase.

— Presupun că vei putea să-ți dezbraci rasa, nu?

— Bineînțeles, deși aș prefera s-o păstrez.

— Bine, acceptă Cătălină cu un gest de resemnare.

Nu vreau să mă mai împotrivesc. Aceasta e vechea ta cameră. Vrei să stai din nou în ea? Cred că-i cea mai bună, cea mai luminoasă și cea mai aerisită... Așteaptă-mă aici o clipă în timp ce eu mă duc să dau dispoziții. O voi chema pe servitoare...

Monica de Molnar rămase singură, dar nu zăbovi în acea cameră cu ferestre largi și cu pereți tapetați. Simțea o neliniște care o apăsa, care o cutremura, care o cuprindea toată... Brusc o porni la drum fără o direcție fixă.

Continuă să traverseze șirul lung de camere largi... Se mișca mașinal, împinsă de o forță ciudată, în timp ce inima ei tremura emoționată sub vechiul acoperiș al casei părintești. În sfârșit, ajunsese în ultima cameră, fără mobile, care avea o singură fereastră cu canaturi mari întredeschise; dar în spatele ferestrei, apărură o umbră care se

agită o clipă... Apoi o mână îndrăzneată care, îmbrâncind-o violent, o făcu să se deschidă larg și o voce bărbătească exclamă:

— Aimée... în sfârșit!

Monica se dădu înapoi, tremurând, pentru că un chip aspru de bărbat se ivi după gratiile acelei ferestre. Un moment cele două priviri se întâlniră în aer ca două săbii, apoi pupilele Monicăi se dilatară ca să se facă mai severe, mai fixe, mai mândre... Pentru prima dată în viața ei, Monica de Molnar îl privea în față pe Juan del Diablo...

Juan nu se dădu înapoi, nu încercă să-și ascundă mirarea. Purta niște pantaloni murdari, suflecați până sub genunchi și un maiou grosolan în dungi. Putea fi luat drept ultimul marinăr de pe oricare cabotier, dacă mâna lui nu ar fi fost atât de mândră, înfățișarea atât de arogantă și picioarele lui desculțe și late nu ar fi călcat atât de hotărâte. Sigur de el însuși surâse... surâse cu o ușoară și fină ironie în timp ce examina calm chipul frumos de femeie încadrat de vălurile apretate și exclamă, scuzându-se:

— La naiba! Nu vă speriați... Nu-l aveți în față pe Satana!

— Nu m-am speriat – răspunse Monica, liniștindu-se puțin.

— Văd... Nici măcar n-ați făcut semnul crucii când ați auzit numele dușmanului, ceea ce este curios la oamenii din categoria dumneavoastră.

— Pot să știu ce doriți, domnule? vru să afle Monica, vizibil încurcată.

— De la dumneavoastră nimic – zise Juan cu o oarecare impertinență batjocoritoare, dar fără nicio urmă de asprime în glas.

— Atunci, de la cine? întrebă Monica cu o mină mândră.

— V-am mai spus numele persoanei pe care o căutam, pe care speram s-o văd venind...

— Aimée? Dumneavoastră o căutați pe sora mea?

Se miră Monica, fără să-și ascundă repulsia.

— Așa se pare... Ea nu e?

— N-am de ce să vă dau informații! se înfurie Monica, fără să se mai poată stăpâni.

— Mândră, nu-i așa?

— Și dumneavoastră insolent! ziceți că sunt mândră, dar încă de când ați împins fereastra asta vă purtați necuviincios.

— Oh! Văd că maica stareță se supără din nimic...

— Nu sunt maica stareță și nici nu sunt dispusă să vă suport glumele stupide.

— La naiba! Sfânta Monica se ține tare. Nu-i ăsta numele dumneavoastră? Nu... nu plecați! Mi-ați făcut o mare surpriză. Am crezut că măicuțele sunt mai amabile...

Și mai puțin frumoase... Oh! dar nu vă necăjiți atâta. Într-o oarecare măsură, e o flatare. În plus, nu zic decât adevărul...

— Am să chem un servitor ca să vă oblige să plecați!

— Săracul om! râse Juan, cu adevărat amuzat. Nu puneți pe nimeni într-o situație neplăcută și nici nu simulați ceea ce nu e... în casa dumneavoastră nu sunt servitori.

— Asta-i culmea! se exasperă Monica, plecând din cameră.

— Monica! Sfântă Monica! Ascultați-mă!

— Strigă Juan. Și fiindcă aceasta nu-l ascultă, exclamă râzând: Teribilă cumnată!

— Monica, fetițo, ce ai? Te simți rău? Ești schimbată la față. De ce?

— De nimic, mamă. Unde-i Aimée? vru să știe

Monica. Se așeză, aproape sufocându-se, atât de tare îi bătea inima, atât de repede îi curgea sângele prin vene, urcându-i-se-n gât într-un clocot de mânie nestăpânită.

— Ți-am mai spus înainte c-a ieșit cu niște prietene încă de dimineață...

— Și unde s-a dus? o presă Monica pe mama ei. Ce prietene sunt astea?

— Păi, fetițo, nu-mi amintesc foarte bine numele lor.

Sunt niște fete de aici, prietene din copilărie... Sora ta a reînnotat câteva prietenii plăcute... Se plictisește singură în această casă atât de mare și firește, vine și pleacă...

— Sora mea este logodită și urmează să se căsătorească cu un bărbat demn.

— Știu asta, dar nu văd nimic deosebit...

— Niciodată nu vezi nimic deosebit în ceea ce face Aimée! Cu îngăduința ta excesivă ai dat frâu liber tuturor nebuniilor și capriciilor ei – îi reproșă Monica mamei ei, fără a-și putea ascunde indignarea.

— Dar fetițo... de ce-mi vorbești așa? se alarmă

Cătălină Molnar.

— Nu-i tonul cu care trebuie să-ți vorbesc ție mamă.

Știu asta foarte bine – se împlânzi Monica, părându-i rău de pornirea ei.

— Dar uneori nu sunt capabilă să mă stăpânesc și în cazul acesta... în fine, trimite pe cineva s-o caute pe Aimée imediat. Să-i spună c-o chem eu, că am nevoie de ea... să vină...

— Observă că mama ei șovăie și zise: Sau e adevărat că în casa asta nu-i niciun servitor? Răspunde-mi, mamă.

— E fata care gătește, spală și calcă... Dar nu-i vorba de asta... Adevărul este că...

— Adevărul e că nu știi unde e; că, la fel ca întotdeauna, Aimée își face capriciul; vine și pleacă fără ca tu să știi unde se duce și cu cine este. Și totuși, ai logodit-o, ai îngăduit ca un om ca Renato...

Monica își mușcă buzele cu furie, până când durerea violentă o făcu să reacționeze, îi calmă mânia care îi umpluse sufletul... până când aplecă capul împreunând mâinile, în acel gest pe care-l făcea la rugăciune, în timp ce mama o întrebă grijulie:

— Fetițo, ce ți s-a întâmplat? De ce ai devenit așa nervoasă dintr-odată?

— Nimic, mamă – încercă să se scuze Monica.

Nervii... Nu sunt în apele mele... Asta e boala mea...

— O, Doamne! Stareța mi-a vorbit de tristețea și de slăbiciunea ta, nu de nervi. Dar, în sfârșit, totul se va îndrepta. În fond, cred că ai dreptate să judeci așa. Sora ta e capricioasă, zăpăcită... Nu mă ascultă... Simțim tot mai mult lipsa sărmanului tău tată...

— Și de el râdea – se plânse cu amărăciune Monica.

De el și de toți, dar nu va râde și de Renato... Ea a promis că-l va face fericit.

— Și-l va face. Sigur îl va face... Și săracul băiat e atât de îndrăgostit... în fiecare zi sora ta primește de la el atenții și cadouri și în orice moment poate apărea pe aici...

— Cum? se neliniști Monica. Nu e la moșia lui din Campo Real?

— Este, dar în mai puțin de zece zile de când s-a întors în Martinica a venit deja de două ori. Drumul nu e niciodată lung când iubești așa și Renato e mort după sora ta. Nu trebuie decât să-l privești când stă în fața ei...

Totul se schimbă: expresia, privirea lui... Și ea îl iubește în felul ei. Pentru ea, el reprezintă tot ceea ce îi trebuie în viață ca să triumfe, pe lângă că el este un băiat bun.

Ceea ce-mi doresc eu este să se căsătorească cât mai curând și, odată măritată vei vedea cum totul se va schimba. Fără să mai vorbim că la Campo Real nu vor fi mulți curtezani cu care sora ta să cocheteze.

— Mă tem că Aimée poate cocheta oriunde și cu omul cel mai respingător. O cred în stare să se uite la un argat, la un cerșetor...

— Taci! ordonă Cătălină vizibil supărată. Deci acum tu o jignești fără motiv pe biata ta soră. Mi se pare că visezi. Monica...

De afară ajunse până la ele zgomotul caracteristic al unei trăsurii care se oprește și o explozie de voci și râsete tinerești.

— Cred că-i sora ta – o informă Cătălină. Vei vedea ce fericită va fi că ești aici. Te iubește mai mult decât tu pe ea, Monica.

— Crezi? zise Monica, cu un ton de amărăciune în voce.

— Mi-ai demonstrat-o cu cuvintele tale acum câteva clipe. Ea niciodată nu te critică... e mereu de partea ta. A fost prima care a încercat să ne convingă, pe tatăl tău și pe mine, să te lăsăm să-ți faci plăcerea și să te călugărești. Te iubește mai mult decât tu pe ea. Mult mai mult...

— La revedere, Gustavo! Pe mâine! Să vii și tu.

Ernesto... Și aduceți-l și pe Carlos!... se auzi vocea lui Aimée, despărțindu-se veselă.

— Astea-i sunt prietenele? zise Monica cu răutate.

— Au venit prietenele s-o ia... o asigură Cătălină.

Erau într-un grup... Acum au adus-o doi băieți...

— Ce oarbă ești! Du-te, anunț-o c-am sosit acasă.

— Stai liniștită!

— Oh!

— Se sperie Aimée, dar imediat murmură lingușitoare: Juan!

Dar, Juan...

— Am zis să stai liniștită! insistă Juan energic, brusc, prinzând-o din spate de umeri, o obligă să dea capul pe spate ca să bea cu nesaț mierea buzelor sale. Juan o sărută lung pe Aimée – surprinzând-o în momentul în care stătea întinsă în hamacul ușor din împletituri de mătase.

O clipă savură și ea, cu aviditate mângâierea, ca să-l respingă apoi, în mod fals indignată.

— Piratule... sălbaticule! Ce mod de a mă trata e acesta? Vai! Dă-mi drumul! Și nu ridică vocea. Ne poate auzi cineva din casă.

— Nu cred. E foarte departe... Ți-ai inventat un colțișor bun printre arbori. Dar peștera mea de pe plajă e mai bună. În noaptea asta te aștept acolo.

— În noaptea asta nu se poate! refuză Aimée energic.

— Te aștept în noaptea asta și vei veni.

— Nu știu dacă pot...

— Vei putea. Te voi aștepta. Vei vedea cât de ușor poți aranja lucrurile când te gândești că eu te aștept acolo jos și că dacă întârzii...

— Știu... Vei pleca... zise Aimée pe un ton glumeț.

— Nu. Voi veni să te caut și te voi lua. Chiar dacă ar trebui să te târăsc.

— Nu fi grosolan. E aproape sigur că voi veni în peșteră în noaptea asta.

— Este absolut sigur că vei veni. Vasul meu pleacă dis de dimineață.

— Unde? De ce nu-mi spui? Nu te vei duce...

— Ți-ai pierde timpul. Legile au rețele foarte întortocheate. Peștii sprinteni, de teapa mea, care știu să lovească cu coada, nu rămân niciodată între aceste rețele.

— Aha! Deci este adevărat că este un mister în călătoriile tale?

Până unde merge vasul tău? Zi-mi... Hai...

Republica Dominicană? Guadalupe? Vei ajunge până la Trinidad sau te vei îndrepta spre Jamaica?

— Mă voi întoarce peste șase săptămâni...

— Șase săptămâni? E o veșnicie!

— Poate cinci... îți va fi dor de mine?

— Voi plânge după tine în fiecare zi. Îți jur, Juan! Nu știu ce ai... Mă scoți din minți... Uneori blestem ora în care te-am cunoscut, în care te-am auzit...

— Eu nu voi blestema această noapte. Te aștept...

— Voi veni... voi veni! Dar acum ascunde-te, du-te, vine cineva. E sora mea. Du-te... du-te, pentru Dumnezeu!

Îl imploră Aimée, nervoasă... Dacă ne vede împreună, sunt pierdută.

— Pierdută? De ce?

— Du-te, Juan! Îi ordonă mai mult decât îl rugă

Aimée, cu disperare. Cu un brânci îl îndepărtă și fugi în întâmpinarea Monicăi...

— Monica... surioară! exclamă Aimée, sufocându-se, dar încercând să fie veselă.

— De unde vii? vru să știe Monica, severă.

— De unde să vin? Din grădină – Nu vezi? De ce nu-ți dezbraci rasa? Nu știu cum de o suportți pe căldura asta! De ce mă privești așa? Ce ai?

Monica își sprijini mâinile fine și nervoase pe umerii lui Aimée ca s-o privească liniștit și fix, ca să-i poată pătrunde gândurile. Erau la ușa de intrare în acele ultime camere ale casei, temându-se, ca și în zilele copilăriei, de acea privire pătrunzătoare a surorii mai mari, căreia cu greu îi putea ascunde un secret.

— N-ai răspuns la întrebarea mea, Aimée. De unde vii?

— Ți-am mai spus că din grădină. Ce vrei să-ți mai spun? Dacă începi din nou, ca înainte să mă iei la rost de cum sosești...

— Eu nu voiam să mă întorc aici. Altă voință mai puternică decât a mea m-a obligat s-o fac. Acum cred că poate a fost un semn al

Providenței.

— Vai, vai, vai! Acum chiar că am numai greutate.

Când numești Providența...

— Nu face pe inconștienta, că nu ești. Și de asemenea ești destul de mare pentru rolul de copilă alintată...

— La urma urmelor ce vrei? se revoltă Aimée, cuprinsă de furie. Pe mine nu mă deranjează că ești aici, dacă nu te amesteci în treburile mele.

— Trebuie să mă amestec, Aimée. Noi am făcut un pact... un pact solemn. Ai jurat cu lacrimi în ochi și trebuie să-ți respecti jurământul.

— Nu fac nimic deosebit...

— Într-adevăr? Cu mâna pe inimă, sincer, crezi că-ți îndeplinești îndatoririle de logodnică a lui Renato?

— Renato e plecat!

— Trebuia să plece pentru că te vei mărita cu el, pentru că ai promis că-l vei face fericit.

— Să fie... Eu nu-i fac nimic. Dar vezi... în zece zile l-am văzut de două ori. Asta, după șase luni de absență...

Șase luni lungi, închisă în căsoiul ăsta care-i ca un mormânt.

— Un mormânt foarte frecventat... Ai venit cu prieteni, ieși oricând, vin să te ia și-ți cunosc numele tipii care...

— Care? Ce tot spui acolo? o întrerupse Aimée, sincer îngrijorată.

— Te-am auzit vorbind în grădină... Cu cine?

— Cu nimeni!

— Nu minții! Nu minții... pentru că asta e ceea ce mă revoltă cel mai mult la tine. Printre acești pomi se auzea clar vocea unui bărbat și la această fereastră a venit să te caute un bărbat și te-a strigat pe nume. Un bărbat murdar, respingător, impertinent. Un fel de marinăr...

— Ah! Săracul Juan... comentă Aimée, ipocrită și cu șiretenie.

— Ai vorbit cu el? Ce ți-a spus? Te avertizez că nu-i prea merge capul. Este un nefericit, dar...

— Nefericit? Nebun? Sărac? Dar felul în care a vorbit de tine...!

— Ce ți-a putut spune canală?

— Nu e vorba de ce a zis, ci de cum a zis. Văd că-l cunoști... Cine-i acest om?

Aimée surâse, liniștindu-se complet, din nou sigură de ea însăși, din nou dispusă să facă din cinism arma cu care niciodată n-a dat greș și fără a da valoare cuvintelor sale, explică:

— Este un pescar. Are o barcă și pleacă departe...

Uneori aduce un pește foarte bun. Eu cumpăr de la el și, în această singurătate, în această cumplită plictiseală, am avut slăbiciunea de a vorbi cu el... despre detalii ale meseriei lui. Aici nu se păstrează distanțele, nu se trăiește cu atâta etichetă ca la Paris sau la Bordeaux. Nu mă poate interesa ceea ce face un pescar? Nu pot nici măcar să vorbesc cu lumea? Te vei transforma în cerberul meu?

Îmi vei face viața imposibilă pentru...?

— Taci, Aimée!

— Bine. Să tăcem amândouă... Și înțelege că nu voi fi eu mereu cea care va tăcea ca să zici tu tot ce ai chef.

Dacă vorbești tu, voi vorbi și eu și-i voi spune lui Renato...

— Nu-i vei spune niciun cuvânt – exclamă Monica cu o mânie violentă de abia stăpânită.

— Nu vei spune nimănui nimic! auzi? Vei uita ceea ce, din nefericire, știi.

Vei tăcea pentru totdeauna, pentru că dacă îndrăznești...

— Monica, îmi faci rău! Vai! se plânse Aimée.

— Iartă-mă. N-am vrut să-ți fac rău. Nu vreau să fiu nevoită să-ți fac vreodată rău, surioară. Dar noi două am făcut un pact și trebuie să-l respecti. E mai important pentru mine decât însăși viața. Înțelegi? Mai mult decât viața!

— Mama ne strigă – zise Aimée; apoi, într-adevăr, vocea Cătălinei ajunse până la ele, strigându-le.

— Te rog, Monica, nu mai fi așa! Nu lua așa lucrurile... Nu se întâmplă nimic... Nu e bine să ai aceste izbucniri când mai porți încă rasa... Prea faci mare caz din orice... Nu știi să trăiești în lume, surioară.

— Aimée, fetițo! A venit Renato! Veniți! se auzi vocea doamnei

Molnar care se apropie în căutarea fetei ei.

— Renato... Renato acum. Ai auzit, Monica? zise Aimée pe un ton glumeț.

— Calmează-te, Renato a avut mereu darul de a ajunge la timp. Nu ți se pare?

Monica nu răspunse. Nemișcată, cu buzele strânse, cu obrajii albi, păru brusc o statuie de ceară sub vălurile imaculate. Aimée o contemplă o clipă, surâse forțat și scutură brațul surorii ei cu un gest afectuos:

— Calmează-te și fii drăguță cu Renato. Va fi surprins găsindu-te aici. Cu siguranță, are multe de vorbit cu tine, Monica. Fii bună și întreține-l. Știi că te apreciază.

Nu voi fi egoistă și o să ți-l las un timp ca să puneți lumea la cale, cum aveți obiceiul să faceți. Și fii liniștită, Renato este fericit și va fi cât timp mă iubește.

Lângă fereastra înaltă din sala colonială, prin care pătrundeau ultimele raze aurii ale soarelui, Renato

D'Autremont strângea mâinile lui Aimée în încăpățânarea puerilă de îndrăgostit de a-i fura un sărut. De departe.

Cătălină Molnar îi privea binevoitoare, simulând un du-te vino.

Cât de rezervată și de pură părea acum pățimașă amantă a lui Juan del Diablo! Privirea ei, surâsul ei sunt altele, gestul ei e altul, ea imitând perfect pe iubita intimă, îndrăgostită, nevinovată...

— Aimée... dragostea mea, mândria mea, viața mea...! exclamă Renato, pățimaș.

— Liniștește-te... Nu te apropia atât... Mama ne poate vedea...

— Cochetă Aimée râzând.

— Mă sperii cu pornirile astea.

— Iartă-mă. Te ador, Aimée, te ador și de abia aștept clipa în care vei fi, în sfârșit, soția mea!

— Mai e mult timp până atunci.

— Cât vrei tu. Din partea mea, totul este gata. Mama știe deja. E de acord, e fericită... Așteaptă numai să te cunoască, să-ți dea binecuvântarea ei și să fixeze data nunții.

— Ce tot spui acolo? Doamna D'Autremont...

— Mama mea dulce... Ea te iubește numai știind cât te iubesc eu. Cât de mult m-am gândit la tine zilele astea, viața mea! Cât am visat să te văd acolo, între acele câmpii care vor fi regatul tău! Pentru că acolo vei fi ca o prințesă, ca domnița dintr-o poveste cu zâne...

— Dar, Renato! protestă Aimée.

— Mi-ai promis că vom locui la Saint Pierre.

— Bine... în Saint Pierre. Bine... în Saint Pierre avem o casă veche. Mai târziu voi cere să fie reparată, dar te asigur că, atunci când vei vedea Campo Real, nimic nu ți se va părea mai plăcut, pentru că dacă Paradisul există în vreo parte a Americii, atunci este aici în valea aceasta de la poalele munților, unde parcă nu-i posibil să se strângă atâtea frumuseți: flori, peisaj... și tu... Când te vei afla tu acolo, nu va mai fi paradisul pământesc, va fi chiar cerul...

— Ce frumos vorbești, Renato! Dar e limpede că-ți pierzi timpul. Mama a plecat de cinci minute și tu nu m-ai sărutat.

— Viața mea!

O sărută cu duioșie, cu respect, stăpânindu-și dorința, patima care-i ardea în vene, transformând în dulceață și supunere acea poftă înflăcărată pe care o stârneau buzele senzuale, pielea catifelată, ochii adânci, parfumul exuberant de flori tropicale care emana din carnea acelei femei.

— Acum stai cuminte. Monica va veni dintr-un moment în altul...

— Monica? Așa-i... mama ta mi-a spus că este acasă. Că a ieșit pentru câteva săptămâni din mănăstire, îmi face plăcere s-o salut. Deși nu știu... De la un timp încoace, sora ta nu-mi mai arată prietenie, nici afecțiune.

Mamei nu i-am spus, dar să știi că asta mă îngrijorează...

Din câte-mi amintesc, nu i-am făcut nimic... în mod conștient, cel puțin, eu...

— Ce prostie! îl întrerupse Aimée. Sigur că nu e nimic. Asta face parte din vocația ei religioasă și ține de starea nervilor. Monica s-a întors foarte ciudată... O duce rău cu sănătatea. Delicată, nervoasă,

irascibilă... Din orice fleac face o tragedie. Nici cei de la mănăstire nu știu ce să facă cu ea. De asta au insistat să plece câteva luni. Uneori mă întreb dacă n-o fi puținel scrântită...

— Ce spui? Ce idee! Monica e o făptură foarte inteligentă, echilibrată, un om integru. O femeie admirabilă din toate privințele.

— Ți se pare admirabilă? zise Aimée pe un ton glumeț. Și de ce nu te-ai îndrăgostit de ea?

— De Monica? se miră Renato, vesel. Nu știu...

Oricine se poate îndrăgosti fără îndoială de o făptură încântătoare ca ea, dar erai tu și de tine m-am îndrăgostit și pe tine te ador, pe tine te voi iubi mereu... definitiv...

Până când voi muri!

— Mai zi-mi o dată, Renato. Zi-mi de mai multe ori.

Mă vei iubi mereu, orice s-ar întâmpla? Mă iubești?

— Te iubesc., Aimée! afirmă Renato, zăpăcit de patimă. Te iubesc atât de mult, atât de profund, că dacă într-o zi... sigur, este o nebunie să mă gândesc la asta...

Că dacă într-o zi ai fi nedemnă...

— M-ai ierta?

— Nu, Aimée! N-aș putea niciodată să te iert dacă m-ai trăda, dar nici nu te-aș putea lăsa să trăiești ca să fii a altuia. Te-aș omorî, da! Te-aș ucide cu aceste mâini care te adoră acum, care tremură strângându-le pe ale tale! Te-aș ucide, deși s-ar sfârși și viața mea din cauza durerii de a te fi ucis!

Brusc, Aimée se sculă, smulgându-și mâinile din cele ale lui Renato. Lângă ei, foarte aproape, tăcută și senină, Monica sosi exact la timp ca să audă ultimele cuvinte. Nu numai prezența lui o cutremură pe frumoasa ei soră, cât și expresia sălbatică, privirea arzătoare pe care le putea vedea pe chipul lui Renato D'Autremont sau grimasa aproape feroce pe care o făceau buzele lui. Dar prezența Monicăi îl transformă pe loc. Se ridică ceremonios în picioare pentru a o saluta, așteptând în zadar ca ea să-și întindă mâna. În fața nemișcării novicei, își aplecă fruntea într-un salut mai mult politicos decât afectuos:

— Te salut, Monica. Câtă plăcere să te văd! Ce faci?

— Bine. Și dumneata, Renato? răspunse Monica amabilă, dar rece.

— În al nouălea cer, firește – exclamă Renato cu veselie. Cu toate că mărturisesc, uneori mi-e teamă.

— De ce? Dacă cineva din lume merită fericirea, acela ești dumneata.

— Îți mulțumesc pentru afirmație. Mă gândesc că viața mi-a dat prea mult și mă chinuie nerăbdarea de a face fapte bune, la care presupun că sunt obligat, ca să nu fiu nerecunoscător față de destinul meu fericit.

— Dumneata procedezi întotdeauna cu noblețe și-i faci fericiți pe cei care depind de dumneata. Nu cred că ai în realitate această datorie...

— Dar eu așa cred, Monica și nu știi cât mă bucur că pot conta pe dumneata pentru niște lucruri pe care vreau să le fac și pe care le consider foarte urgente.

— Să contezi pe mine? Nu înțeleg...

— Sigur. Nu m-am lăsat de obiceiul prost pe care mi l-ai reproșat dumneata de multe ori. Încep să povestesc ceva de la sfârșit. Nu mă poți înțelege, pentru că nu cunoști începutul. Dar iat-o pe doamna Molnar... Vă rog, doamnă Cătălină... Apropiați-vă... Este o invitație pentru toată familia și vreau ca toți să mă ascultați. Am venit după dumneavoastră...

— Cum? De ce? vru să afle doamna Molnar.

— Ca să vă invit să facem o vizită în paradis. Scuzați-mă că am numit așa pământurile mele din Campo Real. Trebuie să vă pregătiți să plecăm acolo imediat.

— Noi, la Campo Real? se miră Cătălină Molnar.

— Eu știu că ar fi fost corect să vină mama întâi și să vă facă invitația personal, dar sper c-o veți ierta aflând că de mai mult de zece ani n-a părăsit moșia. Sănătatea ei este destul de delicată ca s-o facă. Ea vă roagă s-o scuzați că n-a venit, dar a trimis această scrisoare prin cel mai bun emisar, care sunt chiar eu. Este pentru dumneavoastră, doamnă Cătălină. Vreți să-mi faceți plăcerea de a o citi?

— Da, fiule, dar – începu să protesteze Cătălină.

— Cred că n-ai nimic împotriva să mergi cu Aimée la Campo Real, mamă – interveni Monica. Eu, firește, mă voi întoarce la mănăstire și la întoarcere...

— În niciun caz, fetițo. Ai plecat de la mănăstire pentru că sănătatea ta este delicată. Atât confesorul tău cât și maica stareță mi-au spus că o ședere la țară ar fi minunată pentru tine și pentru că mama lui Renato ne invită pe toate trei...

— Doamna D'Autremont nu m-a avut și pe mine în vedere – o întrerupse Monica.

— Pe dumneata te are oricine în vedere pentru orice, Monica – o asigură Renato. Și dacă pentru a te convinge este nevoie ca mama să facă această călătorie și să vină personal să-ți ceară să ne însoțești câteva săptămâni la Campo Real, o va face. Sunt sigur de asta.

În plus, lasă-mă să-ți spun acum sfârșitul, pe care l-am început mai înainte. Contez pe ajutorul tău și pe sfaturile tale ca să îndrept multe lucruri care nu sunt pe placul meu acolo pe pământurile mele.

— Pe mine? Dar dacă eu – începu să protesteze Monica.

— Tu erai altă dată cea mai bună prietenă a mea.

Monica. Am să fac abstracție de rasa ta, de bariera de răceală care a început să se înalțe între noi doi, ca să-ți spun, Monica, la fel ca în acele vremuri în care eram ca doi frați, ca doi vișători imaginându-ne o lume nouă, mai bună și mai generoasă... Ca atunci când visam, că suntem regii unei lumi de fericire, de bunătate, în care nimeni să nu sufere, în care să fie pace și dragoste... Ei bine.

Monica, am această lume a mea. Dar nu e o lume de bunătate, de blândețe, nici măcar de dreptate. În paradisul meu frumos sunt colțuri întunecate, amare; oameni tratați cu cruzime, copii care au nevoie de un viitor mai bun. Eu vreau să îndrept toate astea și am nevoie de dumneata lângă mine... să fii ceea ce ai fost în acei ani ai adolescenței mele: ghidul meu, tovarășa mea, de multe ori învățătoarea mea.

Monica de Molnar tăcea, cu fruntea aplecată, cu buzele tremurând, cu ochii plini de lacrimi pe care cu greu și le putea stăpâni.

Așa, față în față, nu îndrăznea să-l refuze pe Renato; cuvintele lui îi merseseră la inimă și simțea o fericire prea intensă în mijlocul durerii ei ascultându-l vorbind astfel. N-ar putea să refuze nimic din ceea ce o ruga el. Știa că nu-l va putea refuza și totuși, murmură o ultimă împotrivire:

— Aș avea nevoie de permisiunea superiorilor mei...

— Chiar azi o vom avea – afirmă Renato hotărât. Mă voi duce la mănăstire, o voi ruga pe mama să-i scrie stareței...

Monica se însenină complet, ca și cum brusc ar fi găsit în ea puterea de care avea nevoie și acceptând își fixă asupra lui Renato privirea ei sinceră și curajoasă.

— Voi merge, Renato... Voi merge cu voi...

— Este un desert excelent, tu l-ai făcut, Aimée?

— Da, sigur – cu o rețetă de la Monica, pe care a învățat s-o prepare de minune în cofetăria mănăstirii, dar am fost ajutate puțin și de mama.

— Sigur, *mâinile* tale îi dau ceva îngeresc...

Renato surâse privind-o pe Aimée care-i zâmbi forțat, cu nervii încordați, cu toată atenția concentrată nu la acea cină de familie, la masa pe a cărei față de masă albă străluceau ultimele rămășițe ale veselei de argint a familiei Molnar, ci pe vechiul ceas ale cărui ace se învârteau implacabile, al cărui clopoțel care cânta anunța ora unei întâlniri la care nu știa cum să fugă. Era ora opt și inima ei pățimașă bătea să-i spargă pieptul... Era ora opt și imaginația ei îi arată limpede figura bărbătească și aspră a bărbatului care-n acel moment ajungea pe plajă și pătrundea, căutând-o, până-n fundul grotei... marea care geme, brațele atletice care ar putea s-o strângă, nisipul alb, ca un pat aspru parfumat de alge și Juan del Diablo lângă ea, cu ochii lui adânci ca un abis, cu sărutările lui ca focul, cu corpul său masiv ca de urs și sprinten ca de tigr, cu farmecul lui irezistibil de triton...

— Acest desert este singurul lucru special pe care am putut să-l preparăm pentru tine, fiule – explică Cătălină, ca și cum s-ar scuza.

— Cum nu te așteptam și pentru că de-abia am avut timp...

— Am fost până în centru ca să-l caut pe un vechi prieten al

tatălui meu, pe notarul Noel. Dar n-am avut noroc să-l găsesc în biroul lui. Când voi pleca de aici, mă voi duce la el acasă. Vreau neapărat să vorbesc cu el. A fost notarul familiei D'Autremont mulți ani. Nu știu de ce s-a îndepărtat de familia mea, dar vreau să se întoarcă la noi. Este un om bun și cinstit iar tatăl meu îl aprecia foarte mult.

Vechiul ceas din sufragerie bătu rar și sonor.

Aimée se alarmă.

— Oh...!

— Ce-ai, Aimée? zise Renato grijuliu.

— Uf! Ce să am? Căldura... e o căldură teribilă aici – se plânse Aimée.

— Vrei să trecem pe verandă să servim cafeaua? *propuse* Cătălină.

— Nu-l poți reține prea mult pe Renato, mamă – zise Aimée, aruncând o privire la ceas.

— Ai auzit că trebuie să discute cu acel domn...

— E timp... După ce voi vorbi cu el, poate mă voi întoarce la Campo Real chiar în noaptea asta – explică

Renato.

— Drumul e bun. Luna este splendidă și de-abia aștept să-i comunic mamei mele rezultatul satisfăcător al invitației ei. În plus, cu cât plec mai curând, cu atât mă voi întoarce mai repede. Când veți putea fi gata? Vineri?

Sâmbătă?

— Eu cred că vineri, nu, fetelor? *propuse* Cătălină.

— Eu sunt gata oricând – o asigură Monica.

— Și tu? o întrebă Renato pe logodnica lui; dar neprimind niciun răspuns din partea ei, insistă: – Aimée...

Nu mă auzi?

— Oh! ba da, ba da, cum să nu... Ce spuneai?

Exclamă Aimée șovăind, ca trezită din letargie.

— Renato spunea că se întoarce să ne ia vineri, dar tu parcă plutești printre nori – îi explică Monica, cu un ușor reproș în voce.

— Pentru că mă sufoc de căldură. De ce nu mai aduc odată

cafeaua aia?

— Oriunde e la fel – zise Renato.

— Vom servi cafeaua aici, au și adus-o și-mi voi scurta siesta, deși nu știu să existe ceva mai greu decât să părăsesc casa asta.

Surăse din nou privind-o pe Aimée, al cărei zâmbet fu acum aproape o grimasă. Nu mai putea, era disperată și în același timp tremura de frică, își amintea de amenințarea lui Juan că va veni după ea dacă nu sosește la întâlnire.

În ușa, două femei îl priviră pe Renato plecând.

Apoi Monica se lăsă să cadă, ca fără puteri, într-un fotoliu de răchită, în timp ce doamna Molnar deschise puțin oblonul, căutând-o cu privirea pe fiica ei mai mică și o întreabă pe Monica:

— Unde s-a dus sora ta?

— Nu știu. Îi era cald... în grădină, cu siguranță.

— Ce încântător este Renato, nu-i așa?

Monica nu răspunse; înclină capul ca și cum și-ar fi cufundat gândurile în marea agitată a inimii sale chinuite.

Doamna Molnar intră încet în camera ei, în timp ce Aimée, traversând casă, năvăli în iatacul surorii ei, tremurând de nerăbdare.

Pe un scaun era o pelerină neagră cu care Monica își acoperea rasa când ieșea în oraș. Fără să întârzie.

Aimée o luă și-și urmă drumul din ce în ce mai grăbită.

Când ajunsese în grădină se înfășură din cap până-n picioare cu stofa întunecată și fugi ca o umbră spre copaci, făcându-se nevăzută spre plajă.

— Monica! Ce ciudat! Ce ciudat să plece așa! Ce straniu e totul la ea!

Renato D'Autremont gândea cu voce tare, tulburat, surprins. Stătea în picioare, la mai puțin de cincizeci de metri de casa familiei Molnar, ai cărei pereți albi erau luminați de lumina clară a lunii pline. Se oprise în acel loc pe unde trebuie să cotească, pierzând astfel din ochi reședința veche. Se oprise din acea dorință irezistibilă a îndrăgostiților de mai privi o dată, chiar de-ar fi numai pereții casei unde locuiește persoana iubită. Se oprise sperând să vadă figura lui

Aimée după zăbrelele ferestrei, dar nu zări pe nimeni nici la fereastră nici la uşă. A văzut numai o umbră strecurându-se... Se simţi în mod ciudat neliniştit. Pas cu pas se întoarse spre casă şi îi dădu un ocol. Era lumină în două camere. Două din cele trei femei care trăiesc în casa asta erau încă treze, se gândi Renato.

Simţindu-se ca şi cum ar comite o profanare, intră în grădina de umbre.

Ajunse în mijlocul aceluia grup de copaci deşi, unde un hamac era prins de doi pomi. Acum, luna, strecurându-se printre ramuri, scălda în argint împletitura de mătase şi făcea stelele tremurătoare pe apele pârâului din apropiere. Încet se aplecă să ia de jos o batistă cu parfum de liliac şi o oglindă care rămăsese părăsită lângă hamac.

Recunosc oglinda. Era jucăria preferată a lui Aimée. O văzuse în mâinile ei de sute de ori, o văzuse reflectându-i frumuseţea aşa cum şi acum în lacul ei neted şi mic se oglindeau stelele şi cu o duioşie care-i invadează vocea, murmură:

— Aimée... viaţa mea.

Sărută oglinda rece, acel loc în care se oglindise de atâtea ori gura mică, dulce, caldă, pentru el izvorul vieţii. Apoi, coborî fruntea. Simţi o ruşine subită. Îşi zise că-i aproape ca un hoţ. Neliniştit, privi spre casă. Una din cele două ferestre luminate se stinse. Cealaltă continuă să strălucească, cu o lumină gălbuie.

— Aimée... Tu eşti cea care nu dormi, nu? Te gândeşti la mine, visezi cu ochii deschişi? Citeşti? Te rogi?

Poate aştepţi cu nerăbdare, ca şi mine, ziua de mâine când mă vei revedea?

Strecură uşor oglinda în buzunar şi se îndepărtă cu pas iute.

CAPITOLUL 13

— Iisuse, auzi-mă... Iisuse, apără-mă... Doamne, susţine-mă, dă-mi puterea ta în suferinţă, luminează-mă în întuneric...

În genunchi, în faţa imaginii lui Iisus răstignit, care domina iatacul unde îşi petrecuse anii puri ai copilăriei.

Monica se ruga... se ruga cu mâinile împreunate, încheştate una într-alta, cu ochii fixaţi pe Acela de la care aştepta totul, cu buzele

palide tremurânde, cu inima pătimasă bătându-i tainic în piept...

— De ce m-ai adus la limită, Doamne? De ce m-ai pus din nou în fața lui? De ce m-ai adus în fața ispitei? De ce ai făcut ca amintirile urâte pe care abia le-am uitat să-mi revină în memorie? De ce, Doamne? De ce încercarea e atât de grea?

Liniștea deplină din casă era sfâșiată doar de vocea ei, care suna ca un plâns ușor. Era liniște, numai inima ei se chinuia. Dorea să scape de zbuluciu pentru a sfârși prin a-l accepta.

— Iisuse... în noaptea suferinței Tale și Tu ai respins potirul. În Grădina Măslinilor, te-ai acoperit cu o sudoare de sânge, ai plâns amar și i-ai cerut Tatălui să aibă milă de slăbiciunea Ta. Azi eu îți cer milă... milă sau putere ca să reușesc să-mi stăpânesc bătăile inimii, ca să-mi potolesc carnea înfierbântată... Nu există milă, Doamne?

Trebuie să fie, nu? Răspunde-mi! Răspunde-mi! Un hohot de plâns o sufocă, împiedicând-o să-și urmeze rugăciunea. Dar imediat o senzație de resemnare o invadează și exclamă: – Facă-se voia Ta, Doamne... dar nu mă părăsi în încercare!

— Juan! Juan al meu? Ce făceai aici?

Da, era Juan. El era, brațele lui o strâng și gura lui, cu buze lacome și senzuale o sărută pe a ei însetată. Îl găsisese în susul falezei foarte aproape de ultimii copaci ai grădinii...

— Veneam să te caut. Te-am prevenit c-o voi face.

N-am amenințat niciodată în vânt, Aimée și e bine s-o știi.

Să nu te mai joci cu mine. Nu mă interesai, nu voiam să cad în mrejele tale... Știu foarte bine la ce te poți aștepta de la femeile ca tine...

— Oh, Juan, lupul meu îndrăgostit!

— Eu îndrăgostit?

— Atunci cum se numește ceea ce simți? Nu te interesezi de mine, dar mă cauți la orice oră. Nu voiai să te apropii de mine și acum mori dacă întârzii la vreo întâlnire. Dacă asta nu-i dragoste, atunci cum se cheamă?

— Nu știu, nici nu contează, știi? răspunse Juan cu asprime. Dar ascultă-mă până la sfârșit. Nu voiam să simt ceva pentru tine, dar ți-ai

propus să mă faci să te iubesc și ai reușit. Acum, vreau să înțelegi că nu mă vei duce tu de nas din cauza asta. Când voi veni, va trebui să mă aștepți, să mă primești, va trebui să vii repede când te chem, te voi căuta oriunde vei fi. Asta voiam să fac acum.

— Fără a-ți păsa de răul pe care mi-l faci?

— Ai grijă să nu trebuiască să-ți fac rău. Eu n-am vrut să te caut acasă... Tu ai coborât pe faleza mea, în peștera mea. Te-ai distrat cu sălbaticul, ai avut curiozitatea de a ști cum e dragostea lui Juan del Diablo.

Ei bine, acum știi. Nu e ceva de care poți profita sau pe care poți să-l respingi cum îți place. Nu voi fi jucăria ta, nu voi fi păpușa nici unei femei. Femeile au fost făcute pentru bărbați...

— Eu inversez termenii, cred că bărbații au fost făcuți pentru femei – răspunse Aimée, ușor ironică și stăpânindu-și cu greu pasiunea neînfrânată.

— Bărbații ca mine sunt cei care poruncesc întotdeauna și femeia de lângă ei, chiar dacă a fost regină, nu este altceva decât femeia lor. Înțelegi?

— Înțeleg că ești un tiran, un despot, un sălbatic, un pirat și, în plus, un nerecunoscător. Dar îmi placi mai mult decât oricine. Te iubesc!

Juan o sărută din nou cu nesaț, lăsând să alunece mantia subțire cu care Aimée se înfășurase din cap până-n picioare și, ridicând-o cu mâna lui mare și aspră, o întrebă:

— Ce este asta?

— Mantia cu care trebuia să mă deghizez. Am avut o vizită... Un musafir la cină care și-a prelungit cam mult siesta... Nici nu ieșise bine pe ușă, că eu am și fugit aici.

Mă putea vedea cineva de departe, dar negrul acoperă, uniformizează și ascunde tot.

— Hm! Cine era musafirul?

— Un oarecare. Un prieten al mamei și al surorii mele.

— Cum îl cheamă?

— Ce importantă are? Un vechi prieten de-al Monicăi care a

venit s-o vadă după-amaiază și a rămas la cină. Ea a intrat în bucătărie și cu mâinile ei albe de stareță, a pregătit un desert delicios.

— A, da? Sfânta Monica e atât de amabilă cu cineva?

— Sfânta...? À-propos, trebuie să lămurim ceva. Se poate să îndrăznești să-i vorbești surorii mele?

— Ea ți-a spus asta?

— E indignată de grosolănia ta, indignată că eu vorbesc cu tipi ca tine. A trebuit să-i spun că ești un pescar cu care eu stau la taifas câteodată pentru că sunt interesată de meseria ta, de modul în care se manevrează cârligul de undiță și năvodul... Ai făcut foarte rău, Juan.

Sora mea îmi este dușmancă.

— Dușmancă? Și ce-mi poate face? Are vreo influență acolo sus? Va porunci mării ca vasul meu să se scufunde? râse Juan, cu adevărat amuzat.

— Ești un monstru de egoism, Juan del Diablo.

Chiar nu-ți pasă de nimic, de nimic, nici de ce-ar putea să mi se întâmple din cauza asta?

— Ție nu prea ți-a păsat. Trebuie să te gândești înainte la tot, Aimée. Când eu mă încăpățânez să intru în port în plină furtună, știu bine ce pun în joc: viața și viața...

— Cu tine nu se poate...

— Nu mă vei duce tu de nas. Ți-am spus-o de mii de ori... în fine, mă duc. În zori ridic ancora și încă mai am multe lucruri de făcut.

— Și ești sigur că nu te întorci în cinci săptămâni? E prea mult...

— Și mie îmi va fi dor de tine, Aimée – afirmă cu sinceritate.

— Dar n-o să vrei să suferi, te vei încăpățâna să mă uiți și mă vei uita în brațele altor femei. Știu asta perfect.

Pentru tine în orice port sunt iubiri!

— Și în porturile în care nu sunt? Dar nu-ți face griji...

Mă voi întoarce curând și-ți voi aduce un cadou... un cadou demn de tine... ca pentru o regină.

O sărută cu foc, un sărut lung cu care parcă îi sorbi voința și viața. Apoi o îndepărtă de el, cu duioșie...

Acum ea se agăța de gâtul lui, ea îl săruta pătimaș, nebunește,

orbește, ca și cum aruncându-se în brațele acestui om, s-ar scufunda într-un abis și nimic n-ar mai conta decât bucuria supremă în care se contopesc viața și moartea...

— Mă vei găsi când te vei întoarce, Juan. Îți jur...

Orice s-ar întâmpla, voi fi aici, te voi aștepta. Mă vei găsi la fel... Mă vei găsi ori de câte ori mă vei căuta, chiar dacă pentru asta va trebui să se prăbușească lumea întreagă...

— Anunță-mă domnului Pedro Noel. E târziu, dar sper să mă primească. Spune-i că Renato D'Autremont vrea să-l vadă neapărat.

În vestibulul casei modeste a celui care fusese notarul tatălui său, Renato dădu cartea de vizită unui servitor și rămase gânditor, așteptând. Fără să vrea, o imagine îl însoțea, O dată și încă o dată îi revenea în memorie acea umbră înfășurată în mantia neagră a călugărițelor Fiului Încarnat. O văzuse traversând grădina ca să se topească apoi printre pomi. Nicio clipă nu s-a gândit că acea femeie ar putea fi alta decât Monica; dar, pentru ce ar fi putut ea merge noaptea în grădină și de ce în modul acela tainic, cu acel pas grăbit, fugind când el de abia traversa strada, ca și cum ar fi așteptat ca el să plece, nerăbdătoare să fugă?

— Renato! Chiar dumneata ești? exclamă Pedro Noel, apropiindu-se cu bucurie plină de emoție.

— Renato

D'Autremont mi-ai făcut surpriza și bucuria cea mai mare pe care am avut-o de câțiva ani încoace.

— Scuzați-mi ora nepotrivită. Văd că deja...

— Da... mă pregăteam de culcare; dar am coborât în grabă, chiar în halat. Hai să te îmbrățișez, fiule. Ce bucurie să te văd! Te-ai schimbat atât de uimitor! La naiba, ești un adevărat bărbat! Semeni destul de bine cu doamna mamă, dar ai aerul și toată alura de la

D'Autremont. Fericit e cel ce nu-și dezmințe neamul... Dar așază-te... Să bem ceva. Ce dorești? Rachieu de ienuper?

Coniac?

— Nimic, nimic, prietene. Am venit numai să vorbim puțin.

— Păi trebuie să sărbătorim această conversație și de asemenea

și întoarcerea dumatăle în Martinica. Sunt deja câteva zile, nu?

— Aproape două săptămâni...

— Îți mulțumesc c-ai venit să mă vezi atât de repede și știu acum ce o să bem. Pedro Noel se sculă și, îndepărtându-se puțin, strigă: Serapio! Serapio! Pregătește două punciuri cu tot ce trebuie. Apoi, întorcându-se spre

Renato, exclamă: Doar nu disprețuiești băutura națională, nu?

— În niciun caz...

— Renato, micul meu Renato care se întoarce un adevărat inginer. Dar ce bine arăți, Renato! Pe mine m-oi găsi bătrân, șubred... Și în plus sărac. Aproape, aproape pauper notoriu. Cariera mea e ca politica, prosperă puțin în ea oamenii onești și eu nu m-am putut vindeca de această boală ereditară. Bunicul meu a fost cinstit, tata la fel și, dacă eu aș fi avut un fiu, sunt sigur c-ar fi mai riguros și mai sărac decât mine, ceea ce e aproape imposibil... râse vesel.

— Dacă necazul dumneavoastră nu-i decât acesta, îl vom rezolva curând. Am mult de lucru pentru dumneavoastră, îi oferi Renato, afectuos și mărinimos.

— Poftim? Cum? Sper că nu stai cu capul într-un morman de hârtii? se alarmă bunul Noel.

— Nu, dar cred că sunt multe lucruri de pus la punct și dumneavoastră mă puteți ajuta.

— Contează pe mine pentru orice și la orice oră.

— Îmi spunea mie inima că nu mă veți lăsa. De asta am bătut cu atâta încredere la ușa dumneavoastră. Nu știu de ce aveam certitudinea că mă veți primi la orice oră și am abuzat de bunătatea dumneavoastră. Adevărul e că sunt de puțin timp în Saint-Pierre. Am stat zilele astea la Campo Real lângă mama.

— À-propos, cum se simte doamna D'Autremont? se interesă bătrânul notar, atent ca întotdeauna.

— Cu eternele ei migrene, dar mi se pare că este mai bine ca oricând.

— Ea știe că ai venit să mă vizitezi? întrebă Noel cu o vădită ezitare.

— Păi... nu chiar...

— Dar și-a dat aprobarea? Vreau să spun... e de acord cu acest ajutor pe care spui că trebui să ți-l dau?

— Va fi cu siguranță când va afla. De abia am avut timp să discut cu ea despre două sau trei probleme și au mai rămas atâtea...

Notarul Noel se uită în altă parte, în timp ce singurul lui servitor pune pentru ei cele două pahare cu puncte așezate pe o tavă de cositor. Era băutura tipică a micilor Antile Franceze, dulce și aromată ca și pământul care o oferea. Ca șapte inele colorate sunt cele șapte licori diferite care se pun fără să se amestece: verdele de smarald al minții, maronul moale al cremei de cacao, roșul rubin al curajului, galbenul de topaz al băuturii Chartreuse, albul transparent al anasonului, opalul limpede al benedictinei și romul auriu, parfumat și cald.

Înlăturând cu un gest tulburarea sa, bătrânul își ridică paharul.

— Pentru dumneavoastră și pentru Martinica noastră, Noel.

— A noastră? A duminică, fiule, a duminică – zise Noel pe un ton jovial. Cred că, cel puțin jumătate din întinderea ei teritorială. Dar nu merită să te îngâmfezi nici să te rușinezi. Până acum n-ai nici meritul că ai făcut ceea ce-i bun aici, nici nu ești vinovat de ce-i rău.

— Dar le accept pe amândouă așa cum îmi accept numele.

— Așa se vorbește. Îmi place hotărârea duminică. Ca să fiu sincer, îmi faci o mare plăcere că ești cum ești.

D'Autremont... D'Autremont din cap până-n picioare... și poate cel mai bun din familia D'Autremont.

— Cu umilință, fără îngâmfare, sper să merit aceste cuvinte. Dar înainte de a trece la problema mai complicată, am nevoie de o informație clară, sigură, imparțială. Am înțeles că nu e greu, din fericire. E vorba de Juan... Juan del Diablo. Cred că mai e încă numit așa și acum pe bună dreptate.

— Da, Renato. Din nefericire, lui Juan del Diablo al nostru i-a făcut onoare porecla lui, dar azi este în mod negativ celebru în cartierele marginase ale orașului. Nu știu dacă ai aflat că a dispărut în aceeași zi în care ai fost dumneata îmbarcat pentru Franța și că toate

cercetările mele au fost în zadar. O bună bucată de vreme nu s-a știut nimic de el. Apoi a trebuit să lipsesc eu... Probleme de lucru și de familie m-au dus în Guyana, unde am rămas câțiva ani. Când m-am întors, circula deja zvonul... Au avut loc câteva mici scandaluri... Atunci, l-am căutat, m-am dus să-l văd...

— Și? vru să știe Renato foarte impresionat.

— Nu era absolut nimic de făcut. Juan n-a vrut nici să mă vadă, nici să mă asculte. Este adevărat, nu-mi datora nimic; nici măcar respect. În realitate, nimeni n-a făcut nimic pentru el tocmai atunci când poate avea nevoie de cineva. Azi este stăpân pe viața lui, grosolan și sălbatic ca un pirat din secolele trecute. Are o bărcuță groaznică, un fel de vas de pescuit pe care a obținut-o de la guvernul din Guadelupa, bărcuță cu care participă la orice afacere ciudată de contrabandă sau clandestină care se nimerește... Uneori acest Juan este ca un cutremur. Nu există luptă, nici prejudiciu, nici fraudă, nici scandal în care să nu fie mai mult sau mai puțin implicat, dar are un noroc sau o abilitate diabolică, încât nimeni n-a reușit să-l aducă în fața unui tribunal.

— Incredibil – murmură Renato gânditor – Juan...

Juan... Și când mă gândesc că bietul meu tată...

Se ridică fără să termine fraza și făcu câțiva pași prin camera veche, cu fruntea încruntată, cu figura preocupată. Pedro Noel se apropie, punându-și mâna pe brațul lui și căută să-l sfătuiască:

— Pe lumea asta sunt lucruri care n-au soluție și ăsta e unul din ele. Dacă vrei să-mi ascuți sfatul, uită-l pe Juan, Renato. Uită-l pe Juan...

— De unde vii?

— Ce zici?

Surprinsă, tremurând, Aimée se ridică și se dădu un pas înapoi chiar în fața iatacului surorii ei, unde venise încet ca să lase să cadă pe un scaun acea mantie neagră în care se înfășurase cu două ore în urmă. O sperie mișcarea bruscă a Monicăi înălțându-și capul, o surprinse și mâna crispată a surorii ei care-i prinse brațul, dar ea este destul de vicleană, destul de stăpână pe ea pentru a lăsa să se vadă această uimire... și surâse reușind să-i dea vocii ei tonul frivol cu care spuse

cuvintele fără importanță.

— Te-am speriat? Credeam că dormi...

— Tu te-ai speriat.

— Eu? De ce? Ce prostie... am intrat ca să...

— Ca să-mi lași mantia, asta am văzut deja. De asta te întreb de unde vii... de ce ai luat-o. Vrei să-mi răspunzi?

— Sigur. Nu ai de ce să iei tonul ăsta dramatic.

Simplu: vin din grădină, am luat puțin aer... Mă sufocam...

Detest vizitele de etichetă, sub lampa din sală, cu ochii mamei și ai tăi ațintiți asupra mea ca și cum ați vrea să mă mâncați când îi zâmbesc lui Renato.

— Nimeni nu ți-a reproșat niciodată că-i zâmbești lui Renato – răspunse Monica, agresivă.

— Cum dorești; nu vreau să mai discut de asta. E foarte târziu și e mai bine să încercăm amândouă să dormim. Uite aici mantia și iartă-mă că i-am luat-o fără permisiunea ta.

— De ce ai luat-o? Cum te sufocai de căldură...

— Of, fato, iartă-mă! se rugă Aimée prost dispusă.

Nu-mi voi mai lua libertatea să-ți îmbrac hainele. Nu se va mai repeta. Ești mulțumită? Suntem chit și acum noapte bună. Pe altele mănăstirea le face mai blânde; dar tu ai devenit insuportabilă. Mai ceva ca înainte, dar și atunci erai destul...

— Aimée! protestă Monica, cu un reproș în voce.

— Noapte bună, soră – o salută Aimée îndepărtându-se.

— Liniștește-te și dormi. N-am chef să mai discut...

Monica rămase nemișcată, cu mantia neagră în mâini, privind neliniștită și neîncrezătoare spre sora ei cum se îndepărtează. După orele de rugăciune și de plâns se simțea mai liniștită, dar degetele ei pipăiră mantaua șifonată. Era rece și umedă, avea parfumul aspru al plajei, mirosea a salitră, a iod, a parfum sălbatic de alge și fără să știe de ce, se gândi la figura de bărbat pe care îl văzuse aplecându-se după grățiile ferestrei, la acea frunte mândră, la acei ochi îndrăzneți, la acea gură senzuală și murmură:

— Acel om... acel om groaznic... De ce a venit acel om în această

casă? Doamne sfinte!

CAPITOLUL 14

Rafalele violente pe care vântul le împinge dinspre mare fac să se învârtă lampa cu gaz care-și împrăștie ca un fâlfâit de aripi, lumina gălbuie și tremurândă deasupra capetelor jucătorilor reuniți într-o tavernă din portul Saint

Pierre.

— Împarte cărțile! Merg cu tot ce am numai de miar, pică dama de care. Dar de ce nu le mai faci o dată? Îl zori Juan pe bărbatul grosolan care era așezat în fața lui.

— Așteaptă... Așteaptă, pentru că suma pe care am jucat-o eu nu-i egală cu a ta. Trebuie s-o completezi – observă jucătorul rival.

— Dă la o parte ceea ce e în plus. Nu mai am bani.

— E prima dată când te aud că spui așa ceva, Juan del Diablo. Nu ai nici de unde să iei?

— Pariez pe Satana! Pariez pe „Luzbel” contra bărcii tale!

Chipurile animate ale partenerilor de joc se aplecară mai mult deasupra mesei slinoase, cu scândurile prost lipite și pumnii lor mari se strânseseră cu un gest violent. La ultima masă a celei mai rău famate cârciumi din port, cuib al trișorilor și al afemeiaților, al contrabandiștilor și al bețivilor... în jurul mesei, unde doi tipi riscau tot, erau fețe de culoarea bituminului și de culoarea chihlimbarului, capete lăptoase de africani și indieni, ale căror șuvițe de păr netede, le cădeau pe frunțile bronzate... Negri, chinezi, indieni, mulatri... Era pleava din Saint-Pierre, spuma amară și veninoasă care rămăsese ca un rest al tuturor impurităților, al tuturor viciilor, al tuturor mizeriilor, al tuturor degradărilor umane.

— Accepți sau nu? insistă Juan.

— Suma pe care am jucat-o eu valorează mai mult decât a ta – răspunse cu încăpățănare rivalul său.

— De asta echilibrez pariul”. Luzbel” a mea valorează mai mult decât barca ta stricată. Dar nu contează, accept. Împarte cărțile! Sau oare ți-e teamă să mă înfrunți la joc?

— Vasele nu se pot risca așa... Trebuie să aducem acte...

— La dracu' cu actele! Sunt zece martori... Cuterul meu" Luzbel" contra bărcii tale!

Cercul se strânse și mai mult. Curioșii îi înghesuiră pe cei doi bărbați dispuși să riște totul în funcție de cartea slinoasă care va cădea. Nimeni nu observă silueta delicată a unui tânăr care, după ce privi de departe scena, se apropie foarte încet. Era un tânăr, de aproape 30 de ani dar care părea să aibă mai puțin din cauza chipului fără barbă, a părului său blond și neted, a ochilor săi limpezi, vii și inteligenți, asemănători celor ai unui băiat precoce.

Un marinar bătrân care-l însoțea i-l arată pe Juan și atunci se apropie de el ca să-l privească cu o expresie de nedefinit...

— Să pariem! se hotărî în sfârșit rivalul lui Juan.

— Atunci dă ultima carte! Repede!

Adversarul lui Juan del Diablo se făcu foarte palid.

Mâinile lui dibace, cu degete lungi, mâini de trișor viclean, amestecară repede cărțile de joc, trecându-le dintr-o mână într-alta cu o îndemânare fără egal. S-ar zice că le mângâie, că le farmecă și că le domină, iar la sfârșit, le aruncă repede una câte una, formând două teancuri, în timp ce îngână:

— Doi de treflă... Șase de cupă... Patru de care...

Cinci de pică... O damă... dar de treflă... Rege de pică! Am câștigat!

— Minți! Ai trișat! strigă Juan.

Ca o fulgerare cuțitul lui Juan căzu, înfigându-se în mâna trișorului, care urlă de durere și de furie... Unul din tovarășii lui se repezi la Juan, dar acesta-l doborî cu o lovitură brutală... Se făcu o învălmășeală de strigăte și lovituri.

— Are dreptate! Ești un trișor! afirmă unul.

— Minciună! Minciună! N-a trișat! zise altul.

— Poliția! Repede! Poliția! Fugi Juan că vine poliția!

— Opriți-l! Nu-l lăsați să fugă! Să nu plece!

Dezordinea era de nedescris, dar Juan nu pierdu nicio clipă. Își băgă cu grămadă în buzunare banii care-i aparțineau. Dărmă cu o lovitură masa, sări peste corpul căzut al rivalului său și ajunse la

fereastra din fund, care dădea spre mare.

— Stați liniștit! Dacă mai faceți un pas, te înțep cu cuțitul! amenință Juan pe un bărbat care îl urmase, împiedicându-l să fugă.

— Lăsați jos acel cuțit sau trag! ordonă Renato, căci el era bărbatul pe care-l avea Juan în față.

— Țintește bine, pentru că dacă nu nimerești... va fi un jandarm mai puțin! Trage! De ce nu tragi?

— Pentru că n-am venit să te arestez, Juan. Am venit ca prieten.

Uimirea-l făcu pe Juan să șovăie, dar vârful ascuțit al cuțitului pătat de sânge, se apropie mai mult de pieptul lui Renato, care cu un gest hotărât își băgă în buzunar pistolul cu care-l amenințase, îl privi în față cu o privire intensă, căutându-i sufletul.

— Nu sunt dușmanul tău, Juan, nu vreau să te arestez.

— Nu te apropia, pentru că...

— Nu mai am arma în mână. Las-o jos pe a ta și să vorbim.

Se aflau la marginea aflorimentului de stânci. Departe, între cocioabele din port, se amestecau luminile și strigătele cârciumii pe care amândoi tocmai o părăsiseră.

Țărnul abrupt îi bara lui Juan trecerea, dar luna scalda complet cu ultimele ei raze figura nobilă a lui Renato și după o clipă de șovăială, stăpânul lui "Luzbel" lăsă în jos arma, în timp ce întrebă:

— Să vorbim? Nu ești nici polițist, nici prietenul acestui... trișor?

— Nu, Juan del Diablo.

— De ce ai fugit după mine? Cine dracu' ești?

— Ai o memorie slabă, Juan. Nu cred că m-am schimbat atâta. Calmează-te și privește-mă bine. N-ai grijă că nu ești urmărit. Nu era adevărat că vine poliția. Nu obișnuiește să fie atât de oportună. Cineva a vrut să pună capăt certei și...

— N-a sosit poliția? Acel câine mi-o va plăti!

— Ți-a plătit-o deja. Ai pierdut pariul și banii, l-ai lăsat beteag de o mână cine știe pentru cât timp și încă nu ți se pare destul?

— Văd că nu ești polițist, ci călugăr. Dar păstrează-ți predica pentru tine.

— Nu te interesează să-ți amintești cine sunt, Juan?

— După cât se pare, cineva care vrea să mă arunce de pe stânci, dar...

— Sunt Renato... Renato D'Autremont – îl întrerupse acesta, menținându-și seninătatea. Nici numele meu nu-ți spune nimic? Nu-ți amintești? Noapte, un pârâu, un băiat căruia i-ai luat economiile și batista și, pe care l-ai făcut să viseze la prima sa călătorie pe mare... Da... da, îți amintești... îți amintești încetul cu încetul...

Da, Juan își amintea. O clipă îl privi în alt chip, ca și cum nu l-ar privi el, ci acel băiat nefericit și sălbatic care cu cincisprezece ani înainte fugise de la Campo Real.

Făcu un pas spre Renato, dar deodată păru că reacționează, schimbându-și din nou mina și gestul, devenind din nou căpitanul grosolan al unui cuter pirateresc.

— N-am timp de aceste copilării. Mâine în zori ridic ancora și nu mă vei reține ca să fiu prins. Altă dată când voi juca cu mai mult noroc, îți voi da înapoi acel pumni de reali...

Juan fugi de lângă Renato, sărind în locul unde aflorimentul se termina într-o plajă strâmtă și dispăru după acea săritură incredibilă...

Și, ca în copilărie, în fața pârâului clocotitor, Renato D'Autremont îl văzu cufundându-se în umbre, ca și cum întunericul l-ar fi înghițit...

— Dragul meu Renato... Tot dumneata? Credeam c-ai plecat la Campo Real – se miră Pedro Noel.

— Într-adevăr, trebuia să plec la drum azi-noapte, dar n-am făcut-o și n-am ținut cont de sfatul dumneavoastră.

— L-ai căutat pe Juan, nu? Eram sigur c-o vei face.

Foarte rar un D'Autremont ia în seamă sfaturile cuiva.

— Și l-am găsit. Am putut să verific eu însumi că informațiile dumneavoastră sunt exacte. L-am găsit într-o cârciumă dezgustătoare din port, am asistat la una din disputele sale, l-am văzut apărându-și drepturile prin legea celui mai puternic și deschizându-și drum printre dușmani... Din nefericire, așa e; dar vă mărturisesc că nu m-am putut opri să nu-l admir.

— Dumneata pe el?

— Paradoxal, nu? Este curios, dar e în el ceva ciudat, o forță stranie care atrage simpatia...

— Da... Viața are lucruri ciudate și întâmplări curioase, afirmă Noel gânditor.

— Cred că există o forță misterioasă, neștiută, care ne conduce fără să ne dăm seama... Providență, întâmplare, fatalitate... Ai vorbit cu Juan?

— Am încercat să-i vorbesc, dar n-a vrut să mă asculte. Cred că are pentru mine același sentiment de dispreț total ca atunci când avea doisprezece ani.

— Probabil, deși sub acest dispreț aparent este, fără îndoială, ceva mai mult, mult mai mult. Dar să ne întoarcem la problemă. Tocmai am aflat că răzvrătitul nostru Juan a fost dat pe mâna autorităților, l-au oprit vasul tocmai când voia să ridice ancora. Omul pe care l-a rănit într-o ceartă de cârciumă a pierdut mult sânge și este într-o stare gravă. Sunt mulți martori că Juan a pierdut un pariu și că n-a vrut să plătească. Partenerul de joc rănit îl acuză de a fi încercat să-l asasineze.

— Dar lucrurile nu stau așa! îl asigură Renato cu vehemență.

— Când acești tipi greu de prins, care întotdeauna scapă ieftin, cad în mâinile legii, judecătorii obișnuiesc să strângă toate socotelile vechi într-una singură.

— Asta o consider o nedreptate! protestă Renato și imediat, cu un gest hotărât, exclamă:

— Noel, dumneavoastră sunteți prietenul tuturor: ai judecătorilor, al autorităților, al magistraților... Mi-ați oferit ajutorul și voi profita de el imediat. Vreau, trebuie să-l ajut pe Juan!

Pedro Noel îl privi pe Renato întâi cu o adevărată uimire și, apoi cu o plăcere nedisimulată, care anulă gestul sever fals cu care ar fi vrut să-i răspundă. Parcă deodată ar fi fost pe punctul de a-i strânge mâinile, de a-i mulțumi.

Imediat se răzgândi, cu prudența celor care au trăit destul și ieși din încurcătură cu o exclamație trivială:

— Impulsiv, nu-i așa? Nu-ți dezminți neamul. Dar sfatul meu a

fost exact contrar...

— Iertați-mă că încă o dată nu dau ascultare sfaturilor dumneavoastră. Pot conta pe dumneavoastră?

— Firește băiatule. Cu tot ce-mi va sta în putință.

Dar te avertizez că nu va fi nici ușor și nici ieftin.

— Nu-mi pasă cât va costa, Noel.

— Atunci, la treabă! sfârși, în mod plăcut impresionat.

— Aimée... Te-ai speriat?

— Sigur... Umbli fără să faci zgomot...

Cu o pizmă tăinuită, Aimée privi picioarele surorii ei, încălțate în papuci ușori de pâslă și apoi cu o expresie întrebătoare chipul frumos și palid pe care-l încadrau vălurile albe. Erau în afara grădinii, la marginea aflorimentului de roci, de unde se coboară la plaja apropiată pe o cărare abruptă și strâmtă. Soarele dimineții de mai scâldea într-o baie de aur și de foc peisajul cu adevărat splendid, care se zărea de la mica înălțime. De o parte a orașului, câmpul; și închizând peisajul cu trei munți uriași. De cealaltă parte golful mic și rotund, stâncile abrupte de care marea se lovea veșnic și îndepărtându-se de oraș, țărmul sălbatic, presărat cu înaintări în mare, crăpături și adâncituri, plaje mici și promontorii ca un mănunchi de cuțite negre, între apele albastre și înspumate. Ca întotdeauna când erau singure, privirea adâncă, întrebătoare și pătrunzătoare părea să o supere pe Aimée și vorba blândă o indispunea:

— M-am mirat că acum te scoli atât de devreme. Nu stătea în obiceiul tău să te scoli dis de dimineață, Aimée.

— Obiceiurile se schimbă adesea. Acum mă scol în zori și-mi place să fiu singură.

— Te voi lăsa. Nu-ți face griji. Am venit pentru că mama mi-a cerut să te chem. Vrea să facă bagajele și...

Dar ce-i cu tine?

— Absolut nimic – își pierdu Aimée răbdarea.

Privesc marea. Nu cumva mă vei critica și pentru că privesc marea?

— Nu. Marea e foarte frumoasă. Dar continui să mă mir de tine...

Niciodată n-am crezut că te interesează peisajele. Ce cauți în larg?
Dintr-odată te-ai făcut palidă?

— Dacă ții atât de mult să știi, îți voi spune că un vas cu pânze.

— Care? Cuterul acela? N-are pânzele întinse...

— Văd și eu asta, nu sunt chioară". Luzbel" n-a ridicat ancora și nici nu e pregătit pentru asta.

— „Luzbel? se miră Monica.

— Așa se numește vasul?

— Da, surioară se numește" Luzbel" și poți să te închini dacă crezi că din cauză că l-ai numit, te va lua – răspunse Aimée, morocănoasă și cu vădită ironie.

— „Luzbel" – repetă Monica, gânditoare.

— La urma urmelor, e un nume frumos. În plus, ascunde o învățătură.

Luzbel era dintre îngeri cel mai frumos și a pierdut cerul din cauza unui gest de trufie. Cazul său e mai frecvent decât pare. Ce ușor este să riști, din cauza unei nesăbuițe, a unui capriciu, un întreg paradis de fericire!

Te-ai gândit la asta, Aimée?

— Știi că e foarte devreme pentru a asculta parabole?

— Nu este o parabolă, e un sfat.

— E devreme și pentru a asculta sfaturi sau maxime morale.

— Îmi pare rău. Acum n-am avut nici cea mai mică intenție de a face reflecții morale. Dar ce ți s-a întâmplat?

Ce ai? Nu mai ești cea care cu ochii plini de lacrimi mi-a jurat că Renato D'Autremont e toată viața ta, că ești capabilă de a omorî și de a muri ca să-l păstrezi... Te-ai schimbat mult. În acest moment deși o negi, nu ești în apele tale.

— În acest moment nu te mai pot suferi! se enervă Aimée. De ce trebuie să mă urmărești și să mă agasezi la modul la care o faci? Ești ca umbra mea. O umbră cobitoare care nu știe să-mi prezică decât nenorociri.

În acest moment, o barcă plină cu soldați tocmai acostă lângă" Luzbel" și Aimée înaintă un pas până la marginea falezei, tremurând de

emoție, de neliniște pe care nu și-o mai putea stăpâni. Dar mâna novicei se agăță de brațul ei cu o forță nebănuită, obligând-o să o asculte când o întrebă din nou:

- Ce ai? Ce se întâmplă pe vasul acela?
- Asta aș vrea să știu și eu să aflu.
- Ai vrea să afli...? De ce? De ce te interesează atât de mult?
- Dacă ai ști cât te urăsc acum...! Lasă-mă în pace!

Se eliberă brusc de acea mână care o oprea îndepărtându-se repede. O clipă, măsoară distanța care o despărțea de plajă, făcu câțiva pași ca și cum ar fi vrut să coboare pe cărarea strâmtă tăiată vertical între stânci, dar se opri, făcu stânga împrejur și o luă spre casa apropiată...

Monica o privi îndepărtându-se și apoi își întoarse capul ca să privească marea..." Luzbel"... în ciuda distanței, îi văzu pe soldați mișunând pe punte, risipindu-se ca și cum ar da o bătălie. Dar nimic nu indică rezistență; niciun om nu se agită pe scândurile netede, în afară de cei îmbrăcați cu arborada vopsită în roșu și corpul în negru strălucitor". Luzbel" se poate asocia, în imaginația Monicăi, numai cu acel bărbat cu piept lat și dezgolit, cu privirea arogantă și zâmbetul îndrăzneț.

— „Luzbel” ...

Îi repetă numele pentru a și-l aminti, pentru a-l întipări în minte, așa cum și acea figură, văzută numai pentru o clipă în spatele gratiilor unei ferestre, era întipărită pentru totdeauna. Apoi, foarte încet se întoarse și ea în casa ei.

— Așteaptă aici un moment, Renato. Lasă-mă să-i vorbesc eu primul. Așteaptă o clipă...

Renato D'Autremont se opri, ascultător, sub arcul de piatră masiv care făcea trecerea spre culoarul cu celule. Era un loc negru, murdar, întunecos, aerisit cu greu de ferestrele înguste în chip de creneluri, deschise spre mare. Inima unui castel din alte secole, care era acum bocaport, fortăreață și închisoare. Din umbra care-l ascundea, Renato îl privi pe Juan, puternic, semeț, arogant, negrăbindu-se să treacă pragul cu un zâmbet ușor disprețuitor pe buze

când Pedro Noel se apropie suficient ca să fie recunoscut, în timp ce temnicerul se îndepărta.

— Poți pleca, Juan – zise Noel.

— Ai navigat cu mai mult noroc decât Sebastian Elcano, care a făcut înconjurul lumii, pe un vas cu pânze și care a trăit pentru a povesti...

Nu înțelegi? Ești liber...

— De ce? Datorită cui? vru să știe Juan dând semne de mirare.

— Datorită cuiva care n-a ținut seamă nici de necazuri nici de cheltuieli ca să te scoată din încurcătură.

Nu, nu eu. N-am nici bani și nici nu cred că meriți să scapi atât de ieftin dintr-o asemenea aventură. Din partea mea, puteai să putrezești aici și să rămâi fără vas. Și a fost cât pe aci să ți se întâmple asta. Îi poți mulțumi stelei tale norocoase...

— Stelei mele norocoase nu-i mulțumesc deloc, dar dumneavoastră, da, Noel. Dumneavoastră sunteți singurul om de pe pământ căruia eu trebuie să-i mulțumesc pentru ceva... Și singurul care mi-a adresat o vorbă bună când eram copil...

— Eu? Eu? zise Noel cu o falsă indispoziție.

— Greșești complet.

— Nu-mi place să mă întorc în trecut, dar am s-o fac, pentru o clipă, ca să-mi amintesc de ultima trăsură dintr-un șir mare, în care duceau un băiat sălbatic, ca pe un animal prins în plasă... un băiat cu care oamenii s-au purtat cu atâta duritate, încât aproape nu mai era o ființă omenească. Era aproape insensibil, loviturile îl răneau corpul, ca și insultele, inima... Nu avea altă credință, decât instinctul... știa că trebuie să mănânce, sau să fure... Dar în călătorie, în acea îndepărtată și extraordinară călătorie, băiatului îi era frică. O teamă care era măhnirea și groaza de a fi simțit pentru prima dată moartea foarte aproape, o frică de lumea străină în care era dus mai mult cu forța...

— Bine... bine... să lăsăm asta, Juan – îl întrerupse notarul, emoționat fără să vrea.

— Trăsura s-a oprit într-un sat – stăruia Juan, neacordând atenție rugămintii bătrânului Noel. Vizitiul și servitorii s-au dus până la un

chioșc vecin ca să-și astâmpere foamea și setea. Din depărtare, cineva-l strigă pe notar. Nimeni nu s-a gândit la micuța fiară umană, destul de mândră ca să ceară, dar notarul a coborât din trăsură, a cumpărat o pungă mare cu portocale și le-a pus în mâinile mici, soioase, surâzând. Era prima dată când cineva îi zâmbea acestui băiat, așa cum zâmbești unui copii. Era prima dată când cineva îi dădea un cadou în mâini. Era prima dată când cineva cumpăra pentru el o pungă cu portocale...

Profund emoționat, luptându-se în zadar să nu i se vadă emoția, Noel asculta cuvintele lui Juan, incredibil de sincere și de duioase, care vorbeau cu atâta tristețe de durerea și de abandonul din copilărie... De multe ori notarul a încercat să-l facă să tacă, cu modestia omului cinstit care primește o plată enormă pentru o favoare neînsemnată; dar Juan continuă să vorbească, cu mâna lungă sprijinită pe spatele fragil al bătrânului, cu ochii severi și îndrăzneți acum în mod ciudat înduioșați și din penumbra din care-l asculta, sub arcul din beznă, Renato D'Autremont îl sorbea fiecare cuvânt, ca și cum păcatele acestei lumi, în care el a avut toate drepturile, i-ar fi apăsât dintr-odată inima, și cu bruschete, dar pe un ton afectuos exclamă înaintând:

— Juan... Juan...

Juan se schimbă la față, amintirile copilăriei se spulberară, farmecul se rupse și întrebă cu altă voce și cu altă privire:

— Ce-i asta?

— Renato D'Autremont... datorită lui s-a aranjat totul, îl lămuri bătrânul nostru notar. El este prietenul care s-a deranjat ca să te ajute.

— Îmi pare foarte rău – răspunse Juan cu răceală.

— Nu trebuia să se deranjeze atât. Eram pedepsit pe nedrept și eu...

— Nu erai pedepsit pe nedrept și ai fi putut să putrezești aici, îl întrerupse Noel.

— Vreți să-mi spuneți că domnul D'Autremont a mituit autoritățile pentru mine? Am înțeles că ăsta e un delict.

Dacă trebuie să ne luăm după aceste legi pe care dumneavoastră pretindeți ca eu să le respect și domnul

D'Autremont ar trebui să fie după gratii. Desigur, vă puteți

justifica legal printr-o jumătate de duzină de cuvinte pompoase. Delictul meu era înșelăciune, escrocherie, încălcarea cuvântului, încercare de asasinat. Cel al domnului se poate numi complicitate pentru a-l ajuta pe un criminal. Mituirea funcționarilor publici și abuz de putere morală. Dacă vă *uitați bine* în culegerea *dumneavoastră de legi*, domnule notar, asta înseamnă mulți ani de închisoare...

Fără a-și dezlipi buzele, Renato îl scruta, încercând să coboare, să ajungă în străfundurile acelui suflet, ca și Dante în călătoriile lui spre Infern și sarcasmul care se revărsa din cuvintele lui nu-l ofensă.

— Atunci, dumneavoastră intrați aici și eu plec – declară Juan pe ton ironic.

— Ajunge cu glumele proaste – îl întrerupse Noel cu severitate.

— Domnul D'Autremont a plătit despăgubirea pe care o cerea omul pe care l-ai rănit, ca să-și retragă acuzația și ți-a eliberat vasul din sechestru.

— Ia te uită! Dar toate astea trebuie să-l fi costat o grămadă de bani! Cel puțin sângele a zece sclavi!

Continuă Juan tot pe ton ironic.

— Eu n-am sclavi, Juan – îl lămurii Renato, împăciuitor. Și aș vrea să vorbim ca prieteni, ca frați, așa cum tatăl meu mi-a cerut...

— Ce?

Gestul lui Juan fu atât de violent, ochii lui scânteiară ca un fulger, plini de vechea ură, încât cuvântul se curmă pe buzele lui Renato. Pentru o clipă păru că va izbucni în insulte, dar apoi tăcu, mulțumindu-se să surâdă cu un zâmbet de gheață. Și caustic, lăsa să-i scape reproșul:

— Domnul Francisco D'Autremont de la Motta-Valois, tatăl dumneavoastră... Sânge de rege, nu?

— Nu știu ce vrei să-mi spui cu asta, Juan.

— Absolut nimic, râse dizgrațios Juan.

— Dar dacă vasul meu e eliberat datorită generozității dumneavoastră trebuie să plec cât mai repede. Acum trebuie să muncesc mai mult ca oricând. Sunt dator o sumă importantă. Acel ticălos trișor trebuie să fi primit o grămadă de uncii de aur pentru

podoaba pe care i-am pus-o la mână și pentru picăturile sângelui lui murdar. Un pumn întreg de uncii pe care cu siguranță vi le voi returna cât de repede pot, domnule D'Autremont. Peste puțin timp și legat de vechea noastră datorie: faimoasa batistă cu reali care a folosit pentru prima mea campanie...

— În fine, Juan, sunt ai tăi... interveni bătrânul Noel.

— Lăsați-l să vorbească, Noel – îl întrerupse Renato calm. Să spună tot ce are de spus. Apoi va trebui să mă asculte.

— Îmi pare rău, dar nu mă interesează ceea ce mi-ar putea povesti un domn ca dumneavoastră. N-am timp să vă ascult poveștile din Franța. Scuzați-mă... și bună seara.

Juan se îndepărtă cu pas iute pe culoarul lung la capătul căruia se deschidea o ușă spre afară, spre lumina zilei. Un moment se opri orbit, când soarele-i scaldă fața; apoi își puse pe frunte boneta de marinar și trecu trufaș pe lângă santinelele care păzeau intrarea.

— Nu e ca și cum ar cere să-l închidă din nou? se supără bunul Noel. Oare nu merită această închisoare din care dumneata te-ai încăpățânat să-l scoți? Sper că acum înțelegi motivul sfaturilor mele. Și dacă pe bună dreptate ești revoltat sau regreti că l-ai ajutat...

— Nu, Noel. Dumneavoastră regretați că i-ați cumpărat acea pungă de portocale?

— Cum? Ai auzit?

— Da, Noel. Și cred același lucru ca și dumneavoastră, cu siguranță, în ciuda indignării exterioare: că nu poate fi rău, prin esență rău, omul capabil să-și amintească, cum a făcut el, de primul zâmbet și de primul cadou care i-au fost oferite... În sfârșit, totul a fost spus din inimă...

Au lăsat în urmă culoarul întunecos al închisorii și ca și pe Juan, îi orbi o clipă soarele puternic care scaldă curtea mare. În depărtare, pe străduța care urca, îl zăriră pe Juan, cu fruntea sus și pasul hotărât.

CAPITOLUL 15

— Aimée se simte rău... o doare capul și a trebuit să se culce. Te rog s-o scuzi...

Doamna Molnar o învălui într-o privire de profundă

recunoștință pe fiica ei mai mare, de pe buzele căreia tocmai ieșise minciuna care o scuză pe sora ei, în timp ce, stăpânindu-și gestul de neplăcere, Renato pune în mâinile mamei buchetul de flori și cutia mare cu bomboane, pe care tocmai le luase din mâinile servitorului care-l întovărășea și pe care-l concedie cu o mișcare a capului.

— *Doamna Cătălină*, vreți să dați asta lui *Aimée* din partea mea?

— Desigur, fiule, desigur. Dar ce flori frumoase! Sunt o minune. Vrei să le pui într-o vază, *Monica*? În chestiile astea tu ești mai îndemânată decât oricine.

— Le voi pune în apă și-i voi lăsa lui *Aimée* plăcerea de a le pune ea însăși în vasele din camera ei.

Mâinile *Monicăi* tremurară o clipă când luă acel buchet, poate nu chiar atât de alb ca vălurile ei de novice, ca obrajii ei palizi și-i strânse până când simți spinii.

— Așteaptă *Monica* – o rugă Renato cu o oarecare timiditate.

— Dacă *Aimée* s-ar simți puțin mai bine și m-ar fi lăsat s-o văd un minut, nu mai mult... Dacă n-ar deranja-o prea mult să iasă o clipă... Zic, dacă nu-i e prea rău...

— O s-o întreb. Îi este rău, dar mă duc s-o întreb – acceptă *Monica*, ieșind.

Cătălină și Renato au rămas singuri pentru câteva minute în vechea sală a casei, tăcuți, cufundați fiecare în gânduri, până când vocea *Monicăi*, care se întoarse, îl readuse la realitate:

— *Aimée* te roagă s-o scuzi. N-are putere să se ridice.

— Atât de rău îi e? Dacă-mi permiteți, servitorul meu se duce într-o clipă și-l aduce pe doctorul Duval.

— Pentru Dumnezeu, nu e chiar atât de grav. Nu-i așa, *Monica*?

— Explică *doamna Cătălină* cu adevărat neliniștită.

— Într-adevăr, Renato, nu-i chiar atât de grav – îl asigură *Monica*.

— *Aimée* va fi mai bine în curând; dacă se va simți tot rău, voi trimite după medicul mănăstirii. Dar nu-ți face griji, pentru că n-are nimic... Cel puțin, sper să nu fie nimic.

Se întoarse spre mama cu o privire cu care dorea s-o liniștească,

profitând de un moment în care Renato, destul de nerăbdător, făcu câțiva pași prin sala largă pentru ca apoi să insiste din nou:

— Nici nu știi cât de rău îmi pare, Monica, că n-o pot vedea, chiar și pentru o clipă, înainte de a pleca.

— Nu vei lipsi mult dacă te întorci sâmbătă.

— Recunosc că nu e mult, dar mi se pare o veșnicie și cum n-ai fost niciodată îndrăgostită... în sfârșit, spune-i la revedere surorii tale din partea mea, vrei?

— De ce nu te plimbi și te întorci mai târziu, fiule?

Interveni Cătălină.

— Poate în timpul acesta...

— La asta mă gândeam. Mă voi duce până-n centru să-i fac un ultim comision mamei mele și înainte să plec voi trece din nou pe aici. Adevărul e că n-o să fiu liniștit dacă plec știind că Aimée se simte rău. Dacă nu-i este mai bine, cu permisiunea dumneavoastră voi aduce medicul.

Iertați-mă că-mi iau această libertate, dar o iubesc foarte mult. Râzi de mine dacă vrei, Monica. Tu cu siguranță te gândești că în duioșia mea mă port copilărește.

— Nu mă gândesc la nimic și chiar dacă m-aș gândi, ce importanță ar avea? Pentru tine, lumea întreagă este Aimée, nu-i așa?

— Desigur și nu cred că-mi poți reproșa asta. Dar m-ar dura să i se pară ridicol unei surori ca tine, pe care o apreciez pentru inteligența și principiile ei.

— Trebuie să mă consideri un critic foarte sever.

Renato.

— Tot atât de sever cum citesc în ochii tăi, Monica.

Și nu știi cât de tare mă doare că nu-ți sunt simpatic. Dar, în fine, răbdare. Acum chiar că plec... Pe curând.

Renato D'Autremont ieși din casă, unde rămaseră numai mama și fiica. Cătălină Molnar, cu neliniștea oglindită pe chip, o întrebă pe Monica:

— Ai văzut-o? Ai găsit-o? Unde era? Ai putut s-o anunți? Va fi aici când se va întoarce?

— Nu știu absolut nimic, mamă. Nu e în casă. Nu știu unde s-a dus. Dar o voi căuta... O voi căuta peste tot și dacă n-o găsesc, îl voi spune adevărul lui Renato: că pleacă din casă la orice oră! Că tu nu știu niciodată unde el.

— Aimée... Aimée! Oh!

Monica se opri, apoi se dădu cu un pas înapoi uimită. Pe cărarea strâmtă care ducea spre plaja apropiată, apăru Juan, poate mai grosolan și mai neîngrijit ca niciodată. Acesta ajunsese în câteva minute la vasul său și privi de departe mișcările soldaților care se întorseseră la luntrea lor. De-abia schimbă câteva cuvinte cu secundul său, cerându-i să adune echipajul împrăștiat și alergă în căutarea acelei femei care-l obseda, plecă s-o caute, aproape mirat de dorința care-l împingea, dar se opri și zâmbi... zâmbi ascunzându-și în bătaie de joc dezgustul poate amuzat văzând că obrații novecii s-au făcut și mai palizi, că tremura toată de emoție, încordată și sensibilă sub acea rasă care încerca în zadar să fie o barieră contra lumii și întrebă cu ironie:

— Ce se întâmplă, Sfânta Monica? V-ați pierdut pe aici?

— O caut pe sora mea. Îmi puteți da dumneavoastră vreo informație despre ea? Știți unde e?

— Vreți să spuneți că nu-i acasă? Întrebă la rândul lui Juan.

— Nu vreau să spun nimic – răspunse Monica nerăbdătoare. Vă întreb...

— Și eu vă răspund. Nu, n-am văzut-o, Sfântă Monica.

— Vreți să nu-mi mai spuneți așa? Ce-nseamnă ironia asta? Lăsați-mă să trec!

— Se zice că-i păcat să fii nerăbdător, măicuță. Drumul e liber... Destulă răutate aveți în dumneavoastră pentru cât de sfântă sunteți – observă Juan, dându-se la o parte.

— Ah! Iisuse! exclamă Monica, speriată.

— Vedeți? surâse Juan zeflemitor, întinzând mâna ca s-o prindă.

Înspăimântată, Monica întoarse capul ca să nu vadă prăpastia adâncă în care era să cadă, alunecând pe marginea țărmlui. Apoi se desprinsese brusc, ferindu-se de mâinile lui Juan care, împiedicându-o să cadă, îi mai strânseseră pentru o clipă brațul și-i reproșa:

— Cum îndrăzniți...

— Să vă împiedic de a vă omori? Adevărul e că nici eu nu știu. Am făcut rău întinzând mâna. Urmați-vă drumul și omorâți-vă dacă asta vreți.

— Sunteți un bădăran.

— Și dumneavoastră aveți purtări care nu-s chiar de călugăriță. Dar treceți, Sfântă Monica.

— Nu sunt sfântă, nici stareță, nici măcar călugăriță încă. Totuși mă puteți scuti de glume – protestă Monica, vizibil supărată.

— Nu sunt glume – răspunse Juan cu Ironie.

— Sunt un neștiutor, zic și eu ce bate la ochi. Aveți un aer de stareță cu mitră. Nu așa se numesc? Am cunoscut una într-o mănăstire din Trinidad. A fost un incendiu în mănăstire și călugărițele au fugit pe plajă. Erau atât de înspăimântate, încât s-au urcat pe vasul meu. Când oamenilor le e frică, nu mai țin cont de mândrie, de neobrăzare, de aerul de superioritate... și strigă din răputeri să-i salveze cineva, chiar dacă ar fi însuși diavolul.

Dar treceți... Urmați-vă drumul... Nu vă mai rețin...

Își scoase șapca, salutând-o cu o plecăciune zeflemitoare și poate așteptă s-o vadă alunecând din nou, dar Monica își aranja puțin rasa lungă și o porni repede și sigură pe stâncile alunecoase, în timp ce el zâmbea fără să vrea.

— Aimée! De unde vii?

— Oh, Juan! Te-am căutat ca o nebună. Ce-ai pățit?

N-ai ridicat ancora, erau soldați pe vasul tău, cineva mi-a spus că ești închis... De ce? Ce-ai făcut?

— Totul s-a aranjat. Am întârziat numai câteva ore.

Dar dacă nu plec imediat, nu voi ajunge la timp unde trebuia să ajung.

— În ce afacere te-ai băgat, Juan?

— Ce te interesează? Nu te băga în treburile mele...

— Ți se poate întâmpla ceva și nu vreau să ți se întâmple nimic. Vreau să te întorci, să te întorci mereu... și mai mult, nu pleca, cel puțin nu atât de curând. Rămâi până mâine dimineață, Juan. Vorbim la

noapte, acum nu pot. Am văzut-o de departe pe Monica. Știu că mă caută...

— Și ce? De ce ți-e frică de sora ta? Spune-i să plece la mănăstire și să ne lase în pace.

— Asta aș vrea și eu: să se întoarcă la mănăstire să devină călugăriță și să nu mai iasă niciodată.

— Ție ți se întâmplă ceva ciudat. Înainte nu erai așa.

— Înainte n-o aveam pe ea în casă.

— Numai din cauza surorii tale? În vocea lui Juan se distingea un ton violent când îl porunci: Jură-mi!

— Crezi în jurăminte? Când ne-am cunoscut mi-ai spus că nu crezi în nimic... răspunse Aimée, liniștită și vicleană.

— Uneori cred că mă înșeli – afirmă Juan pe un ton certăreț. Ești liberă, poți să faci ce vrei, dar nu mă minți, nu mă înșela.

— Deci pot să fac ce vreau? cochetă Aimée, provocatoare.

— Acum vrei să mă exasperezi, nu?

— Vai, bestie! Dă-mi drumul la mână...

— O fluierătură puternică îi întrerupse văietatul și, speriată zise: Ce-i asta, Juan?

— Nimic, sunt chemat. Este secundul meu. Trebuie să ridic ancora în seara asta, profitând de vântul din apus.

— Și de ce nu mâine în zori? Nu poți pierde o noapte? Altă fluierătură puternică se auzi mai aproape și Aimée îl zori: Du-te... Ești chemat... Treburile tale par importante.

— Și ale tale... Pari moartă de nerăbdare. Ce ai?

— Oh! se sperie Aimée, dar imediat își reveni și ascunzându-și tulburarea, răspunse: Nu știu... Avem o vizită acasă.

— Am văzut trecând pe stradă doi călăreți: stăpân și servitor. Pe ei îi așteptai?

— Eu nu aștept pe nimeni, dar avem musafiri și trebuie să mă duc. Și tu ești chemat. Într-adevăr, alte fluierături insistente se auziră și Aimée mai mult îi porunci decât îl invită: Du-te, că omul acela este nerăbdător.

— Nu pleca! Așteaptă-mă peste zece minute.

Așteaptă-mă aici... Așteaptă-mă sau vei regreta! hotărî Juan, îndepărtându-se cu iuțeală.

— Oh, Juan! Ești încă aici?

— Ai întârziat aproape o oră, Aimée.

— Scuză-mă, n-am putut să plec înainte. Monica...

— Să nu-mi spui că din cauza surorii tale! Ai întârziat din cauza tipului acela care a fost în vizită la tine! o asigură Juan, mânios. Din cauza lui... Te-am văzut la fereastră luându-ți rămas bun de la el.

— Ești nebun? Monica era...

— M-am apropiat destul de mult ca să văd că tu ești și ca să-l recunosc și pe el.

— Un prieten... Un prieten bun al familiei. Din copilărie, Juan... îți jur... Uite... Când l-au trimis pe Renato în Franța, a fost dat în grija mamei. Eu, după cum îți poți da seama, eram micuță. Apoi, firește, ne făcea vizite.

Venea și pleca... îmi este ca un frate. E logic să ne viziteze, dacă s-a întors în Saint Pierre. E amabil, atent...

— Și milionar. Bărbatul cel mai bogat din Saint

Pierre. Presupun că știi asta... Bărbatul cel mai bogat de pe insulă.

— Chiar așa? se prefăcu Aimée mirată.

— Și unul dintre bărbații cei mai bogați din Franța. Îți pasă mult de asta? Te bucură? Îți plac banii, nu?

— Cui nu-i plac, Juan?

— Dar ție mai mult ca oricui. Am văzut cum îți străluceau ochii. Da, Renato D'Autremont este foarte bogat, își poate permite să-și arunce unciile în mare, să dea de pomană bani mulți, așa cum alții aruncă o bucățică de carne pentru a se simți superior unui biet diavol sărac, pentru a-l umili cu generozitatea lui.

— De ce vorbești așa, Juan?

— Ascultă-mă, Aimée. Dacă-ți plac banii, curând voi avea și eu mulți bani. Mă voi întoarce bogat din această călătorie, afirmă Juan, violent și pătimaș. Nu te uita așa la mine... Nu-mi bat joc... îți spun adevărul. Voi aduce bani, mulți bani ca să cumpăr toate lucrurile care

le plac femeilor: bijuterii, haine, parfumuri, case cu perdele multe... Mulți bani ca să-ți fac toate poftele și ca să-i dau lui Renato D'Autremont cu ei în cap!

Brutal, exaltat, cuprins de o patimă violentă și subită, Juan vorbea aplecându-se la urechea lui Aimée.

Prezența lui Renato D'Autremont în casa familiei

Molnar născuse în el gelozia, ca un fulger roșu, o pornire violentă de ură, o dorință de răzbunare! Nu știa nimic, dar presimțea totul; nu putea ghici, dar intuia adevărul, urât, aspru și limpede, în fața sufletului acelei femei care Viu avea secrete pentru el, care i se dă fără pudoare, eliberată de rezerve și de farsă... Dar Aimée de Molnar nu credea în cuvintele lui, nu simțea frumusețea lor... Tremura doar fiindu-i teamă de represaliile amantului brutal, căuta o scuză, un mod de a-l liniști și murmură:

— Dar dacă eu nu vreau nimic... dacă eu nu cer nimic...

— Tu vrei tot. Dar eu, nu el, trebuie să-ți dea. Ți s-a luminat fața de bucurie când ți-am spus că Renato D'Autremont este omul cel mai bogat de pe insulă. Ți-a plăcut... ți-a plăcut destul de mult, te-ai simțit mândră că dă târcoale casei tale și...

— Nu dă târcoale pentru mine...

— Jură-mi!

— Bine... îți jur...

Jură fals, șovăind, tremurând mai mult din superstiție decât din cauza conștiinței. Dar fața dură a lui

Juan se îmblânzi și mâinile lui mari, crispate o mângâiară ușor:

— Nu-l iubești pe el? Nu-ți pasă că-i milionar?

— Nu, Juan. De ce să-mi pese? Și mă gândesc, de unde-l cunoști tu pe Renato? Ai vreo afacere cu el?

— Cu D'Autremont? râse Juan. Drept cine mă iei? în plus, el nu face afaceri: stoarce prin vătafii lui sângele și sudoarea sclavilor și le vinde pe bani de aur sub formă de cafea, cacao, trestie de zahăr, tutun... Vasele care pleacă din Saint Pierre sunt pline de mărfurile lui și grămezi de bani de aur îi cad în lăzi! Oare nu știi asta? Nu spui că ești prietena lui din copilărie?

— Prieten de familie... prieten mai degrabă al Monicăi decât al meu...

— Să nu mă faci să cred că vine pentru călugăriță.

Asta e o zgripturoaică îmbrăcată în alb. Mă privește ca pe un câine râios. Azi am avut un chef să-i spun...

— Ești nebun? Ce-ai făcut?

— Liniștește-te. Nu i-am spus nimic. Ea m-a insultat pentru că i-am oferit ajutorul când a alunecat pe marginea prăpastiei.

— De ce n-ai lăsat-o să cadă?

— Ar fi murit.

— Și ce dacă! sări Aimée cu o mânie pe care nu și-o mai putea ascunde.

— Ai fi vrut s-o vezi moartă? De ce o urăști atât?

Întrebă Juan surprins neplăcut.

— N-o urăsc... Este sora mea, dar... uneori vorbesc fără să știu ce spun... Monica a ajuns să mă exaspereze.

— De ce vrea să devină călugăriță?

— De unde vrei să știu? În plus, de ce îți pasă?

— Mie? Sigur că nu-mi pasă. Numai tu contezi pentru mine și mă voi întoarce pentru tine ca să fii a mea pentru totdeauna.

— Sunt a ta pentru totdeauna, Juan.

— Nu așa, ci a mea cu adevărat. Să te iau cu mine unde vreau, nimeni să n-aibă dreptul să te privească, să nu te uiți la nimeni... îți voi da tot ceea ce-ți poate oferi cel mai bogat om: vei avea casă, pământuri, servitori...

— Nici nu-mi vine să cred ceea ce aud... Mă iei în căsătorie, Juan? Întrebă Aimée cu o ironie stăpânită subtil.

— Căsătorie? se miră Juan încurcat.

— Mă vrei numai pentru tine, cu toate drepturile legale... Te vei întoarce bogat ca să-mi oferi o casă...

— Și inele și coliere și haine așa cum n-are nici măcar soția guvernatorului și, o casă mai mare decât cea a lui Renato! Și totul procurat de mine, câștigat de mine, smuls lumii de aceste mâini...

— Din ce afacere? vru să știe Aimée ironică. Nu-i plăcută o lună

de miere în închisoare...

— Crezi că sunt un imbecil? se supără Juan.

— Nu, Juan – răspunse Aimée, acum cu adevărat sunt sinceră. Cred că-ți plac, că mă iubești, că mă dorești mai mult decât oricând, că te vei întoarce deoarece-ți pasă mult de mine. Și asta mă face fericită, foarte fericită...

Juan o sărută pe buze pățimaș, sărutările lui care parcă o rup de realitate... sărutări năvalnice de foc care sunt ca izbiturile mării de stânci: imperioase, pățimașe, aproape brutale.

— Ca să mă întorc așa cum vreau eu, voi întârzia mai mult de șase săptămâni – zise Juan. Voi avea multe de făcut pe mare și vai de tine dacă nu ești în stare să mă aștepti!

— Cum? Dumneata ești, fetițo?

— Da, părinte, am așteptat să terminați cu ceilalți.

Aveam atâta nevoie să vă vorbesc între patru ochi!

— Am cerut să ți se spună că mâine te voi asculta împreună cu celelalte novice.

— N-am putut aștepta până mâine. Scuzați-mă părinte, dar eram disperată.

Ultimele raze ale soarelui de după amiază se strecurau prin fereastra mare, colorată, largă din spatele altarului Fecioarei Celor fără Apărare și, părintele Vivier, mărunț, nervos, cu părul alb, făcu un semn novicei palide, arătându-i ușa sacristiei și invitând-o să intre:

— Intră, fetițo. Vom vorbi chiar acum, pentru că o dorești atât de mult. Spune...

— Vreau să se revoce ordinul pe care mi l-ați dat.

Vreau să mă întorc la mănăstire, părinte. Să se deschidă pentru mine din nou ușile noviciatului... Vreau să mă călugăresc cât mai curând.

— Nu cred că te-ai întremat îndeajuns pentru asta, murmură părintele Vivier, încet și grav.

— Mă simt perfect, părinte. Sănătatea *mea* nu contează...

— Poate cea a corpului... dar a sufletului, fetițo?

— Vreau să-mi mântui sufletul! Vreau să uit de lume, s-o șterg

din mine! Sunt disperată... Mi-e frică să nu cad în ispită!

— Starea dumitale sufletească nu e cea potrivită pentru a alege acest drum. Încă mai lupti cu dragostea lumească?

— Da, dar lupt în zadar și mă simt învinsă. Totul e inutil... Nu pot s-o omor, trăiește, renaște, mă sufocă...

Uneori am o dorință de a striga, de a o mărturisi. Mă chinuie gelozia, ura...

— Și poți să-i oferi lui Dumnezeu un suflet în asemenea stare?

— Vreau să mor pentru a mă naște din nou; vreau să aud clopotele bătând pentru femeia pătimasă și tristă care am fost până azi și, voci care să spună: moartă pentru lume! Moartă, da, moartă și această mănăstire să fie mormântul unde intră pentru totdeauna Monica de Molnar!

— Câtă pasiune, câtă mândrie e încă în această inimă care are nevoie să se purifice pentru a se oferi

Divinului Soț, această inimă care încă n-a simțit chemarea adevăratei vocații, această inimă atât de atașată de lume, de această lume pentru care ea pretinde că vrea să moară...

— Părinte! Părinte, nu mă părăsiți!

— Nimeni nu te-a părăsit. Ți s-a arătat prin ce probă necesară trebuie să treci și dumneata o refuzi...

— E destul de groaznic, de umilitor să fiu alături de el, să-l văd... Zâmbetul, privirea, cuvintele lui, totul pentru alta... Nu, nu, părinte, vreau să rămân aici să mă călugăresc...!

— Nu se poate. Nu ranchiuna omenească, ci numai dragostea divină te poate face demnă să îmbraci rasa. Și singura cale spre El este cea pe care dumneata vrei s-o abandonezi, cea a smereniei.

— Vreți...

— Nu mai spune cuvântul ăsta, o întrerupse părintele Vivier, cu severitate. Ți s-a impus proba supunerii.

Trece-o. Dacă vrei într-adevăr să urmezi drumul acesta, n-o poți respinge. Dumnezeu îți va da putere, dacă El te-a ales să faci parte din turma Lui. Și îmblânzindu-se, zise:

Dacă ai nevoie de ajutorul meu spiritual poți să revii în fiecare

dimineată.

— Văd că dumneavoastră nu știți cât de grea e încercarea mea, părinte. Dacă rămân acasă, trebuie să plec chiar mâine din Saint-Pierre.

— Foarte bine. Cu cât ești mai singură, cu atât vei găsi în tine însăși mai multe puteri și vei vedea mai limpede în fundul sufletului tău. Continui să cred că dumneata te-ai născut pentru lume, fetițo. Există în inima ta lucruri care în viață pot fi calități, dar pe care mănăstirea nu le iartă și nici nu le admite. De ce să nu aștepti să treacă această furtună, fără a o porni pe un drum, din care e mult mai greu să te întorci? În plus, încercarea dumitale are un sfârșit. Cum de-ai putut să hotărăști totul în câteva zile? Ai nevoie de luni, poate un an...

— Și dacă peste un an sunt tot ca acum, părinte Vivier? îl rugă Monica cu vehemență. Dacă mai sunt lacrimi în ochi și disperare în suflet? Dacă ajung să vă caut ca acum, pentru că simt că înnebunesc, dacă pic în genunchi la picioarele dumneavoastră, ca acum, dacă împreunez mâinile ca în fața unui altar și, plângând cu lacrimi de sânge, vă rog părinte, ajutați-mă, vreau să-mi salvez sufletul... Mă veți ajuta, părinte? Am nevoie s-o știu, să am siguranța... Mă pot întoarce peste un an?

— Întoarce-te când ți-ai găsit liniștea, fetițo, când vei ști că vocația dumitale e adevărată – murmură bunul preot adânc mișcat. Atunci întoarce-te, fetițo. Dacă și peste un an vei gândi tot ca acum, nu-ți mai zic nimic: aceasta va fi casa ta. Se vor deschide ușile mănăstirii și se vor închide pentru totdeauna după ce vei fi intrat.

— E tot ce cer, părinte. Mulțumesc.

Monica de Molnar căzu în genunchi, cu fruntea plecată, cu mâinile împreunate. Pentru o clipă păru că inima ei se scufundă și mai mult în acea disperare fără nume care o învăluie și o arde; apoi, înălță capul și preotul își întinse mâna ca s-o ajute să se ridice:

— Ridică-te, fetița mea și întoarce-te acasă. Mergi în pace... Ah, încă ceva! Acasă dezbracă rasa. Întoarce-te în lume ca și cum ai trăi în ea. Și amintește-ți că încă n-ai făcut niciun jurământ care să te oblighe să-ți închizi inima.

Pentru dumneata, a iubi nu-i încă păcat, așa cum n-ar fi nici să urmezi alt drum. Toate drumurile pot duce la Dumnezeu...

— Mă voi întoarce pe acesta, părinte. Mila lui Dumnezeu să mă ajute să-l găsesc deschis...

Elegant, curtenitor, Renato D'Autremont îi zâmbi doamnei Molnar, ascunzându-și ușoara nerăbdare. S-au scurs primele ore ale dimineții de sâmbătă în care trebuiau să facă acea călătorie la Campo Real. Bagajele au fost puse în trăsură acum o oră și minunatul cal al lui Renato, ținut de niște servitori, dădea din picioare nerăbdător.

— Nici nu știți cu câtă plăcere vă așteaptă mama, doamnă Cătălină.

— Ești foarte amabil... Sper să n-o deranjăm prea mult. Aștepta doar două persoane și noi venim trei...

— S-a bucurat mult că Monica poate să ne însoțească și ea. Mama vă cunoaște și vă iubește ca și cum v-ați cunoaște, l-am vorbit atât de mult de dumneavoastră în scrisorile mele! Și uitați ce lucru curios: de Monica mai mult decât de Aimée. Eram prieteni atât de buni în anii aceia de neuitat ai adolescenței. Și am încredere că vom fi din nou la Campo Real. La urma urmelor, eu n-am altă soră...

— Uite-o pe Aimée a ta... îl întrerupse doamna Molnar văzând că fiica ei se apropie.

— Te-am făcut să aștepti mult, Renato? îl întrebă Aimée.

— Acum nu mai contează... zise Renato.

— Vom pleca imediat – afirmă Cătălină.

— Nu cred că putem, mamă, pentru că cele două uși ale iatacului Monicăi sunt închise. De două ori a fost servitoarea la ea și ea i-a răspuns s-o așteptăm și cum ea nu vrea ca cineva s-o ajute...

— Bine, eu nu mă grăbesc...

Renato o învălui pe Aimée cu o privire arzătoare, intensă, privire de om devotat și îndrăgostit, în timp ce ea zâmbi cu o cochetărie fină. În ciuda dragostei pentru Juan.

Renato o amuza, găsind un farmec special în a-și oglindi în el frumusețea... Zâmbete, grimase, priviri galeșe, înfățișare încântătoare, tot arsenalul său de femeie frumoasă și cochetă, cu atâta abilitate

ascuns pentru tânărul D'Autremont sub masca naivității.

— Vrei o ceșcuță cu cafea, fiule? Ți-o voi aduce în timp ce o așteptăm pe Monica – se oferi Cătălină îndepărtându-se și lăsându-i singuri pe logodnici.

— Aimée, ai un aer ciudat și delicios. Complet nou la tine. Aș jura c-ai plâns – zise Renato, sorbind din ochi chipul frumos al lui Aimée.

— Să plâng eu?

— Nu-ți voi reproșa nimic. Sensibilitatea ta de femeie îți permite s-o faci, chiar și pentru o copilărie, pentru că sper că numai copilării ți se pot întâmpla și că plângi numai dintr-un capriciu.

— Ești atât de sigur că mă faci fericită?

— Acum nu, firește. Dar când vei fi lângă mine pentru totdeauna, totul va fi minunat. Presimt atâta fericire pentru noi doi...

— Ca și cum ai fi atât de bun... cochetă Aimée răsfățată. În noaptea aceea ai plecat de la noi devreme, zicând că vrei să te întorci la Campo Real, dar n-ai plecat până a doua zi după amiază. Pot să știu unde ți-ai petrecut noaptea și dimineața?

— Oh! Am amânat călătoria, dar am venit de două ori să te văd înainte de a pleca.

— Răspunde la ce te-am întrebat. Unde ți-ai petrecut noaptea și dimineața de luni spre marți?

— L-am ajutat pe un prieten nefericit... Pe cineva pe care nu-l cunoști, deși nu știu de ce cred că într-o zi îl vei cunoaște. Este o persoană ciudată, cineva care se încapățânează să nu mă considere prieten, deși eu îl consider așa din toată inima.

— Ce ciudat! Și de ce te încapățânezi așa? În Martinica nu e nimeni mai important decât tine. Nu trebuie să cauți prietenia nimănui și nici să obligi pe nimeni să-ți fie prieten...

— În acest caz, te asigur că merită. E vorba de un personaj extraordinar. Și în plus, de o veche dorință a tatălui meu.

— Ești foarte enigmatic... Nu te înțeleg.

— Ca să mă-nțelegi ar trebui să-ți spun prea multe.

— E absurd să ne facă să așteptăm așa – se plânse Aimée cu

neplăcere. Ce dracu' face de întârzie atâta?

— Sigur că-și pune rasa. Dar nu te impacienta, nu poate să mai întârzie mult. Și dacă sunt cu tine, ce importanță are cum trece timpul! Sunt bărbatul cel mai fericit de pe pământ când stau lângă tine. Să întârzie cât vrea! Ce-mi pasă!

Cătălină Molnar intră-n sufragerie, ținând în mâini o ceașcă cu cafea aburindă, pe care i-o oferă lui Renato.

Acesta, după ce gustă de câteva ori, zise galant:

— Aș zice că-i cea mai bună cafea pe care am gustat-o în viața mea, doamnă Cătălină. Totuși trebuie să beți din cea pe care o cultivăm noi la Campo Real. Nu este vanitate de producător, vorbă în vânt. Deja îmi închipui cum va fi cafeaua noastră pregătită de mâinile dumneavoastră...

— Lingușitorule! Pentru că-mi spui cuvinte de laudă, chiar nu va mai rămâne niciun pic de cafea!

— Nu sunt numai cuvinte de laudă, vă vorbesc sincer.

— Știu, fiule, știu – acceptă Cătălină măgulită.

Vechiul ceas din sufragerie bătu încet de șapte ori și doamna Cătălină Molnar se scandaliză: Doamne, e deja șapte și ne propusesem să plecăm în zori! Mă duc să văd ce-i cu Monica...

— Uite că vine, mamă – o întrerupse Aimée și cu o mirare vădită exclamă: Dar, la naiba...!

— Ți-ai lăsat rasa, fetițo! se miră Cătălină.

— M-am gândit că-i mai comod pentru călătorie! explică Monica, cu o anumită rezervă.

Ajunse în mijlocul sufrageriei și plecă ochii fără să privească pe nimeni. Purta o rochie neagră cu guler tare, cu mâneci lungi, cu poalele largi, care amintea de hainele călugărești, dar gâtul subțire și lung se arăta gol, susținând capul grațios, cu păr blond, pieptănat în două cozi care se încolăceau apoi pe frunte, accentuând-o ca o diademă de aur vechi. Cu pantofii cu toc Ludovic al XV-lea părea mai zveltă, mai înaltă, mai flexibilă, mai agilă...

— Dumnezeu să te binecuvânteze, sufletul meu! Nu știi ce bucurie îmi faci. Parcă te-aș fi recuperat, exclamă Cătălină cu o fericire

plină de emoție.

— Ce importanță are o haină sau alta, mamă? N-are nicio importanță și nu-mi schimbă cu nimic hotărârea.

— Ești foarte frumoasă – interveni Renato care se simți și el plăcut surprins. Îți stă foarte bine cu această pieptănătură și cu rochia...

— Ambele sunt aproape de călugăriță. Nu cred că merita să te schimbi – zise Aimée caustică și înciudată.

— Aceasta era și dorința mea, să nu mă schimb.

— Am altă părere – obiectă Renato. Nu mai semeni deloc cu „sora Monica” și cu atât mai puțin cu fata drăguță și veselă care a plecat la mănăstire în Marsilia. Schimbarea a fost în bine.

— Mulțumesc pentru galanterie, dar n-o mai regreta.

Logodnica ta a zis pe bună dreptate: este aproape o rasă.

Și nu-mi schimbă cu nimic ideile și sentimentele, ia-mă așa cum sunt: o novice care dorește cu ardoare să devină călugăriță și căreianu-i face plăcere să fie măgulită.

— Iartă-mă, dar n-am vrut să te măgulesc: am fost sincer, se scuza Renato, puțin indispus de atitudinea Monicăi.

— La drum, fiule, la drum – porunci Cătălină. Să cunoaștem în sfârșit Campo Real al tău.

Trăsura spațioasă și comodă, închisă, pregătită pentru drumul care o așteaptă, primi, unul câte unul, pe pasageri. Cătălină și Monica... Aimée se opri în ușa casei ca și cum suflul dens de aer care venea dinspre mare, mirosind a sare și a iod, ar fi o zguduitură irezistibilă pentru nervii ei. Oceanul se zărea imens și albastru, safir sclipitor a cărei prezență aproape omenească o înfioră pe Aimée, amintindu-i de Juan piratul... Așa l-a numit în mintea ei din momentul în care l-a văzut plecând și în care i-a promis bogăția...

— Aimée, nu urci? o zori Renato.

— Oh, ba da! Sigur. Dar priveam marea. Azi e foarte neliniștită...

— Și oare când e liniștită pe coasta noastră?

— E clar că niciodată... De la Campo Real nu-i așa că nu se vede marea?

— Nu. Din casă nu, pentru că o ascund munții. Dar e destul de aproape. Trebuie să ieși prin defileul care închide valea noastră, pentru că partea centrală a moșiei e, ceea ce a fost Campo Real la începuturi, este doar o vale între munții înalți, un fel de lume izolată de restul lumii. De asta eu o numesc paradisul. Este complet apărută de uragane și vânturi puternice, traversată de peste o sută de pâraie care coboară din munți. Din cauza aceasta nu există un pământ mai fertil... Câte flori și câte fructe delicioase! În sfârșit, nu cred că e cazul să-ți mai vorbesc de Campo Real, pentru că îl vei vedea.

— Dar de acolo nu se vede marea – se plânse Aimée suspinând.

— Se vede trestia de zahăr, care este o mare verde, dulce, în loc de amară și fără niciun fel de pericol. Nu crezi că e de preferat asta?

— Să-ți spun... Marea e poate frumoasă prin violența ei... și sarea... Renato, ție nu ți-a fost niciodată greață după prea multă miere?

— Îți mărturisesc că nu. Sunt un pofticios incorigibil.

Dar, te rog, să mergem, pentru că mama ta și-a pierdut răbdarea și Monica a făcut-o destul să aștepte.

— Monica... Monica e un dezastru fără rasă. Știu că tu o găsești frumoasă, dar mie mi se pare ridicolă. Nu știu de ce a trebuit să plece de la mănăstire.

— Mama ta mi-a explicat că nu stă bine cu sănătatea, dar la Campo Real se va întrema. Sunt sigur...

— Aimée! strigă Cătălină din trăsură.

— Să mergem. Abuzăm de răbdarea mamei tale, care-i prea bună, zise Renato și apoi, ridicând vocea, îi porunci servitorului său: Calul meu, Bernardo.

Se depărtă câțiva pași, lăsând-o pe Aimée care își întoarse încă o dată ochii spre mare, cercetând cu o privire neliniștită și pentru o clipă fața ei își pierdu masca ușoară a prefăcătoriei. Nu aștepta nimic, știa foarte bine că vasul cu pânze albe la care visa era foarte departe.

Simți o mare amărăciune în suflet, dar Renato D'Autremont era din nou în fața ei și tristețea se transformă în zâmbet supunându-se:

— Mergem când vrei tu...

CAPITOLUL 16

— Renato ai meu!

— Mamă...!

Sofia D'Autremont își strânse băiatul la piept cu putere, ca și cum puținele ore de absență ar fi fost ani lungi, apoi îl îndepărtă puțin pentru a-l privi cu acel zâmbet de emoție și de mândrie pe care-l avea pe buze de fiecare dată când îl vedea și se interesă:

— Ați călătorit bine? Ați întârziat mult! Eram deja îngrijorată...

— Am venit încet ca să nu le obosesc prea mult. Și, în plus, am admirat peisajul... Uite-le aici. Nu cred că mai e nevoie de prezentare...

— Sub nicio formă – zise Cătălină apropiindu-se.

Sunt încântată să te salut din nou, Sofia.

— Fii binevenită în casa asta, Cătălină. Mai bine zis, binevenite. Care e Aimée?

O privi insistent pe Monica, admirându-i și evaluându-i parcă frumusețea castă. Ce frumoasă și distinsă părea cu rochia neagră! Fruntea curată sub cozile blonde, privirea adâncă și înfățișarea dulce și gravă. Sofia o consideră distinsă, perfectă, dar Monica surâse, se dădu ușor la o parte, lămurind-o:

— Sunt Monica, doamnă D'Autremont. Uitați-o aici pe Aimée.

— Oh! reacționează Sofia mirată. Și ea e foarte frumoasă. Apoi, afectuoasă, exclamă: Fata mea... cred c-o pot numi așa, nu?

— Sigur mamă, interveni Renato pe un ton vesel. Și singura mea dorință este s-o poți numi așa legal, cât mai curând. În fiecare zi schimb planul de a grăbi nunta, scurtând mai mult așteptarea.

— Asta zic și eu. De ce să mai așteptăm? afirmă Cătălină.

— Mamă, îi reproșă Aimée încet.

— Nu te rușina, fetițo, se scuza Sofia. Doamna Molnar a spus exact ceea ce cred și eu: De ce să nu vină fericirea? Fiul meu te iubește și, după câte mi-a spus, tu răspunzi sentimentelor lui. Nu-i nimic care să împiedice celebrarea pe dată a acestei căsătorii pe care o dorim cu toții.

— Imediat? se scandaliza aproape Aimée.

— În fine, e un mod de a spune. Mă refer la timpul necesar pentru a pregăti totul, pentru că singurul inconvenient care există de

obicei în chestiunile acestea este când cei doi tineri nu se cunosc prea bine, care nu-i cazul vostru, pentru că sunteți prieteni din copilărie. Apoi, îndreptându-se spre doamna Molnar, zise: Fetele dumitale sunt foarte frumoase, Cătălină. Amândouă sunt superbe.

Fiecare mi se pare perfectă în felul ei.

— Ești foarte amabilă, fiind atât de risipitoare cu ele.

Despre Aimée știam multe de la Renato, dar Monica m-a surprins extraordinar și nici nu concep că dumneata vrei să închizi într-o mănăstire o asemenea făptură încântătoare... Ah! Yanina... apropie-te...

Din întinericul galeriei largi, delicată ca o umbră, se ivi Yanina, apropiindu-se încet. Era îmbrăcată la fel ca celelalte cameriste care, de departe sau de aproape, le priveau pe cele trei vizitatoare: fusta foarte largă, cordon asortat, decolteul rotund brodat cu dantelă lată și basmaua tipică a femeilor din Madras acoperindu-i capul, după moda femeilor băștinașe. Doar că cerceii lungi din urechi erau de aur masiv și colierele de la gât erau de mărgean filigranat și de perle. Avea ciorapi de mătase și încălțăminte lucrată cu măiestrie. Și mâinile ei, foarte îngrijite trădau adevăratul ei loc în acea casă bogată și prezența ei tăcută făcea ca în ochii Cătălinei și ai lui Aimée să apară curiozitatea. Dându-și seama de asta.

Sofia explică:

— Yanina este fina mea. Fiica mea adoptivă, cum îi mai spun. Ea se va ocupa de dumneavoastră mai mult decât mine, deoarece din nefericire, nu stau deloc bine cu sănătatea și atunci totul în casă este pe mâinile ei. Apoi făcu prezentarea oficială: Yanina, ea e Aimée...

— Mi-a făcut plăcere – o salută Aimée într-un mod foarte rece.

— Plăcerea și cinstea sunt de partea mea. Cum vă simțiți? Ați călătorit bine?

— Excelent, fetiço, excelent. Cătălină îl mulțumi metisei pentru întrebarea ei respectuoasă. Dar mărturisesc că nu mai pot... Am făcut multe ore cu trăsura.

— Condu-le în camerele dumnealor, Yanina – ordonă

Sofia. Dar, așteaptă o clipă. Cred că pot merge și eu cu

dumneavoastră.

— Sprijină-te pe brațul meu, mamă – zise Renato.

— Nu e nevoie să vă deranjați dumneavoastră – începu Aimée.

— Dimpotrivă, fetiço – o întrerupse Sofia.

— Este o plăcere la care nu vreau să renunț. Să dea Dumnezeu ca și camerele să vă placă. *Ne-am* străduit foarte mult să arate bine. Mergem?

— Aceasta este ceea ce noi numim un „plantador” și *pentru* mine este băutura cea mai bună de pe pământ după faimosul puncu cu rom – explică Renato cu veselie. Și încă mi se pare cea mai bună și mai potrivită pentru climă.

Dar e consumată mai ales la țară. În Saint-Pierre se bea puțin. Este suc de ananas cu rom alb și care merge perfect cu cele ce vom mânca imediat: peștii prieteniei.

Vrei tu să spui să ne servească, Yanina?

Yanina răspunse numai cu o mișcare a capului, dispărând pe ușa largă. Erau cu toții în acea parte a galeriei mari, anexată sufrageriei, unde, după obiceiul din

Martinica se petrecea destul de mult timp bându-se apetitive sau cocteiluri înainte de a se trece la masă.

Servitori de culoarea abanosului, îmbrăcați în alb, umblau de colo colo ducând și aducând cărucioare pline cu lichioruri și sticle. În căni mari de cristal se serveau băuturile răcoritoare, sucuri de fructe întărite cu rom și pe tăvi de argint, printre alte bunătăți, micii pești prăjiți umpluți cu diferite preparate, simbol al prieteniei și al urării de bun venit pe insulele antileze franceze Guadelupa și Martinica.

— Presupun că ați mai mâncat așa ceva – observă Renato.

— Sigur – răspunse Aimée. Ne tratezi ca pe niște străine.

— Aimée, aș vrea să te tratez ca pe o suverană care pășește pentru prima dată în micul ei regat. Sunt convins că acest Campo Real e o lume nouă, o lume în miniatură, dar la urma urmelor o lume și această lume vă salută în acest moment pe toate cu tot ceea ce are mai bun. Aici e un nou cocteil inventat de mine.

— Ce e? întrebă Aimée curioasă.

— Un fel de „plantador”: suc de ananas, dar cu șampanie în loc de rom. Cum ți se pare?

— Fantastic! Cea mai bună băutură pe care am băut-o în viața mea.

— În acest caz, îi vom pune numele tău, Aimée și nepoții noștri vor ciocni pentru tine de fiecare dată când o vor bea.

Izbucniră în murmure și râsete de aprobare, în timp ce Sofia îi pofti să treacă cu toții în luxoasa sufragerie a locuinței de la Campo Real.

Dejunul somptuos se apropia de sfârșit. Trecură într-un salon apropiat ca să servească lichiorurile și cafeaua, în timp ce de la moșiile vecine sosiră câțiva proprietari care cunoșteau familia Molnar. Profitând de un moment în care nimeni n-o vedea, Monica se strecură afară, coborî scările de piatră, traversă grădina și se îndepărtă de casă ca și cum ar fi fugit. Avea impresia că se asfixia, că se îneca sub tavanul cu ornamente de stuc, între pereții luxoși tapetați ca pentru alt decor, ca pentru altă lume. Nu mai suporta. Din cauza acelor băuturi calde, înșelătoare, îi apărură în minte mii de imagini chinuitoare și sub pielea ei nu mai circula sânge, ci foc. Nu mai putea suporta prezența lui Renato. Nu-l mai putea vedea lângă Aimée, cu ochii aprinși de patimă și iubire. Nu mai putea suporta zâmbetul ipocrit cu care ea părea că răspunde acelei iubiri pe care el i-o oferea pătimăș și orbit.

Traversă o pădure de arbori de cacao, o plantație de banani și se opri contemplând, între trunchiurile flexibile ale cocotierilor, focul enorm aprins în fața unei colibe. Și în acea lume ordinară și îndepărtată erau sărbători; ca și acolo sus, lichiorurile aromate circulau din mână în mână și degetele groase și negre băteau toba. Era o muzică sălbatică, monotonă și înfocată: muzica smulsă din inima Africii, care pe pământul antilez avea totuși un nou sens, puțin din natura primitivă, din patimile dezlănțuite, în al căror ritm se agitau corpurile negre în dansuri lubrice. Și inima chinuită a novicei se cutremură. Tremurând, mâinile albe se împreună în rugăciune.

— Doamne... Doamne... Dă-mi curaj, dă-mi putere.

Smulge-mă din toate astea. Vreau să mă întorc la mănăstirea

mea. Du-mă din nou la mănăstirea mea.

Doamne...

— Monica! exclamă Aimée apropiindu-se surprinsă de sora ei.

— Aimée! Ce faci aici? Ce cauți? se sperie Monica ieșind din meditația ei momentană.

— La naiba... E chiar ceea ce voiam eu să te întreb:

Ce faci aici? Țsta nu-i locul tău. Apoi comentă cu o ironie vădită: Ar fi de necrezut să-ți placă toate astea... întoarse capul ca să privească printre arbori șirul lung de femei negre, care se răsuceau și se învârteau în jurul focului ca un șarpe imens. Erau semidezbrăcate. Sudoarea lucea în lumina roșiatică pe carnea negricioasă. Deodată intrară bărbații. Și ei aveau trunchiurile goale și țineau în sus topoarele de lucru pe ale căror lame tremura strălucirea focului ca sângele.

— Pe mine asta mă fascinează și, la urma urmelor, suntem surori – sublinie Aimée fără a-și părași tonul ironic.

Avem puncte în comun, unele chiar remarcabile. Acesta poate fi unul dintre ele.

— De ce l-ai lăsat pe Renato? Unde? De ce?

— Schimbă Monica vorba, neținând seama de ironia surorii ei.

— Nu-ți face griji pentru el. E fermecat de viață bându-și băuturile cu șampanie. Ce infantil, ce ridicol mi se pare uneori Renato! Oh, dar nu te deranja să te indignezi. Oricum, mă voi mărita cu el! Nu poți disprețui o partidă ca asta. Într-adevăr, e omul cel mai bogat de pe insulă.

— Și numai pentru asta...

— Pentru asta și pentru restul, Sfântă Monica...

— Nu-mi spune așa! izbucni Monica, acum într-adevăr indignată.

— Știi că nu meriți. Și-ți place acest spectacol sălbatic pentru că-l preferi imaginii lui Renato... Renato al tău.

— Nu-i al meu și nici n-ai de ce să-l numești așa!

— Sigur că nu-i al tău. Asta o știu deja. Niciodată n-a fost al tău. Mi l-ai cedat sau te-ai făcut că mi-l cedezi, dar în realitate nu mi-ai dat nimic pentru că n-aveai nimic să-mi dai. El a ales și m-a ales pe mine.

Ce vrei, surioară?

Ghinionul... Dar acum hai... mama ți-a simțit lipsa. M-a întrebat unde ești și eu am plecat să te caut. Mi-a venit și mie o dată rolul de a o face pe oaia răătăcită să se întoarcă la stână, dar dacă întârzii prea mult, ne vor simți lipsa amândurora.

— Du-te tu, că tu trebuie să fii acolo. Să nu crezi asta... Sunt doi vecini în vizită, iar Renato ți-ar fi recunoscător dacă i-ai întreține... Tot ceea ce-l obligă să nu se ocupe numai de mine îl deranjează. Sigur că pe mine nu mă interesează pentru că eu aș prefera să rămân aici. Este primul lucru interesant pe care-l văd la Campo Real, pentru că mumia de soacră-mea și căsoiul vopsit în purpurină sunt făcute parcă să te plictisească de moarte.

— Aimée râse ușor și obiectă: Nu mă privi cu ochii ăștia îngroziți. Lucrurile sunt așa cum le-am gândit eu.

Asta se poate suporta o lună pe an... Restul timpului îl vom petrece la Saint Pierre. Te asigur că aranjarea casei din capitală va începe imediat și va fi pe gustul meu. Am cuvântul lui Renato. Te surprinde?

— Nu mă mai miră nimic la tine. Dar ascultă-mă

Aimée: nu-l vei face nefericit pe Renato! Nu voi admite asta!

— Voi face ceea ce am eu chef și nici tu și nici altcineva...

— Aimée! Aimée! o întrerupse vocea lui Renato care o strigă de departe.

— Lată. A plecat să mă caute – zise Aimée pe deplin satisfăcută. Nu poate sta fără mine... Nu poate trăi fără mine. Înțelege? El, și nu tu, îmi dă prin asta toate drepturile.

— Aimée... Aimée! strigă din nou Renato, acum mai aproape de locul unde se aflau cele două surori.

— Sunt aici, Renato...

Cu solitudine, Aimée ieși în întâmpinarea lui Renato, în timp ce Monica se dădu înapoi, căutând să treacă neobservată la umbra arborilor mari. Nu putea suporta în acel moment prezența lui, acea prezență care devenise ca un martiriu: martiriu al simțurilor, pe care le chinuia vocea și cuvintele lui pentru altă femeie; martiriu al

sufletului ei, chinuit de fiecare cuvânt de duioșie, în fiecare gest de solitudine, în fiecare dovadă de dragoste la care ea visa în zadar...

— Dragă Aimée, ce cauți aici? îi reproșă Renato drăgăstos.

— Nimic special, iubitule. Am plecat fără țintă ca să iau puțin aer, am auzit de departe muzica, am văzut splendoarea focurilor și m-am apropiat, dar nu prea mult...

— Asta nu e pentru tine, Aimée. Renato o luă de braț, lăsându-și mâna să alunece pe pielea ei delicată, simțind în inimă și în carne influența nopții, a atmosferei, a pământului dulce și sălbatic; sugestia acelor trupuri strălucitoare și aproape goale care se evidențiau în depărtare, în cel mai mistic dans și-i propuse: Să mergem de aici, Aimée.

— Nu-ți place să-i vezi dansând? așteaptă o clipă.

Nu știi ce înseamnă acest dans? Eu da. Am avut o doică negresă. De mică mă adormea cu cântece ca acesta. Un cântec primitiv și monoton, evocând lumi îndepărtate, natura exuberantă, un cântec de dragoste și de moarte...

Aimée se gândi la Juan cu o dorință care-i aprinse buzele, cu o înfiorare a întregului ei trup. Juan... sălbatic ca marea furioasă care îmbrățișează insula încinsă, strângând-o, învăluind-o în mângâierile ei sălbatice ca și cum ar vrea s-o topească, s-o scufunde, să termine cu ea pentru totdeauna, pentru ca în final să se spargă de stâncile ei sau s-o sărute pe scurtele ei plaje aurii... Juan, nebunul, piratul, care a plecat jurând că se întoarce cu bogății ca să plătească cu bani cumpărați cu sânge, trecerea dintr-o lume în alta...

— Să mergem, Aimée – o rugă Renato cu o duioșie drăgăstoasă.

Brațul lui strânse talia ușor, buzele lui o căutară pentru o sărutare cuminte și gingașă, sărutare zadarnică pe care ea era pe punctul de a o refuza și pe care, în sfârșit, o acceptă închizând ochii, ca pe ceva care alunecă fără să lase urme.

Mergeau foarte strânși unul lângă altul pe sub copaci și după ei venea Monica cu pasul atât de ușor încât nici măcar frunzele uscate nu foșneau sub picioarele ei.

Mergea cu inima chinuită, în timp ce auzea din ce în ce mai slab

vocile răgușite de la serbarea neagră, pe care le ascultase când era mică într-un cântec de dragoste și moarte.

— Ești fericită, Aimée? vru să știe Renato cu timiditate.

— Păi sigur, prostule, nu vezi?

— Ne vom căsători imediat. Mama vrea asta și a ta de asemeni.

Nu avem niciun motiv să mai așteptăm...

Sau poate nu ești sigură de dragostea ta?

— Dar tu ești de a ta, Renato? Uite, eu sunt capricioasă, nu sunt mereu bine dispusă. Poate uneori îmi place să te văd turbând puținel. Este felul meu de a-i iubi pe oameni.

— Atunci, trebuie să-ți înțeleg capriciile ca semn de dragoste?

— Sigur. Dacă îți pretind și te supăr mai mult, atunci înseamnă că te iubesc și mai mult. Cu cât găsești mai puțin logice raționamentele mele, cu atât înseamnă că sunt din ce în ce mai îndrăgostită. Sigur însă că trebuie să mă iubești și tu la fel ca să suportăm asta... Dacă nu ești nebun după mine...

— Sunt nebun, Aimée! o asigură Renato cu vehemență.

— Și de asta eu te ador.

Acum ea se aruncă de gâtul lui, ea-i căută buzele o dată și încă o dată. Lăsară în spate crângul des, călcară pe cărările cu nisip ale grădinii, când o umbră neliniștită apăru în fața lor, scuzându-se întâi.

— Scuzați-mă că vă întrerup...

— Yanina! izbucni Renato vizibil nemulțumit.

— Scuzați-mă. Doamna m-a trimis să vă caut.

Musafirii pleacă... întreabă de dumneavoastră... Să zic că nu v-am găsit?

— N-ai de ce să spui o minciună - răspunse Renato stăpânindu-și cu greu mânia. Venim imediat să ne luăm rămas bun de la ei.

Cu pas iute se îndreptară spre casă. Yanina îl privi o clipă, șovăi, înălță capul și ochii ei întunecați distinseră o ființă printre umbre. Era Monica de Molnar, care făcu câțiva pași ca să ajungă la banca de piatră, căzând pe ea fără puteri și ascunzându-și fața în mâini. Fără nici cel mai mic zgomot, Janina se apropie de ea, întrebând-o cu răceală.

— Vă simțiți rău? Nu puteți suporta spectacolul?

— Ce spuneți?

— Veneați după ei... Nu, nu vă deranjați să negați, v-am văzut perfect. Dacă nu vă simțiți prea rău ar trebui să mergeți în salon. Și lipsa dumneavoastră a fost observată... și se pot face comentarii...

— Și pe dumneata de ce te interesează? se răsti

Monica, mișcată de o furie neașteptată.

— Desigur că pe mine personal nu, îi răspunse Janina cu o ironie ușoară. Îmi fac numai datoria de a veghea la liniștea doamnei D'Autremont. Medicul i-a interzis emoțiile puternice. Trebuie să trăiască în pace și să se simtă fericită. La Campo Real poate să ardă și casă, cu condiția ca ea să nu afle. Tot ceea ce fac e pentru asta și domnul Renato o știe. Aici nimeni nu e mai important decât doamna D'Autremont. Înțelegeți?

Monica se ridică, palidă și sălbatică, cu un fulger în ochi. Dar în fața mâinii ei, pe punctul de a izbucni, metisa plecă fruntea cu un gest supus și zise sinceră:

— De altfel, domnișoară Molnar, deși presupun că nu vă interesează, vreau să vă spun să contați pe mine și pe ajutorul meu sincer dacă vreodată aveți nevoie de el.

— Niciodată nu m-am bazat decât pe mine însămi, domnișoară! o refuză mândră Monica.

— Janina, atât – o lămuri metisa, blândă și docilă. Nu sunt decât o servitoare de încredere, de absolută încredere și fidelitate a familiei D'Autremont. Acum, cu permisiunea dumneavoastră... Eu trebuie să stau lângă stăpâna mea când pleacă musafirii.

Monica fierbea de mânie, dar lacrimile îi secaseră. Își îndreptă spatele și se simți dintr-odată puternică și semeață. Se îndreptă cu pași hotărâți către scara monumentală de piatră.

— Șase luni înseamnă o veșnicie, iubito – zise Renato.

— Crezi – șovăi șmecheră Aimée.

— Sigur că da și împărtășesc punctul de vedere al mamelor noastre. De ce să nu începem imediat să pregătim totul? Se fac strigările de nuntă, ne facem toate actele și după ce e totul gata, facem

o nuntă simplă.

— Cât va dura totul?

— Nu știu. Patru săptămâni, cinci, poate șase...

— Numai? Atunci nu se poate, Renato iubitule.

Trusoul meu de mireasă n-o să poată fi gata în cinci sau șase săptămâni. Chiar dacă am înnebuni cosând și tot ne-ar trebui mai mult sau mai puțin cele șase luni de care am vorbit înainte...

— În privința zestreii să nu-ți faci probleme – interveni

Sofia. Voiam să-ți fac o surpriză, dar pentru că a venit vorba, mai bine să dăm totul pe față. Zestrea ta, cea mai frumoasă din câte îți poți imagina, va fi gata în timpul ăsta:

Patru săptămâni, cinci, maxim șase... Mamă dragă, cred că te înțeleg – exclamă Renato mulțumit pe deplin.

— Sigur, fiule – conchise Sofia. Apoi, ridicând glasul strigă: Janina!

— M-ați chemat, nașă? Întrebă metisa, apropiindu-se.

— Da, adu caietul unde notăm comenzile făcute în Franța, da?

— Da, nașă, imediat.

Tăcută, rapidă, harnică, cu eficiența-i caracteristică și tactul cu care-și acoperea indiscreția, Janina se grăbi să aducă doamnei D'Autremont caietul cerut. Se scurseseră câteva zile de când domnișoarele Molnar sosiseră la Campo Real și acum erau cu toții în familie. Renato, orbit de pasiune, Aimée, întrecându-se în mofturi și cochetării, doamna Molnar, modestă și zâmbitoare, încercând să facă o minune și să dea dreptate tuturor. Palidă, tăcută, încordată, Monica de Molnar, meditând fiecare cuvânt, fiecare gest, ca și cum ar fi spionat bătăile inimii acelei lumi mici pe care o prezida cu gesturile ei lăncede de bolnavă și cu amabilitatea falsă caracteristică educației sale alese, Sofia D'Autremont.

— Exact. Comanda s-a făcut cu aproape o lună în urmă, întări Sofia, după ce consultă caietul. Chiar în ziua în care mi-ai vorbit despre Aimée, de dragostea ta pentru ea.

— E posibil, mamă? spune Renato plăcut surprins.

Mi-ai ghicit gândul! Tocmai asta voiam eu.

— Țsta e singurul lucru pe care și-l dorește o mamă iubitoare pentru un fiu fără pereche, să-ți ghicesc gândurile – spuse Sofia într-o pornire de duioșie. Apoi, îndreptându-se către viitoarea ei noră, întrebă: Ei bine Aimée, ai rămas pe gânduri? Nu mai sunt probleme cu trusoul tău. Asta era singura ta îngrijorare, singurul tău motiv ca să aștepți șase luni ziua fericită a nunții tale?

— Poate Aimée nu e sigură de sentimentele ei – sugeră Monica, fără puțința de a-și domina acest act impulsiv.

— Ce zici, Monica? se miră Sofia.

— Zic că poate foarte bine acesta să fie motivul pentru care are îndoieli. Uneori nu avem timp să ne dăm seama de o greșeală... insinuă cu blândețe Monica.

— Tu ești cea care greșești total! zise Aimée cu agresivitate. În ceea ce privește sentimentele mele nu există nicio îndoială. Nici eu, nici Renato. Și ca să nu mai interpretezi totul după planul inimii tale, mă hotărâsc chiar acum. Ne căsătorim când vrei, Renato, când vrei tu!

Peste cinci săptămâni? Bine, peste cinci săptămâni voi fi soția ta!

Fulgerând din ochi, ca o felină gata să sară la atac cu toată fața, Aimée răspunse la cuvintele Monicăi și în acest timp o umbră de furtună traversă scena de familie.

Sofia D'Autremont o privi surprinsă, năucită. Janina făcu un pas în spatele ei ca și cum ar fi fost pe punctul de a se sprijini de ea, în timp ce Renato, palid de mânie, se stăpâni cu greu și Cătălină de Molnar reuși, în sfârșit, să bolborosească cuvintele pe care fiica i le înăbușise:

— Monica, Monica, dar ți-ai pierdut mințile, fată? De ce spui asta?

— De ce să nu zică dacă mă urăște? nu se putu stăpâni Aimée. Mă urăște, nu mă poate suferi!

— După mine, niciuna nu știe ce vorbește – interveniâm păciuitoare Sofia. S-au înfierbântat fără niciun motiv.

Monica a cedat cu siguranță unui acces involuntar de nervi.

— Cred că-i datorezi o explicație surorii tale, Monica, o sfătuie Renato, categoric și sever.

Monica nu putu să mai suporte tensiunea care o stăpânea și fără

să spună o vorbă părăsi grupul, îndepărtându-se în fugă...

— Monica! Monica – o strigă Renato uluit.

— Las-o, Renato. N-o lua în seamă. Nu-i suficient că eu sunt dispusă să-ți fac pe plac? Las-o... las-o...

— Logodnica ta are dreptate, fiule. Ascult-o și ține seamă de ea că și așa e destul de umilită de sora ei.

— Vreau să vă reamintesc tuturor că Monica e bolnavă și pe bună dreptate, de nervi – interveni Cătălină cu dorința lăudabilă de a nu da importanță acestui incident neplăcut. Sunt sigură că n-a vrut să spună ce-a spus și nici să deranjeze pe cineva. Dar sărăcuța se simte rău, nu mănâncă, nu doarme...

— Ar trebui să te duci după ea, Cătălină și să-i vorbești. Sigur, să nu fii prea severă – o sfătui Sofia binevoitoare. De fapt, fiica dumneavoastră nu se simte prea bine și oricum draga noastră Aimée s-a lăsat rugată prea mult. Nu ți se pare, fetițo, că exceptând grosolănia, sora ta ți-a făcut un bine, ajutându-te să te decizi?

Aimée făcu un efort ca să se stăpânească, zâmbi, își recompuse fața de înger renunțând pentru o clipă să mai fie furioasă și răspunse cu falsă modestie.

— Eu eram deja hotărâtă, doña Sofia. Mai trebuia să fixăm data. Sunt foarte fericită în postura de logodnică a lui Renato și nu-mi doresc nimic altceva.

— Florile sunt frumoase, dar fructele sunt funcția naturală a pomului. Logodna e ca primăvara. Ești încă prea tandră ca să înțelegi anumite lucruri, Totuși, gândește-te că sunt bolnavă, nu mai sunt tânără și ultima mea dorință e să țin în brațe un nepot. Oh, Doamne, de-ar fi cât mai repede nunta asta...

Renato luă în mâinile sale mâna lui Aimée, dar nu zâmbi. O privi serios, atent ca și cum ar fi vrut să pătrundă în gândurile ei cele mai tainice, ca și cum ar fi descoperit, pentru prima dată o aură de mister în sufletul ei de femeie, în care-și pusese toate speranțele lui de fericire. Dar îl scapă din gură o promisiune și nu o întrebare!

— Voi trăi ca să-ți asigur fericirea, să te fac fericită, Aimée.

Cu mâinile împreunate, cu fruntea aplecată, în genunchi în fața

altarului lui Iisus care domina mica biserică din Campo Real, în zadar caută cuvinte pentru rugăciunea sa. Doar niște vorbe triste și răzlețe.

— Iartă-mă, Doamne, iartă-mă! Nu din cauza urii...

Din cauza dragostei... Dar și dragostea mea e vinovată.

Dragostea mea e mai rea decât ura!

E singură în unicul naos al micului templu, casa lui Dumnezeu, cu pereții lați albiți de var, cu arcade grosolane, coloniale, în care-și înfig tulpinile proaspetele plante agățătoare tropicale. Aproape de altar se aflau scaunele catifelate de rugăciune ale casei D'Autremont, apoi stranele mari din lemn pentru zilieri și argați, dar în clipa aceea nu se zăreau nici stăpâni, nici servitori. Doar femeia delicată îmbrăcată în negru care se roagă și plânge cu mâinile împreunate și, ca o umbră, Renato D'Autremont care o privește de la distanță...

— Doamne, nu lăsa să-mi iasă din gură cuvinte nechibzuite. Dă-mi puterea de a tăcea și umiliința de a-mi pleca capul în fața nedreptății...

Se prelinseră o clipă lacrimile. Se simți cutremurată de un presentiment. Simți căldura unei priviri care se uita la ea de foarte aproape. Deodată, întoarse capul și o trecu un fior...

— Renato! Nu... Nu...

Încercă să fugă, să-l evite pe Renato. Nu se simțea în stare să-i reziste privirii, să-i asculte cuvintele pline de reproș. Vru să scape de chinul acesta dar nu putu. El o urmă, traversând ca și ea mica biserică și se opri în fața ei tăindu-i calea în clipa în care ajunse la grădina care înconjura biserica, reproșându-i:

— Fugi de parcă l-ai văzut pe dracu'. De ce?

— Nu te observasem. Mi-am terminat rugăciunea și...

— Nu minții! o întrerupse Renato. Scuză-mă dacă par grosolan și nepolitic, dar suntem ca frații... Te-am considerat întotdeauna cea mai apropiată prietenă și în curând vom fi frați cu adevărat.

— Nu poți fi frate cu cineva decât dacă ai același sânge! protestă Monica îndurerată de reproșul lui Renato.

— Văd eu bine că nu vrei să fim frați și tocmai despre asta încercam să-ți vorbesc.

— Nu merită osteneala. Oricum nu vă voi deranja prea mult. Chiar mâine mă voi întoarce la Saint Pierre și le voi aștepta acasă pe mama și pe Aimée.

— Te simți atât de rău în casa mea? Îți sunt chiar atât de nesuferit? Căci presupun că n-ai nimic cu sărmana mea mamă care te-a copleșit cu atenții, care până azi era atât de încântată de tine, ceea ce...

— Se întrerupse și pe un ton afectuos o întrebă: Monica, ce ai? Te-am văzut plângând în timp ce te rugai. Orb să fii și tot îți dai seama că și acum încerci să-ți ascunzi lacrimile. Suferi, văd că suferi... Dar, de ce? Pentru cine?

Cu câtă greutate încercă Monica să-și stăpânească inima care zvâcnea făcând să-i sară din piept. Cu un efort unic, de voință își înghiți nodul de lacrimi care i se încolăceau pe gât ca un șarpe și-și strânse mâinile încleștându-și unghiile în carne, în timp ce fața i se însenină și găsi, în chip miraculos, forța ca să răspundă rece și palidă.

— Ești foarte amabil că-ți faci griji în privința lacrimilor mele. Dar nu le da mai multă importanță decât au în realitate: sunt puțin nervoasă și mi-e dor de liniștea mănăstirii mele. Te asigur că nu-i nimic altceva.

— Problema e că adineaori te-ai exprimat într-un fel care... i-o reîntoarce Renato.

— Care nu avea de ce să supere pe nimeni – se revoltă Monica, cu fața descompusă, dar se stăpâni cu un efort suprem. Doar am întrebat-o pe sora mea dacă e sigură de sentimentele ei. Eu cred că atunci când te hotărăști să faci pasul ăsta e mai bine să regreti cu o oră înainte decât un minut după aceea.

— Într-adevăr, dar ce-ar avea Aimée de regretat? Ce motive ai avea să crezi că nu sunt demn de ea?

— N-am zis asta niciodată! negă energic Monica.

— Nu trebuie să folosești cuvinte pentru ceva ce se vede cu atâta claritate – se plânse Renato cu o oarecare amărăciune. E ceva în mine, ceva ce-ți displace pentru sora ta. Te-ai schimbat totalmente, ai încetat să mai fi prietena mea de când ți-ai dat seama că o iubesc...

Acesta-i adevărul. Și să fie clar, de când ai plecat la mănăstire,

puținele dăți când ne vedeam mă tratai cu răceală, cu antipatie... Nu aş putea spune de ce, chiar cu repulsie. De ce? Ce rău ți-am făcut? Niciunul, nu-i așa?

Ce-ai putea avea împotriva mea, decât frica, poate, că n-o fac fericită pe sora ta? Ce lipsuri vezi în mine? Ce defecte îmi găsești?

Monica îl privi din nou liniștită, stăpânindu-și sentimentele. Din nou făcu imposibilul și rămase rece și liniștită, înfruntând adevărul care-i pulsa în tâmplă în același timp cu bătăile inimii și încă o dată reuși să răspundă politicoasă, cu un surâs aproape imperceptibil.

— Ce spui tu e o copilărie, Renato. Cine ar putea să-ți găsească ție vreun defect? Ești cel mai bogat om de pe insulă, cel mai important după guvernator și chiar înaintea lui așa cum te consideră majoritatea. Ai un nume, avere, tinerețe și talent. Poate vreo femeie să aspire la ceva mai bun?

— Te întreci în laude ori ai un umor negru. Atunci dacă eu am toate astea, ce ai tu împotriva mea?

— Nimic, Renato. Ce aş putea să am? Trăim în lumi diferite și asta nu e lumea mea; de aceea par de neînțeles în ochii multora și mai ales în ochii tăi. Uită de mine. Îmi doresc să mă lase să plec la Saint Pierre și tu să fii fericit, foarte fericit așa cum îți doresc eu. Uită-mă, Renato. Asta trebuie să faci.

— Monica...! Monica...! strigă Renato, văzând că aceasta se depărta cu pași repezi.

— Dragul meu Renato, ce ai? Ce te frământă?

Întrebă Aimée, apropiindu-se grijulie de logodnicul său.

Ești răvășit, palid și nu merită osteneala. Nu trebuie să bagi în seamă tot ce ți-a spus...!

— Vorbeam cu Monica...

— Știu. Am văzut-o. Am ieșit să te caut, căci mi-am închipuit că mergi după ea și nu puteam îngădui să mă vorbească de rău...

— Să te vorbească de rău? se miră Renat. N-a zis nimic de tine. Ce putea să-mi zică? După cum se vede, eu sunt un om care nu se încadrează în idealul ei de cumnat...

— Asta ți-a spus? exclamă Aimée în culmea mirării.

— E prea clar ca să nu înțeleg. Cred că nu mă consideră demn de dragostea ta și o deranjează că mă iubești.

Aimée se strădui să-și stăpânească un zâmbet batjocoritor ce-i juca pe buze și apoi trase aer în piept, simțindu-se sigură pe ea, ca niciodată stăpână pe situație, puternică și capabilă să hotărască trei destine după pofta ei și, cu amabilitate, îi reproșă:

— Dragul meu Renato, e incredibil să ai atât de puțină încredere în valoarea ta și să dai atâta importanță prostiilor Monicăi.

— Tu le-ai dat importanță prima. Dacă sunt prostii, de ce te agiți așa?

— Eu sunt o femeie slabă. În schimb, tu, ești un om puternic, înțelept, inteligent... Cel mai bine ar fi să uiți de năbădăile Monicăi.

— Chiar asta mi-a cerut și ea: s-o uit, s-o las să se întoarcă la Saint Pierre ca să aștepte acolo întoarcerea voastră.

— E un lucru bun, dar să nu se ducă singură. Mai bine ne întoarcem toate trei, aranjăm lucrurile acolo în timp ce tu le aranjezi aici, trimiți să se facă ordine în casa din capitală – locul indicat să ne petrecem luna de miere, cât poți de repede și după ce vor trece aceste cinci săptămâni, ne căsătorim în timp ce Monica se va întoarce la mănăstirea ei – locul care i se potrivește. În sfârșit, să se călugărească, să intre în mănăstire. Și cu o veselie ce aducea mai bine a ironie, declară: Și să se roage pentru noi, să se roage pentru păcatele noastre, dacă a ales calea asta ca să ajungă în cer.

— Pleci și tu? Mă lași?

— Doar pentru câteva zile, prostuțul meu drag. Nu se poate altfel. Dacă vrem să ne căsătorim trebuie să pregătim o mie de lucruri. Dacă toată lumea știe că ne căsătorim nu e corect ca eu să locuiesc în casa ta, să dormim sub același acoperiș. Nu crezi?

Îi dădu o sărutare lungă și pasionată, cu ochii închiși, închipuindu-și poate că sărută alte buze și într-o clipă, târât de acel iureș, Renato răspunse acelei sărutări pătimașe, murmurând:

— Aimée!... viața mea!

— Și acum, formalitățile – spuse Aimée sfătoasă.

Merg să pregătesc tot pentru ca mâine dimineață să ne ducă la

Saint Pierre. Îi spun mamei și... Se întrerupse, văzând-o pe Yanina la câțiva pași de ei și nu putu să scoată decât o exclamație de surprindere: Ah...!

— Doamna Sofia îl așteaptă pe domnul Renato în apartamentul său – anunță metisa, pe un ton umil. Îl roagă să se ducă imediat.

— Cu dumneata nu ai de ce să te sperii, Yanina – glumi Aimée răutăcioasă. Ce-ți pui în picioare de mergi ca pisicile?

— Dorința mea de a fi de folos casei D'Autremont, domnișoară. Deoarece, până acum, n-a fost nimic de surprins sau de ascuns, în casa asta...

— Nici acum nu e, Yanina – răspunse grosolan Renato. Poți să lași de o parte reticențele.

— Scuzați, domnule. Eu am spus doar...

— Am auzit perfect ce ai spus. Nu vreau să mai vorbim despre subiectul ăsta, căci voi lămuri totul. Nu e niciun mister, dar nu poți vorbi despre orice în fața servitorilor.

— Ce anume? se miră Yanina.

— Ar fi foarte bine dacă ți-ai aminti – sublinie Renato.

Apoi, cu o mină schimbată, se îndreaptă către Aimée. Cu permisiunea ta, mă duc să văd ce vrea mama.

— Merg și eu să-mi anunț oamenii. Chiar acum, da?

— Pe curând, dragostea mea...

Se înclină, ducând la buze mâna lui Aimée și salutând-o cu adânc respect. Apoi o luară în direcții diferite, în timp ce Janina, cu capul aplecat, cu obrajii arzându-i de parcă ar fi pocnit-o cineva, rămase nemișcată, încordată, până când întâlni ochii sălbatici ai celui care se apropia și care spuse:

— Janina, ce faci aici?

— Nimic, unchiule... îl ocoli metisa, cu multă greutate.

— La asta se reduse totul: la nimic. Și pe câmp, dacă n-aș fi eu mereu atent, cu biciușca în mână, nu s-ar mișca nimeni. Or să mă omoare noile plantații de trestie pe care le facem! S-au deștelenit patru parcele în trepte; aproape până-n vârful muntelui. Mi-ar plăcea să vadă asta domnul Renato! Ar trebui să dea o raită pe-acolo. Mă ascuți –

mormăi Bautista. Și observând cu atenție aerul straniu al nepoatei sale, o cercetă mai îndeaproape:

— Dar ce ai? După cât se pare, mai ai puțin și izbucnești în plâns. Ce ți s-a întâmplat?

— Nimic. Domnul Renato s-a învrednicit să-mi reamintească faptul că nu sunt decât o servitoare aici. L-a deranjat că atunci când m-am apropiat l-am văzut sărutând-o pe Molnar asta... Aimée asta care nu-i decât o oarecare...

— Cum îndrăznești...?

— Oricine-și poate da seama. Ajunge doar s-o privești. Dar domnul Renato e surd și orb, nu vrea nici să vadă, nici să audă. În sfârșit, mai bine-mi țin gura, unchiule.

— De acord. Cred că-i mai bine să-ți ții gura decât să spui tot felul de aiureli. Domnișoara Molnar va fi stăpâna noastră peste cinci săptămâni, după cum mi-ai spus.

— La Campo Real nu va mai fi altă stăpână în arară de doamna Sofia. Cealaltă să nu vină... să nu vină că altfel îl voi face numai zile negre.

— Ce spui? Zile negre?

— Lasă asta-n grija mea.

— Ce faci, Monica? Văd că grăbești lucrurile...

Glasul lui Aimée ajunsese până la urechile Monicăi accelerându-i bătăile inimii, întrerupând-o pentru o clipă, lăsând-o nemișcată în fața micului geamantan pe care-l aranja. Erau în dormitorul cel mare care le fusese rezervat în acel palat de țară, cel mai mic dintre cele trei și totuși nu puteai să nu remarci perdelele maiestuoase, tapetele, scăările lustruite, mobila luxoasă și bine îngrijită.

— Poți să mă lași în pace o clipă, Aimée?

— Nu-ți face probleme. N-am venit să ne certăm sau să-ți reproșez ceva. Dimpotrivă. Nu-și au rostul reproșurile.

Sunt încântată de ideea ta strălucită de a te înapoia cât mai repede la Saint Pierre. E absolut pe gustul meu.

— Îmi închipui. Știu că: de mult dorești să mă vezi.

— În cazul ăsta n-o să mai văd nici palatul în care voi locui, nici

familia mea pe care o voi avea și nici regatul pe care-l voi stăpâni...

— Asta ce vrea să fie?

— Înțelege că plecăm și eu și mama. L-am spus și ei și a avut o criză de nervi. Ar fi bine să te duci s-o calmezi, căci te pricepi la lucruri d-astea. Sărmanei noastre mame îi e tare frică să nu ne scape Renato, dar mie nu îmi este.

Sunt foarte sigură de el și chiar dacă te doare ce-ți spun, vreau să-ți fie clar o dată pentru totdeauna.

— Nu mă doare. Îmi pare tare rău de ce-am spus.

De asta vreau să mă întorc la Saint Pierre, dar singură. Nu vreau în niciun caz să vă neliniștiți din cauza mea.

— Nu din cauza ta, mieună. Liniștește-te. Eu sunt cea care vreau să plec, căci m-am săturat de toate astea.

— Și, totuși, susții să te măriți cu Renato – o combătu Monica fără a-și putea îndulci glasul. De ce nu ești sensibilă cu el? De ce mă obligi să fac ce nu vreau să fac? Dacă vei continua așa, mă simt obligată să-i vorbesc fără ocolișuri.

— Nu cred că îndrăznești. Azi ai ratat ocazia. Ai fi putut să-ți descarci sufletul, să-i vorbești de dragostea ta, dar singurul lucru care ți-a trecut prin minte a fost să-i dai de înțeles că nu-ți place în postura de cumnat. Mi-a povestit tot. Nu-mi ascunde nimic. Îmi aparțin chiar și gândurile lui cele mai tainice. Și e un copil, înțelegi? E un copil prostuț... și presupun că va rămâne așa până la sfârșitul zilelor lui.

— Dacă ai ști ce silă îmi este când vorbești așa.

— Tu mă urăști pentru că ești geloasă și ești geloasă pentru că îl iubești.

— Nu taci odată? Ce vrei să insinuezi?

— Liniștește-te, Monica și nu mai țipa. Ai reușit să mă convingi că nu sunt sigură de sentimentele mele și, bineînțeles, vreau să fiu înaintea de a mă căsători.

— Ce tot spui, Aimée? avu un licăr de speranță Monica.

— Că trebuie să-mi limpezesc sentimentele și să-mi iau câteva zile de odihnă undeva, singură. De-aia vreau să mă întorc la Saint Pierre, ca să fiu singură. Ca să-mi dau seama de cum stau de fapt

lucrurile, ca să mă hotărâsc dacă mă mărit sau nu cu Renato. O să-mi fac ceea ce numești tu un examen de conștiință. Poate că mă mărit. Sunt destule avantajele pe care mi le oferă Renato.

Sau poate că nu mă mărit, să prefer libertatea în locul bogăției. În acest caz... glasul ei nu putu ascunde ironia de care era plin. În acest caz, draga mea surioară îți voi face o probă a acestei generozități a mea de care ai fost atât de îndoită. Am să ți-l înapoiez!

CAPITOLUL 17

— Domnișoară, vizita dumneavoastră îmi face o mare onoare, dar, sincer să fiu, nu-mi amintesc...

— Nu vă bateți capul cu asta, avocat Noel. Este prima oară când ne vedem... de aproape. Din vedere vă cunosc destul de bine. Toți ne cunoaștem mai mult sau mai puțin în Saint Pierre, nu-i așa?

— Nu cred să fi avut plăcerea asta până acum.

— Numele meu este Aimée... Aimée de Molnar.

— Acum da. În sfârșit! De fapt, aveți dreptate. Din vedere, mai mult sau mai puțin, toți ne cunoaștem. O cunosc pe mama dumneavoastră, iar tatăl dumneavoastră, Dumnezeu să-l odihnească-n pace, mi-a fost prieten. Dar, cu ce vă pot ajuta? Mai întâi, luați loc...

Așezați-vă...

— Nu-i nevoie; vizita mea va fi foarte scurtă...

Stăpânindu-și nervii și privind furiș la ferestrele și ușile aceluia vechi și dezordonat birou, Aimée păru hotărâtă să joace acea carte periculoasă a năzuinței sale. De câteva zile se afla în Saint Pierre cercetând în zadar și întrebând în van, furișându-se pe coasta dimprejur unde ar fi putut afla vreo veste și, în cele din urmă, se hotărî să-l viziteze pe bătrânul notar care, contemplând-o cu plăcere și curiozitate, spuse:

— V-am văzut de câteva ori când erăți o copilă, dar v-ați schimbat în mod minunat. Cu ce te-aș putea ajuta, fata mea. Te văd nervoasă...

— Ah, nu! Deloc... Vizita mea e o prostie... Vreau să zic că nu e deloc importantă. Treceam pe aici și mă gândeam: Poate că notarul Noel știe ceva de comenzile mele. Nu înțelegeți, bineînțeles, iertați-mă.

E o încurcătură... îi dădusem niște bani căpitanului unei anumite goelete ca să îmi aducă din Jamaica parfumuri englezești.

— Parfumuri englezești? Nu Franța ne trimite cele mai bune parfumuri din lume? se scandaliză bunul Noel.

— Da, da... Bineînțeles... Dar nu despre asta e vorba. Ceea ce voiam eu era un parfum special... Un parfum pentru cavaleri... Și niște cămăși. Niște admirabile cămăși englezești ce nu se aseamănă cu nicio alta. E vorba de un cadou. Un cadou pentru logodnicul meu. Sunt logodită, avocat Noel. O să mă căsătoresc foarte curând...

— Atunci îl felicit pe norocos. Dar continuați-vă povestea: Ați dat niște bani căpitanului unei goelete...

— Ca să-mi aducă parfumuri din Jamaica. Dar bărbatul acela nu s-a mai întors...

— Și vreți să-l dați în judecată. Aveți chitanța?

— Ah, nu! Nici vorbă. Cred că e o persoană de încredere. Așa mi-a fost recomandat. Dar nimeni nu mi-a dat nicio veste despre el și cum cineva m-a informat că-i erați prieten...

— Prietenul meu, căpitanul unei goelete? Cum îl cheamă?

— Nu-i știu numele de familie. Barca lui se numește Luzbel.

— Juan del Diablo! Dar e nemaipomenit ce-mi spuneți. Juan del Diablo comisionar de parfumuri!

— Păi... Era doar o favoare pe care mi-o făcea mie personal. L-am rugat, a acceptat, i-am dat banii, mi-a zis că o să se întoarcă curând, dar nimeni nu știe nimic de el.

— E adevărat, domnișoară Molnar. Nimeni nu știe nimic de el și nici nu va ști mult timp de acum încolo. Mă văd silit să fiu sincer, căci îl cunosc pe logodnicul dumneavoastră: îl cunosc și-l susțin pe tânărul cavalier

Renato D'Autremont.

— Avocat Noel... îngăimă Aimée cu nervozitatea cauzată de surpriza întâipărită pe obrazul său frumos.

— Și nu știu de ce, am impresia că el v-a trimis aici.

— Ce spuneți? izbucni Aimée în culmea uimirii.

— Renato aparține acelui gen de oameni prea generoși și prea buni. Pe el îl preocupă extraordinar de mult soarta lui Juan del Diablo și nu i-a fost de ajuns că l-a scos din încurcătură primind în schimb nerecunoștința sa.

Acum se încăpățânează să afle ce s-a întâmplat cu el, adevărat? Și cum i-e teamă de o predică din partea mea, v-a trimis pe dumneavoastră...

— Eu... eu? se bâlbâi Aimée, fără a reuși să înțeleagă.

— Scumpa mea domnișoară de Molnar, tare mi-e teamă că Juan, în ciuda afecțiunii ce-o nutresc pentru el, s-a vârat într-o încurcătură destul de urâtă. Nu ascultă de sfaturi. S-a încăpățânat să facă avere dintr-odată. Cu siguranță nu știu nici eu ce face, dar mi-e teamă că autoritățile au fost deja anunțate în legătură cu el. Nu cred că se mai poate întoarce, nu cred că o să-l mai vedem în Saint Pierre, mulți ani de acum încolo. Căci dacă s-ar întoarce, e aproape sigur că ar ajunge în fundul pușcăriei, iar Juan del Diablo nu e așa de prost încât să facă asta.

Pedro Noel vorbise lăsându-se purtat de propriile sentimente, abia observând efectul pe care cuvintele sale îl produsese asupra fetei, făcând-o să-l asculte consternată, cu mâinile împreunate, pupilele mărite, stăpânindu-și uimitor valul de desperare ce-o cuprinsese. În cele din urmă, Aimée de Molnar se ridică în picioare și buzele sale mai mult se bâlbâiră decât vorbiră:

— Sunteți sigur de asta?

— Firește. Spuneți-i lui Renato să nu se mai preocupe de el, să-l lase să trăiască așa cum o vrea. Putem fi fericiți dacă scapă nespânzurat zilele astea sau dacă nu-i străpunge inima vreo lovitură de pumnal în vreo încăierare de cârciumă. Că, dacă până acum a scăpat cu bine din toate încurcăturile, asta nu înseamnă că va scăpa mereu.

Totul are un sfârșit, și poc! Un nebun mai puțin...

— Credeți că este nebun?

— Cred c-a fost foarte nefericit când era copil și asta are întotdeauna consecințe. S-a născut sub o stea rea... E

O poveste lungă și complicată... Mai bine să nu vorbim de ea. La ce-ar folosi?

— Dar eu aş vrea s-o ştiu... Dacă mi-o spuneţi, vă dau cuvântul meu de onoare că n-am s-o mai spun nimănui... nici măcar lui Renato. De fapt, adevărul e că el nu ştie c-am venit aici. Am venit de capul meu, neliniştită fiind din cauza îngrijorării lui. Şi pentru parfumuri, bineînţeles. Mi-a promis că se întoarce în... cinci săptămâni.

— Aşteaptă-l cinci ani... şi poate c-o să revină.

Comenzile făcute erau pentru cadoul lui Renato?

— Da, dar n-aş vrea ca el să ştie.

— Sfatul meu e să uitaţi şi dumneavoastră de asta.

— Şi-o să uitaţi şi dumneavoastră vizita mea?

— Păi... Dacă aşa doriţi...

— Vă rog. Mi-aţi făcut o mare... o mare favoare...

— Da, Renato, du-te să le cauţi. Mi se pare o idee foarte bună.

Du-te să le cauţi şi grăbeşte un pic lucrurile.

Ghidează-te întotdeauna după mintea ta, după criteriul tău, căci asta trebuie să predomină într-o căsătorie. Nu e bine ca un bărbat să fie de acord cu toate capriciile femeii.

Ştiu la ce te gândeşti: cum de pot eu, o femeie, să vorbesc aşa. Ei bine, pentru că eşti fiul meu, Renato, şi te cunosc, eşti blând, amabil, tandru, prea generos şi chiar prea îndrăgostit...

— Dar, mamă...

În vocea lui Renato se simţea repulsia faţă de concepţiile mamei sale.

— Nu ne aude nimeni. Cred că pot fi absolut sinceră cu tine. Ştii că nimeni nu te iubeşte mai mult ca mine.

Nimeni!

— Aimée mă iubeşte...

— Bineînţeles, fiule. Cred şi eu asta. Te iubeşte, n-are de ce să nu te iubească. Poate să fie mulţumită de norocul ce-a dat peste ea. Te iubeşte, dar, pe lângă asta, trebuie să te mai şi respecte, să înţeleagă că destinul îi cere să-ţi fie supusă şi că prima ei datorie este să-ţi facă pe plac. Aimée este fermecătoare, dar mi se pare un pic cam neliniştită, cam prea mult răsfăţată, alintată. O mamă prea moale, un tată mai întâi absent şi-apoi mort... Sora ei mai mare pare tare nemulţumită din

cauza ei. Și Monica, în ciuda izbucnirilor sale, mi se pare o femeie excelentă, puternică și dreaptă.

— Mereu a fost așa, dar acum, nervii ei...

— Care-i cauza acestei depresii nervoase?

— Nu știu, mamă. Uneori mi se pare că boala asta nici nu există, că e doar un mod de a se dezvinovăți, de a justifica un suflet negru și ostil față de toată lumea, sau cel puțin față de mine. Nu voiam să-ți spun, dar acum că tot au ajuns aici lucrurile, mai bine să știi: Monica nu-mi mai este prietenă de când a înțeles relațiile mele cu Aimée.

— Se gândea la călugărie pe atunci?

— Nu; vocația sa religioasă a apărut după aceea. De ce întrebi?

— Așa. Câteodată imaginația ți-o ia razna și-ar fi mai bine să nu o lași să zboare. În definitiv, Renato, mâine pleci la Saint Pierre și le aduci aici. Poți să rămâi acolo vreo două-trei zile, suficient cât să-ți pui la punct actele, că sigur nu-ți va lua mai mult. Când o să te întorci, totul va fi pregătit. Vreau să te căsătorești aici, în bătrâna noastră biserică unde-ai fost botezat, unde e îngropat tatăl tău și unde într-o zi voi ajunge și eu... Asta-i tradiția noastră.

N-am iubit niciodată prea mult acest pământ. Acum cred c-am făcut rău. Aici este viața mea, fiindcă aici este a ta și va fi cea a fiilor tăi. Aș vrea să-mi oferi mulți nepoți. Vreau să-i văd crescând sănătoși și veseli în Campo Real și vreau ca fluturașul tău frumos, logodnica ta, să devină acea femeie puternică și liniștită pe care am visat-o eu pentru tine. Iubește-o, dar n-o lăsa de capul ei. Călăuzește-o, susține-o, fă-o pe placul tău, modelează-i sufletul ca să fie femeia ta, nu tirana dictatoare în care amenință să se transforme. Să fie demnă de dragostea ta și va domni în Campo Real ca o regină.

— În Campo Real?...

— Bineînțeles. Ce credeai?

— Aimée visa să trăiască în Saint-Pierre, iar eu îi promisesem c-am să dau ordine să fie reparată casa noastră cea veche... E atât de tânără, atât de veselă...

— Mi-e teamă să nu se plictisească prea mult în vale.

— Ce nebunie mai e și asta? Puțină încredere mai ai în tine dacă

ai ajuns să crezi că soția ta s-ar putea plictisi alături de tine. Gata, nicio vorbă mai mult despre asta.

Ceea ce-am poruncit să se facă în aripa stângă a casei va fi gata la timp ca să puteți petrece o lună de miere fermecătoare. La Saint-Pierre vei putea s-o duci când o scoți la plimbare. Țasta e căminul familiei D'Autremont, astea sunt pământurile tale și aici trebuie să trăiască femeia ce se mărită cu tine.

— Firește, mamă, și eu gândesc la fel. Dar e greu să vorbești cu ea. Să nu crezi că sunt lipsit de personalitate. Ceea ce ai spus tu era ceea ce gândeam și eu. Dar o iubesc atât! Și-mi doresc atât de mult s-o văd fericită!

— Știu, știu. Și tocmai asupra acestei slăbiciuni vreau să-ți atrag eu atenția. Copleșește-o cu dragostea ta, dar cere-i să-ți răspundă la fel. Iar dacă nu ești sigur c-o poți face, nu te căsătorești cu ea.

— Da, mamă. Am să mă căsătoresc cu ea și-o să fie așa cum vrei tu: soția mea, tovarășa mea în toate. Am s-o fac, mamă. Trebuie s-o fac căci n-aș putea trăi fără ea, căci o iubesc mai mult decât propria-mi viață, și cum îmi apăr viața, așa îmi voi apăra și dreptul de a fi în totalitate a mea.

— Juan! Juan!

Numele lui Juan scăpă din gâtul tremurând al lui

Aimée, ca un plânset în hohote. Era singură pe plajă.

Singură în fața mării mereu agitate ce scălda coastele din

Martinica. Singură în fața furtunii din sufletul său, în fața agitației violente a amintirilor; suspină:

„N-ai să te mai întorci; n-ai să te mai întorci poate niciodată, iar eu... eu...”

Se înapoie până la intrarea în peșteră, acea grotă adâncă, cu nisip ce mirosea a iod și a sare... acea grotă, cuibul dragostei sale furtunoase, care în orele de nebunie le dăduse catifeaua verde a algelor și perdeaua fragilă a ferigilor. Intră cu pas șovăitor. Genunchii îi tremurau, corpul i se înclină până ce mâinile tremurânde îi acoperiră obrazul și atinseră un alt fel de sare, sarea lacrimilor sale. Era ca o despărțire dureroasă și crudă.

Numele lui Aimée răsună în depărtare, ca un strigăt din altă lume, ca strigătul rațiunii ce ajunsese până la îndrăgostita lui Juan, deșteptându-i instinctul de luptă, egoismul, mândria, dorința de a învinge, setea de... setea de plăceri.

— Aimée... Aimée!

La amintirea surorii sale, Aimée își înălță capul și-și îndreptă trupul cu un gest semeț. Nu voia să fie găsită așa: umilită, învinsă, plânsă după dragostea pierdută. Nu răspunsese chemării, dar Monica se apropia deja. Văzuse poteca bătătorită ce pleca din vârf, de pe țărmul stâncos și abrupt și coborâse pe ea până la plajă, căutând cu ochii ei mari, până ce văzu intrarea în peșteră; alergă spre ea impulsionată parcă de un presentiment...

— Aimée, ce-i cu tine? Nu m-ai auzit? De ce nu mi-ai răspuns? Ce ai?

— Nimic. M-am săturat să mă tot urmărești.

— Meritai să nu fi făcut asta... Ridică-te, vino...

Renato te așteaptă în casă. O să-i spui lui ceea ce ai hotărât.

Aimée sări în picioare, tremurând din cauza surprizei. Se simțea ca și cum Renato însuși ar fi surprins-o acolo, în acel sanctuar al dragostei ei pentru Juan. Avea impresia că acea femeie, dușman gelos, chiar dacă prin vene le curgea același sânge, ar fi fost în stare să-i bănuiască gândurile... Nu, nu-l va pierde pe Renato.

Nu va pierde totul, după cumplita lovitură ce-o primise la pierderea lui Juan; Monica era acolo gata să-și iasă din fire, hotărâtă să lupte cu cine știe ce arme... Monica, în ai cărei ochi ardea flacăra enormă a iubirii și a voinței sale.

Dar Aimée era foarte hotărâtă, avea să fie mai vicleană, mai rapidă, chiar dacă vestea o surprinsese în acel moment; liniștindu-se cu un efort suprem, întrebă:

— Spui că Renato e în casă?...

— A venit ca să rezolve problemele legate de nuntă, iar cum tu mi-ai promis că ți-ai făcut muștrări de conștiință...

— Ah, scutește-mă!

Aimée străbătu plaja, se cățără pe poteca deschisă între stâncile

înalte, în timp ce Monica o privea îndepărtându-se ca și cum o forță stranie o ținea sub arcul necizelat al intrării în peșteră. Ochii priviră surprinși. Cu pas șovăielnic se afundă în ea. Niciodată nu se gândise că natura ar putea oferi omului un astfel de adăpost; și ca într-un vârtej o imagine îi trecu prin minte – cea a lui Juan del Diablo... își aminti obrazul său pârlit, surâsul său disprețuitor, ochii îndrăzneți, înfățișarea atrăgătoare, naturală și sălbatică ca a acelei peșteri. Presimțise, aproape ghicise ceva, dar respinse acea idee îndrăzneță așa cum se respinge un gând rău și, făcându-și cruce în dreptul frunții, plecă în urma lui Aimée...

— Atunci, dragostea mea, nu este niciun inconvenient?

— Niciodată n-a existat așa ceva, dragul meu Renato. Chiar azi mă gândeam să-ți scriu, să caut pe cineva prin care să-ți trimit câteva rânduri pentru a-ți spune că eu sunt pregătită.

Gingașă, drăgăstoasă, surâzătoare, cu acea cochetărie puerilă cu care obișnuia să i se adreseze lui Renato, Aimée tăia întrebările posibile ale lui Renato spunând ”da” la fiecare vorbă, la fiecare întrebare a sa...

— Mama vrea să vă vadă în Campo Real cât mai repede cu putință...

— O să plecăm oricând vrei tu, iubitule. Ți-am spus deja că totul este pregătit, cel puțin mama și cu mine. De Monica nu știu nimic și-ar fi mai bine s-o întrebe mama. A fost atât de nervoasă și de ciudată zilele acestea... Nu m-ar mira să nu vrea să asiste la nunta noastră și să se încăpățâneze să se întoarcă la mănăstire.

Văzând-o pe sora ei, că ajunsese chiar lângă ei, Aimée se întrerupse și cu o voce mieroasă exclamă:

— Ah, Monica! Chiar de tine vorbeam.

— Am auzit, spuse Monica cu seninătate. Am auzit tot ce-ai zis.

— N-aș vrea să înțelegi greșit... Încercă să se scuze

Aimée, dar Monica o opri adăugând cu claritate:

— Nu cred că e nevoie să fie interpretat ceea ce ai spus. E mai clar ca lumina zilei: speri să mă întorc la mănăstire și să nu asist la nunta voastră...

— Nu sper; mi-e teamă...

— Urma să spună asta, Monica – interveni Renato.

Te asigur că m-aș supăra tare de tot dacă ai refuza să fii alături de noi într-o zi atât de importantă și cred că nicio regulă, oricât de severă ar fi, nu-ți poate interzice să asisti la nunta surorii tale.

— Deocamdată sunt în afara oricărui ordin și a oricărei reguli de la mănăstire. Am învoire pe timp nelimitat.

— Dar, dragă Monica – comentă Aimée – asta-i ceva cu totul și cu totul nou. Cel puțin, n-ai mai spus până acum.

— N-am avut ocazia. Vorbim așa de puțin... Dar așa e, dragă soră, sunt liberă. Pot merge unde vreau și pot face tot ceea ce vreau, chiar și să nu mă mai întorc la mănăstire. Pentru asta, înainte de a lua hotărâri definitive, oamenilor li se dă ceva timp de gândire. Sunt lucruri ce trebuie gândite și asupra cărora trebuie să meditezi foarte serios înainte de a le face. Mai ales căsătoria și ordinele religioase, căci răul pe care îl poți face celorlalți și ție însuși este ireparabil, ajungând la ele pe nedrept, fără a fi absolut siguri pe sentimentele noastre.

Aimée își mușcă buzele, simțind cum sângele îi năvălește în obraji, dar era prea inteligentă ca să scape vreo vorbă imprudentă, ca să se trădeze în fața serenității reci a Monicăi, care se pregătea să iasă din vechiul salon scuzându-se.

— Scuză-mă, Renato. Mai am câteva treburi de rezolvat. Oricum, rămâi în cea mai bună companie.

— Slavă Domnului! Sora ta pare să se simtă mai bine

— Comentă Renato simțindu-se oarecum ușurat.

— Nu știu ce să zic, ezită Aimée abia stăpânindu-și mânia. În cei lunatici nu te poți încrede niciodată. Totdeauna fac ceea ce te aștepți mai puțin. Mă scuzi și pe mine o clipă? Doar un minut, nu mai mult.

Îeși repede, o văzu pe Monica îndepărtându-se cu pas măsurat spre grădină și fugi după ea, strigând-o.

— Monica!... Monica, vreau să vorbim imediat.

— Tocmai de asta te și așteptam. Voiam să ajung într-un loc unde să putem vorbi fără să ne audă nimeni.

— Aici nimeni nu ne aude și trebuie să știu imediat ce ai de

gând?

— Niciodată nu mi-am propus nimic mai mult decât un lucru: să-ți interzic să-l faci nefericit pe Renato, să-ți stau în cale ori de câte ori ai vrea să-i faci ceva ce nu este clar, leal și diafan. Pot pleca din calea ta, să-ți cedez ție teritoriul, să-mi calc pe inimă, să-mi înăbuș sentimentele, să le fac să dispară, dar nu te pot dărui lui Renato ca să-l transformi tu într-o zdreanță cu minciunile și șireteniile tale.

— Nu sunt nici mincinoasă și nici vicleană așa cum îți închipui tu. Și eu îl iubesc.

— Așa ai jurat tu într-o zi, iar eu am crezut: că-l iubești; că, în felul tău, ții la el, că ești cu adevărat îndrăgostită de el și că ești în stare să trăiești prin el și pentru el. Și-am hotărât să mă îndepărtez. Am crezut că asta era unica mea misiune, că aveam dreptul să trăiesc doar pentru mine, să caut în mănăstire liniștea ce-mi lipsea. Dar acum lucrurile s-au schimbat. Să nu mai pierdem timpul repetând ceea ce știm amândouă. Renato te iubește la nebunie și, din cauza asta se află în mâinile tale fără apărare și orbit.

— Bine, bine, singurul lucru pe care vreau să-l știu e ce ți-ai pus în cap. Nu crede că o să mă faci să trăiesc cu spaima că o să-ți dai drumul la gură spunând prostii.

— Păi, deși nu vrei, așa va trebui să trăiești. Și n-or să fie prostii ce-o să zic eu... Numai de tine depinde asta.

Aimée. Mi-ai promis să te mai gândești, să fii sinceră, să cântărești lucrurile în balanța inimii tale...

— Ți-am promis să mă hotărâsc și am hotărât... Am decis să mă căsătoresc cu Renato, să-i dedic viața mea toată, să fiu stăpâna absolută a familiei mele, a casei mele, a vieților noastre, și să nu-ți permit nici ție, nici nimănui altcuiva să se bage unde nu-i treaba lui. Ți-am promis să iau o hotărâre și asta este. E clar? Atunci du-te la mănăstirea ta și lasă-mă odată în pace.

— Am să plec atunci când am să fiu sigură că vei îndeplini ceea ce mi-ai promis, dar nu înainte, Aimée. Este ultimul meu drept, și nimeni n-o să mi-l ia pentru că nu renunț la el. Sunt prea multe lucruri neclare în viața ta...

Dar poți fi liniștită căci n-am să țin cont și de trecut.

— Ce știi tu de trecutul meu?

— N-o să-ți spun ție, Aimée. Ar însemna să rămân fără apărare și ești o inamică prea periculoasă. N-o să fac nimic, n-o să spun nimic atâta vreme cât ai să te porți corect cu Renato. Și, în ultimul caz, îmi iau eu rolul cel mai ingrat – acela de singuratică, de agregat. Vrei sau nu, voi fi lângă tine ca o imagine vie a conștiinței tale.

— Dacă tu crezi c-am să suport...

— Ai să suporti. Și, în plus, nu va fi așa toată viața.

— Slavă Domnului că spionajul tău va avea și un sfârșit – comentă ironic Aimée.

— Bineînțeles. După ce îi vei fi dat un fiu lui Renato, voi pleca pentru totdeauna de lângă voi. Cred că-ți va ajunge din acel moment conștiința ta de mamă. Cred...

— Iartă-mă, o întrerupse Renato, care se apropiase pe nesimțite. Presimțeam că discutați și n-am putut rămâne în sală. Mi s-au părut foarte interesante ultimele tale cuvinte, Monica. Sunt singurele pe care le-am auzit și mi-ar face plăcere să știu la ce se refereau. Ai zis ceva de genul "Cred că-ți va ajunge conștiința ta de mamă din acel moment". La ce conștiință te referi. Cuvintele tale erau direct adresate lui Aimée?

O expresie gravă invadă chipul lui Renato dându-i o înfățișare cu totul deosebită de cea pe care o avea în prezența lui Aimée. În pofida vicleniei și a cinismului ei, aceasta tremura. Dar Monica surâdea... cu acel perfect surâs cordial, în timp ce cu gingășie își lăsă mâna sa albă pe brațul surorii ei ca să spună cu seninătate:

— Da; dar ce-ai devenit așa de serios. Era vorba doar de câteva sfaturi ale unei surori mai mari, poate un pic cam prea moralizatoare. Aimée este foarte tânără pentru o căsătorie și ăsta a fost singurul motiv al temerilor mele până acum. Văd că din vina mea ai înțeles greșit, dar ea mi-a jurat din nou că te iubește și c-o să trăiască doar pentru tine. Eu am încredere în vorbele ei, în ea.

Este cea mai bună garanție pentru fericirea voastră. Nimic în lume nu mă interesează mai mult decât să fiți fericiți și tocmai îi

promisesem lui Aimée să mă îngrijesc de asta...

— Tu ce spui, Aimée? întrebă Renato întorcându-se spre ea și privind-o drăgăstos.

— Ce pot să zic? Absolut nimic... Mă duc să pregătesc valizele.

CAPITOLUL 18

— Colibri! Colibri!

— Sunt aici, stăpâne! Ce porunciți să fac?

— Vino să încerci farmecele cu care o să te prezinți în Saint Pierre.

În ușa de la cabina căpitanului, iute ca o veveriță, negru ca bitumul, vesel ca un clopoțel, noul marinăr de pe

Luzbel se contorsionă în cea mai nostimă strâmbătură. Să fi avut cam doisprezece ani, iar ochii cei mari îi străluceau ca niște lăcări pe pielea neagră și lucioasă. Capul rotund, în care părul extrem de negru arăta ca boabele de ienupăr, se răsucea ca cel al unui mușunache, iar mijlocul flexibil se apleca într-o caraghioasă reverență de curte însoțind cel mai pitoresc dintre gesturi.

— Perfect – aprobă Juan râzând. Așa trebuie s-o saluți pe noua ta doamnă, și cum până atunci îți vei fi pus costumul cel nou, tot din catifea roșie...

— Adevărat, stăpâne? se entuziasmă așa-numitul

Colibri. O să-mi dați un costum nou? Un costum colorat, cu clopoței?

— Bineînțeles că da. Te-am mințit eu vreodată?

— Niciodată, stăpâne. Mi-ați zis c-o să mă luați pe barca dumneavoastră și m-ați luat. Că aici o să mănânc în fiecare zi și în fiecare zi am mâncat. Că nu va mai trebui să car lemne, și nicio așchie nu ridic. Dar, de asemenea, mi-ați spus că o să-mi dați un ciorchine de struguri, mare, mare de tot... și asta chiar că...

— Tâlharule! Ai învățat să ceri prea repede și asta nu-mi place. Dar ciorchinele de strugure e aici. Ia-l și pleacă!

Râzând, Juan del Diablo ridică în aer cel mai frumos ciorchine de strugure din toți cei ce se aflau pe tava de pe masa grosolană, iar băiatul, cu una din mișcările lui rapide, îl prinse și fugi apoi fericit, așa

cum numai o mică pasăre colibri ar fi putut-o face.

— V-ați prostit cu băiețașul ăsta, căpitane, comentă secundul de la bord. Nu face nimic, nimic altceva decât să amuze lumea. E puternic și agil. Ar putea fi un bun mus...

— Nu vreau muși. Barca mea nu are nevoie de așa ceva. Recrutez oameni cărora să le pot frânge gâtul dacă nu fac ceea ce le cer, nu copii care să fie maltratați ori de câte ori are cineva poftă.

— Bine! acceptă secundul; și imediat, schimbându-și tonul, ceru; Pot să iau o înghițitură, căpitane?

— De ce? Nu crezi c-ai băut destul?

— Nici să bei nu se mai poate pe barca asta.

— Foarte curând o să poți bea până o să pici, când o să fii tu căpitan.

— Dar e adevărat c-aveți de gând să rămâneți în Saint Pierre? E serios?

— Când ți-am spus eu ceva care să nu fie adevărat?

Încet, Juan se ridică în picioare după ce-și umplu pipa cu tutun blond și o aprinse, inspirând gânditor fumul albastru și gros. Era de șapte săptămâni pe mare, iar părul negru și ondulat îi cădea rebel pe fruntea înaltă; bărbia era pătrătoasă, fermă, voluntară... Dar în ochii lui de italian se cuibărea o expresie diferită, iar buzele cărnoase fierbinți Ași senzuale surâdeau ușor la imaginea îndepărtată a unei femei.

— De-ați vedea cum v-ați schimbat, căpitane!

— Eu schimbat? Cum?

— Cu totul. Ca și cum ați fi băut una din poșircile astea ce se fac în Haiti, din cine știe din ce ierburi.

Poșircile astea care-ți fură sufletul... Se zice c-ar fi morți...

— Dar eu sunt viu... Și, mai mult, sunt bogat. Nu-ți dai seama?

— Hmm! Cred că vă încredeți cam mult în puținii bani pe care-i aveți.

— Nu sunt puțini, prea mulți încă pentru ceea ce vreau să fac.

— Să părăsiți vasul, să vă stabiliți departe de țarm pe pământ, bombăni secundul. Cine a mai văzut asta?

— Cine-a zis că mă îndepărtez de țarm? Îmi voi face casa pe

stâncile Cabo del Diablo, o casă puternică ca o fortăreață. Am să cumpăr cele zece leghe de pământ din spate, o trăsură cu doi cai, patru bărci de pescuit... Și apoi am să cumpăr toate flecușetele astea care plac femeilor:

Oglinzi, haine, parfumuri...

— Doar la asta mă gândesc. Cât se poate schimba un bărbat.

— Și ce? O iubesc și va fi a mea pentru totdeauna.

Nimeni n-o va mai privi atunci când va fi a mea. Nimeni nu va mai pune ochii pe ea. O să-i dau tot ce-și dorește, tot ce-mi va cere și tot ce va visa...

— Nu poți face o femeie fericită doar cu o mână de aur dacă-i una din acelea cărora le place banul.

— Și eu am o mină: asta... Luzbel. Luzbel va continua să iasă pe mare cu tine căpitan. Acum știi calea spre bogăție...

— Uneori lucrurile ies rău. Să nu mizați pe faptul că în călătoria asta totul, a ieșit bine. Ați avut mare noroc, căpitane.

— De acum înainte mereu am să am noroc. Steaua lui Juan del Diablo nu se va stinge.

— Dar poți s-o dai în bară când te aștepți mai puțin...

— Da ce faci pe ghicitorul acum? Îi reproșă Juan sincer înfuriat.

— Aș vrea să vă mai gândiți un pic, căpitane. Câteva luni ar fi bine să nu mai călcați prin Martinica. Uneori poliția e foarte suspicioasă, și cu dușmanii pe care-i aveți...

— O spui ca unui camarad? Câinele ăsta latră, nu mușcă. Îi poți închide gura cu bani. Nu am decât o datorie în Saint Pierre. O datorie la faimosul Renato

D'Autremont... Am să-i dau și ultimul bănuț și așa voi trăi în bună pace cu fiul doamnei Sofia.

Trase din pipă în timp ce pumnul său puternic i se încleștă. Poate că o amintire chinuitoare din copilărie îi rodea sufletul aducându-i pe buze amărăciunea, dar o altă amintire mai nouă venea să-i îndulcească această expresie, făcându-l să exclame:

— Ce surpriză va fi pentru ea! Trebuie să se gândească ea că mă întorc, dar nu așa: aducându-i totul...

Totul... și un cadou special... Colibri! strigă el poruncitor.

— Ce poruncești, stăpâne? iată-mă.

— Cum ai să-ți saluți noua stăpână? ia să vedem, fă reverența.

Juan nu-și putu stăpâni hohotele de râs.

— Minunat! Perfect! Ai mâncat strugurii? la un alt ciorchine și fugi de-aici.

Secundul coborî capul. Juan lăsă în urmă singura cabină de pe vasul său, străbătu puntea, se aplecă peste bord, iar privirea sa de vultur distinse la linia de orizont înalta culme a munților cu povârnișuri greu accesibile ce-și ascundeau piscul de foc în nori. Apoi mâna-i căzu pe băiețașul cel negru și cu o stranie emoție îi vorbi despre umbra aceluia vârful ce se vedea în depărtare; spuse:

— Este Mont Pelee. În noaptea asta vom ajunge în Saint Piere.

— Câtă bogăție, ce mai frumusețe! Ce mai mățăsure, broderii, ce dantele!... exclamă Cătălină cu un entuziasm de nestăpânit.

— Da, mamă, totul este nemaipomenit, aprobă Aimée cu o anumită răceală.

— Îți place într-adevăr zestrea ta? întrebă Sofia.

— Bineînțeles, doamnă Sofia, trebuie să-mi placă, dat fiind că v-ați deranjat să le aduceți pentru mine chiar din Franța...

— Nu, fata mea, nu de asta...

— Ba și de asta, exceptând faptul că totul este minunat. Fata mea îți mulțumește pentru tot interesul și dragostea ce-o ai pentru ea, Sofia.

Încăpățânată ca întotdeauna să exagereze cu satisfacția și recunoștința sa, blajina și sperioasa doamnă de Molnar nu mai contenea cu elogiile în fața aceluia dar de nuntă cu adevărat minunat pe care mâinile albe ale doamnei Sofia îl întinsese pe patul mare al viitoarei perechi.

Totul era deja pregătit pentru nunta cea somptuoasă, eveniment de maximă importanță nu numai pe pământurile familiei D'Autremont, ci și pentru toată insula Martinica. În timpul ultimei săptămâni, servitorii nu mai prididiseră cu treaba. Chiar și muncile câmpului fuseseră suspendate în favoarea aranjării și înfrumusețării imensei

proprietăți, care acum era mai strălucitoare ca oricând: zugrăvită și decorată din nou, grădinile reînsămânțate, ornamentele renovate, draperiile și perdelele, pardoselile lustruite. Chiar și drumurile ce conduceau spre casă fuseseră reparate. Orice persoană importantă din Martinica urma să participe la nunta asta: de la guvernator, în calitate de naș, până la Obispo, cel ce va binecuvânta această uniune.

— N-ar fi bine să păstrezi toate astea în dulap? propuse Cătălină.

— Presupun că noua cameristă poate să facă asta, observă Aimée.

— Bineînțeles, fu de acord Sofia. Ți-am cedat-o pe Ana, pentru că este minunată: cel mai bun auxiliar pe care-l poți ține pentru a te îngriji de propria-ți persoană.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă Sofia, dar nu trebuia. Ana era camerista dumneavoastră...

— Eu o am pe Yanina și-mi ajunge. Ana îți va fi mai mult de ajutor ție. Vreau să mă ocup personal de toate detaliile pentru comoditatea ta, vreau să fii fericită în casa asta, fata mea.

Aimée răspunse cu un vag surâs pe buze. Cu fiecare zi ce trecea, cu fiecare oră ce o apropia de acea somptuoasă nuntă, devenea tot mai neliniștită, avea un vag presentiment de teamă, un fel de violență abia stăpânită față de tot ceea ce o înconjura. Ura comportamentul mamei sale, generozitatea Sofiei, amabilitatea servitorilor, obrazul palid și înghețat al Monicăi și mâinile ei febrile ce luau toate inițiativele.

— Lăsați toate hainele aici. Am să le pun eu în dulap.

— Nu, Monica, am să le aranjez chiar eu.

— Tu trebuie să te aranjezi pentru a-l întâmpina pe Renato. Se apropie acum ora la care obișnuiește să se întoarcă.

— Cred că sora ta are dreptate, fata mea – interveni cu finețe Sofia. O să aranjăm noi în dulap. Du-te în camera ta și fă-te cât mai frumoasă pentru fiul meu.

Aimée ascultă de sfat ca să nu răspundă cu violență doamnei Sofia. Ca un automat părăsi alcovul ce era pregătit pentru ea, ieși în holul mare și se opri la balustradă ca să privească în depărtare cele trei

piscuri din Cabet ce despărteau insula în două părți, închizând Campo Real în acea vale ca o prăpastie adâncă și înflorită. Și, deodată, o dorință fierbinte de a fugi, de a trece bariera acelor munți și de a se oferi mării libere o străfulgeră ca un gând de libertate; o puternică dorință de a se împotrivi noii vieți pe care destinul i-o impunea. E amintirea cea care-i străpunge sufletul ca o săgeată de foc...

— Aimée, viața mea! Ce-ai pățit? Ce ai?

— Ce? Renato... tu...

— Nu mă așteptai? Te-am speriat?

— Nu te așteptam. Dar, de ce să mă fi speriat?

Răspunse Aimée stăpânindu-se.

— Nu știu, dragostea mea, dar te schimbase-i la față.

De-asta te-am întrebat. La ce te gândeai? Păreai înspăimântată și, după privirea ce-o aveai, aș fi putut să jur că erai foarte departe. Știi ce-am simțit dintr-odată?

Gelozie...

— Vai, dar ce nebun ești, Renato! Pe cine erai gelos? Întrebă Aimée încercând să pară veselă.

— Nu știu, dar sper ca gelozia mea să nu aibă vreodată temei. Cred că ar fi o furtună mult prea mare pentru forțele mele. Alături de tine, trăind așa unul pentru celălalt, e suficient să te văd ca acum, pierdută, cu fruntea încruntată, ca să vreau să știu imediat la ce te gândeai.

— La ce puteam să mă gândesc, tiranule? Mi se par nesfârșite orele în care mă lași singură. Unde erai? Ce tot umbli, Dumnezeu știe pe unde?

— Dumnezeu, și de asemenea tu o știi. Azi am trecut defileul ca să merg la celelalte moșii, unde se află plantațiile de papură și trestie de zahăr.

— Da. Am auzit când vorbeai despre asta cu doamna Sofia. Se pare că Bautista a făcut o treabă foarte bună. Nu așa se numește administratorul vostru?

— Da, bineînțeles. Bautista se numește. Dar eu nu sunt de acord cu felul în care s-au rezolvat lucrurile.

— Mama ta a zis că au ieșit ceva bani.

— Poate. Dar condițiile de viață ale acestor nefericiți nu sunt adecvate. Dorm îngrămădiți, în niște cocioabe fără lumină, fără aer, lucrează de la șase la șase, având doar o jumătate de oră pentru masă, într-un climat epuizant, înțelegi? Sunt câțiva bolnavi, cu adevărat bolnavi, și nici măcar nu sunt separați de ceilalți. Trebuie neapărat să facem niște locuințe noi și canalizare... Dar, așa-i că te plictisesc?

— Nu – răspunse cu indiferență Aimée. Dar credeam că zilele astea nu te vei ocupa deloc de astea, ci vei încerca să faci ceea ce mi-ai promis. Au început reparațiile la casa din Saint Pierre?

— N-a fost timp, dar va fi reparată.

— Când? N-o să fie gata pentru a ne face luna de miere în ea.

— Noi nu o să avem doar o lună de miere, Aimée, ci mulți ani de fericire. O să vezi. Deocamdată nu putem să nu ținem cont de faptul că mama a poruncit deja să se înceapă lucrările de reparații, special pentru noi, în aripa stângă a acestei case. Nu-ți place locuința noastră?

— Ba da, firește. La urma urmei, pentru a ne petrece vai aici e bine. Căci, așa cum mi-ai promis, în Saint Pierre o să locuim. Sau ai uitat?

— Îmi amintesc totul, Aimée, și vom avea timp să vorbim și de asta. Deocamdată, dă-mi voie, te rog, s-o salut pe mama. Apoi trebuie să vorbesc cu Bautista. E urgent, trebuie neapărat să rezolv ceva cu bolnavii ăștia.

Mi-ar fi plăcut să-ți vorbesc de ei, Aimée...

— Nu, pentru Dumnezeu. Asta-mi lipsea. Dar uite că vine Monica; vine aici... Ei poți să-i spui toate necazurile tale cu tăietorii de trestii. Are răbdarea necesară pentru asta. Eu mărturisesc că duc lipsă de așa ceva. După ce epuizați subiectul, poate luăm ceaiul împreună.

— Aimée... reproșă Renato, uimit de atitudinea nepăsătoare a logodnicei sale.

— Pe curând, spuse Aimée îndepărtându-se. Iar pe sora ei ce se apropia o anunță: Monica, Renato vrea să-ți vorbească.

— Voi ai ceva de la mine, Renato? Întrebă Monica.

— Cum zice sora ta, vreau să abuzez de răbdarea ta. Încercam

să-i vorbesc de un fel de epidemie ce-a cuprins valea, unde se află noile plantații și fabrica, dar n-a vrut să mă asculte. O deranjează bolnavii și e normal.

Și-atunci, păpușica asta drăguță și neastâmpărată, râzându-și un pic de noi, văzând că te apropii tu, m-a trimis să te deranjez pe tine.

— Dacă te ajută cu ceva, poți să-mi vorbești, Renato.

Pe mine nu mă deranjează. Dimpotrivă...

— Știu că ești destul de bună ca să mă ascuți: dar dacă Aimée n-a vrut s-o fac...

— Suntem diferite. În plus, ea nu se gândește decât la nunta ce se apropie, și e normal, nu crezi?

— Da, foarte normal. A fost inoportun din partea mea să încerc să-i vorbesc despre așa ceva, dar îți mărturisesc că la chestiile astea mă simt cam singur. Mama nu-mi împărtășește ideile, este oarbă când e vorba de Bautista, crede și aprobă tot ce zice el...

— Dar tu ești adevăratul stăpân aici, cel ce trebuie să dea ordine.

— Așa voi face, chiar dacă deocamdată prefer să rezolv totul fără violență ca să n-o supăr pe mama. Mă gândisem la un alt administrator pentru fermă. Mai bine spus, să împart treaba unuia la două persoane. Pentru ținerea socotelilor și evidența cheltuielilor, ca și pentru problemele legale m-am gândit la avocatul Noel: un om onest în adevăratul sens al cuvântului, inteligent și blajin.

Pentru treburile câmpului, luptele cu muncitorii, am nevoie de un alt tip de om: tânăr, energic, hotărât, dar cu idei liberale, generos cu cei ce muncesc și înțeleghător cu cei suferinzi...

— Și ai găsit vreun candidat și pentru postul ăsta?

— Ar fi unul care s-ar potrivi, dar trebuie să-l conving.

E vorba de un prieten din copilărie ce-a crescut sălbatic, ca o pisică montană. În plus, e foarte puțin probabil că va accepta. Mă gândesc să mă ocup mai târziu de asta.

— Dar spuneai mai devreme că ai o problemă urgentă.

— Da. Bolnavii. Cred că ei trăiesc în condiții igienice mai mult decât rele. E un fel de epidemie printre tăietorii de trestie și muncitorii

fabricii. Aș vrea cel puțin să-i separ de ceilalți, să le ofer asistență medicală. În fine, nu știu, nu știu. M-am gândit să amân totul până după nuntă, dar mi-e teamă să nu se întindă boala prea mult.

— Vrei să mă ocup eu de asta? Care-i problema?

— Mi se pare prea dur pentru tine, căci locul se află la peste trei leghe și drumurile sunt îngrozitoare din cauza ploilor. Nu cred că vreo trăsură să poată ajunge acolo. Eu a trebuit să merg călare.

— Păi și eu pot merge tot călare. Vrei să-mi pui la dispoziție un cal?

— Am să-ți pun la dispoziție un cal, un servitor care să te însoțească și un ordin scris ca să-ți fie ascultate ordinele – spuse Renato cu veselie. Cât de bună ești, Monica! Cât de recunoscător îți sunt!

Îi strânse mâinile și-apoi se îndepărtă cu pas iute și vesel, în timp ce Monica surâse, savurând amărăciunea martiriului său, spinul înfigându-se mai adânc ca fierea, ca și cum numai s-ar fi strâns între sârme crude de siliciu; murmură:

— Își va petrece toată ziua alături de ea. Îi va da în fiecare oră dragostea și sărutările sale. Așa va fi. Așa vreau eu!...

CAPITOLUL 19

Palidă de teamă, Monica se opri în fața deschizăturii, ce ținea loc de ușă, a acelei barăci enorme și urât mirositoare, duhoarea aceea insuportabilă făcând-o să se oprească. Nu-i venea să-și creadă ochilor, atât de puternic era contrastul oferit de peisajul acela magnific și cadrul morbid al acelei locuințe mizere. Probabil că ceea ce se numea mica vale era mai frumos și mai surâzător chiar decât frumosul, parfumatul Campo Real. De o parte se grupau pădurile de aloe, mahoni și cedri; de cealaltă, întinderea verde de trestie se pierdea pe coastă dispărând deodată, pentru a se cufunda în marea albastră. În față, cu pereții de cărămidă, activitatea febrilă și coșuri fumegânde, se afla fabricuța cea primitivă ce făcea să zornăie banii în lăzile încăpătoare ale familiei D'Autremont. Monica făcu un efort deosebit pentru a trece acel prag și abia își putu crede ochilor: tavanul și pereții erau niște bucați rău îmbinate, pardoseala era pământul, mobilă nimic altceva

decât niște lăzi și câteva bănci rustice; între câțiva stâlpi atârnavu hamacuri distruse și jechoase, iar adunați pe câteva rogojini soioase, mai rău ca animalele, lungite rânduri de muncitori bolnavi, fără lumină, fără aer, fără o găleată de apă proaspătă la îndemână, fără o ființă umană în stare să pătrundă în acel infern...

— Domnișoară, unde mergeți? Ieșiți... ieșiți, c-o să vă sufocați. Nu toa lumea poa' să suporte.

Un bătrân cu pielea de culoarea cărbunelui și cu părul cărlionțat, aproape în întregime albit, se apropie de ea, un pic timid și speriat. Se sprijinea într-un fel de cărje rustice și trăgea cu mare dificultate pernele umflate, dar în ochii săi triști, umiliți parcă de secole, se găsea o scânteie de bunătate ce se aprinse iluminându-l la vederea acelei frumuseți fragile a femeii ce nu vrea să se retragă.

— Să nu mergeți mai 'nainte, domnișoară. Astea nu trebuie văzute. Nu puteți intra aici. O să vă spun eu ce se întâmplă, afară.

— Cine ești dumneata?

— Cine să fiu? Saul, vraciul. M-au chemat ca să-i vindec cu ierburile mele, dar boala n-o poate opri nimeni.

Ieri erau cam patruzeci de bolnavi, iar azi sunt mai mult de optzeci.

— Bineînțeles, dat fiind că stau împreună cu cei sănătoși. Așa nu se mai poate, au nevoie de doctori, medicamente, oameni care să-i îngrijească, aer, spațiu...

Dar, de ce sunt abandonați așa? N-au familie? Nu există nicio femeie care să te ajute pe dumneata?

— Aici în Valliceto n-au venit decât bărbații; femeile și copiii adună cafeaua în cealaltă parte. Domnul administrator le-a interzis să vină; zice că e mare nevoie de ele acolo...

— Ce se întâmplă aici? Întrebă Bautista apropiindu-se.

— Domnul administrator! se sperie negrul Saul.

O tăcere adâncă cuprinse marea baracă dintr-odată. Chiar și bolnavii tăcură, ținându-și respirația. Unii se ridicară, alții întoarseră capul pentru a privi chipul șefului, ce-i privea plin de dispreț și mânie, pentru ca apoi să se întoarcă spre vizitatoarea neașteptată, ordonând:

— Vreți să-mi faceți favoarea de a ieși de aici, domnișoară de Molnar?

— Nu, Bautista. Am venit să văd asta... și să încerc să fac ceva. Văd că-i mult mai rău decât mi-am imaginat.

— Și cum v-ați fi așteptat să fie dacă acestor puturoși li s-a năzărit că sunt bolnavi? bolborosi Bautista cu furie.

Apoi, ridicând vocea, amenință:

— Li se va tăia salariul celor ce nu muncesc! Sus, puturoșilor!

Monica se albi și mai mult, străbătu cu privirea lungile șiruri de nefericiți care abia se mișcară puțin auzind vocea îngrozitoare a șefului lor. Unii încercară să se ridice, dar căzură la loc. În apropierea ușii se afla unul nemișcat, cu brațele încrucișate, cu ochii deschiși și observându-l pe acesta Monica se umplu de mânie față de Bautista și, înjurându-l, spuse:

— Vrei oare să se ridice și morții? Dumneata n-ai nici inimă, nici conștiință!

— Mă jigniți, domnișoară! Ajunge! Plecați de aici...

Aici eu sunt cel ce poruncește. N-aveți dreptul...

— La vezi și tu dacă ordinul ăsta scris de mâna lui Renato servește la ceva! Sunt aici ca să mă ascuți, să poruncesc, nu să stau cu mâinile în sân. Ceea ce voi ordona e în numele lui.

— Mie n-aveți cum să-mi ordonați!

— Pot ordona oricui! Ordinul acesta se referă la tot personalul fabricii.

— De ce nu chemați caporalii, domnișoară? spuse bătrânul negru.

— De ce nu taci, imbecilule? ordonă Bautista fumegând de furie. Dacă mai deschizi o dată gura, te...

— Fă-mi favoarea de a te stăpâni, Bautista! adăugă

Monica cu un gest sever.

— Am să fac ceva mai mult, domnișoară de Molnar.

Am să-i dau de veste stăpânei despre asta. Și dacă ea va fi de acord cu nebuniile fiului său, eu nu voi mai sta nicio oră în plus în Campo Real.

— Dacă așa stau lucrurile, eu cred că Monica are dreptate.

— Cum e posibil să ziceți tocmai dumneavoastră asta? se încruntă Bautista cuprins de furie și de uimire.

— Într-o zi doamna tot trebuia să-și dea seama de felul în care procedezi tu! izbucni Renato într-un acces de furie.

— În cazul ăsta, înseamnă că eu sunt în plus în Campo Real.

— Bineînțeles! aprobă Renato.

— Liniștește-te, Bautista, și tu, Renato. Vă rog...

Intervenii împăciuitoare Sofia.

— Domnișoara de Molnar m-a insultat, mi-a slăbit autoritatea în fața a mai mult de o sută de oameni, se plânse Bautista. Va trebui să-i ciomănesc bine dacă vreau să mă mai respecte.

— Va trebui să taci, și ăsta-i cel mai bun lucru pe care-l poți face, îl sfătui cu severitate Sofia. Ne ești de mare ajutor, știu asta, dar poate că exagerezi cu muncitorii, la asta se referea fiul meu.

— Mă refer la... începuse Renato; dar mama sa îl întrerupse implorându-l.

— Te rog să-mi permiți să termin fără a te enerva.

Renato. Suntem doar în preajma nunții... De ce să nu amânăm discuția asta pentru mai târziu.

— De când am ajuns aici, tot amân, protestă Renato.

— Dacă domnul vrea ca eu să plec imediat... spuse Bautista cu o umilință ipocrită.

— Nici vorbă! respinse Sofia. Te stimez prea mult ca să te pierd, Bautista. Cred că putem rezolva lucrurile foarte bine.

— Mamă, dar nu-ți dai seama că Monica a fost prea bună, prea devotată acceptând să facă ceea ce de fapt trebuia să fac eu?

— Așa e. A fost foarte drăguță și eu îi sunt profund recunoscătoare. Mi-ar fi plăcut totuși să fie vorba de

Aimée; dar, până la urmă, tot aia e – acceptă Sofia; și, adresându-se servitorului său îl rugă:

— Bautista, te rog să ascuți tot ce zice Monica în legătură cu bolnavii.

— Dar a cerut o mulțime de prostii!... Vrea să li se construiască

o baracă specială, cu ferestre de-a lungul pereților, paturi cu cearșafuri, noptiere pe care să pună apa și fructele care, după cum spune ea, trebuie să-i hrănească pe puturoșii ăștia; și, de asemenea, a cerut să fie adus un doctor din Saint Pierre care să fie ținut tot timpul în Campo Real.

— La asta mă gândisem și eu de mult, spuse Sofia.

— Vrea să-mi ia și o jumătate de duzină din femeile ce lucrează la plantațiile de cafea ca să aibă grijă de ei și a făcut și o listă enormă cu doctoriile și celelalte lucruri de care ar fi nevoie.

— Tot ceea ce a ordonat Monica se va face întocmai.

— Ești mulțumit, Renato?

Renato nu răspunse. Cu brațele încrucișate și cu chipul împietrit, părea să se abțină ca să nu izbucnească cu și mai multă violență. Fără a mai aștepta răspunsul, doamna D'Autremont se întoarse spre Bautista:

— Fă-mi plăcerea și îndeplinește tot ce-am zis, Bautista. Ah! Și să nu uiți să-ți ceri scuze domnișoarei de Molnar pentru lipsa de politețe. E o poruncă, dar mai mult o rugămintă.

— Cum spuneți dumneavoastră! Îngăimă Bautista stăpânindu-se și îndepărtându-se.

— Ei bine... răsuflă Sofia. Gata și cu incidentul ăsta lamentabil. Nu-i așa, fiule?

— Nu, mamă. Răul este mult mai adânc și ca să-l elimini trebuie să ajungi până la el. Totuși, chiar tu ai spus mai devreme: suntem în preajma nunții. Cred că, efectiv, trebuie să accept soluția asta.

— Cum vrei tu. N-am de gând să-ți stau în cale.

Vreau să te simți și să te vezi stăpân în Campo Real.

— Voi fi, mamă. Fii absolut sigură că am să fiu.

— Tocmai mergeam la plantații, Monica.

— Chiar așa? Presupun c-a fost pe aici Bautista.

— Da. A fost, a vorbit cu mama și a pierdut prima bătălie.

— E adevărat, Renato? Ai reușit?...

— Mama e de acord cu tine și-ți mulțumește mult pentru ceea ce ai făcut. Ca în adolescență, m-ai inspirat, mi-ai dat curaj, mi-ai arătat ce

trebuie să fac. Știam eu că totul se va rezolva cu ajutorul tău. Vom transforma totul, absolut... Da, Monica. Datorită ție, paradisul familiei D'Autremont nu va mai avea părți de infern.

Fără ca ea să poată evita, Renato îi sărută mâinile cu recunoștință, cu dragoste și entuziasm juvenil, astfel încât ea se înfioră toată, amintindu-și zilele îndepărtate ale adolescenței lor când ea era pentru el soră, prietenă, călăuză, sfătuitoare... Când el era pentru ea sublimul vis al dragostei ideale. Totuși, își trase brusc mâinile când chipul frumos al lui Aimée apărură în spatele lor, comentând într-un fel de glumă usturătoare:

— Dar ce-i asta? Stimatul meu soț este cu adevărat entuziasmat de sora mea, stareța...

— Nici măcar călugăriță nu sunt, dragă soră. Încă nu... Firește că amândouă ne vom urma drumul trasat.

— Îi mulțumeam din suflet Monicăi, Aimée – explică Renato. Datorită ei se va realiza primul act uman și drept din toate câte vreau să fac în Campo Real. Dar n-avem timp de pierdut. Trebuie să am grijă să se îndeplinească tot ce ai ordonat tu, Monica. Trebuie să fii epuizată și ar fi bine să te odihnești un pic.

— Nu sunt epuizată. Ar fi culmea să obosesc doar din atâta. De fapt, am multă treabă și n-am de gând să mă odihnesc până când, cel puțin în mare parte, s-a făcut ceva. Vreau să vorbesc cu doamna Sofia și să mă întorc imediat la plantații.

— Cum vrei, Monica. Acum, scuzați-mă, dar trebuie să plec. Pe curând...

— Cu mine aproape că nici n-ai stat, Renato! se plânse Aimée.

— O să fie timp și de asta, Aimée. O să fie destul timp – o asigură Renato, în timp ce se îndepărta lăsându-le singure pe cele două surori.

— Imbecilul! mormăi printre dinți Aimée.

— Nu! o contrazise Monica.

— Ba da! E un imbecil. Bineînțeles, tu stai pe roze.

— Mai degrabă pe spini, dragă soră. Aș vrea să cred că ești sinceră, că-l iubești suficient ca să fii și geloasă.

— Geloasă pe tine? răspunse cu dispreț prefăcut Aimée.

— Da, ar fi absurd. Nu-ți face griji. Nu am decât ceea ce nu vrei tu: fleacuri și îngrijorări...

— Și, după cum se vede, toată stima lui Renato.

— Tu ai toată dragostea lui. Nu te mai plânge...

— Nu sunt una din acelea care se plâng, ci din acelea care se apără. Măine, după ce se va fi căsătorit cu mine, vei vedea că totul va fi altfel.

— E tot ceea ce sper, tot ceea ce vreau. Acum, scuză-mă... Du-te la parfumurile, la dantelele și mătăsurile tale. Eu mă întorc la problemele mele, la infecțiile și bolnavii mei. N-o să ne mai tot ciocnim, draga mea soră.

Avem drumuri diferite.

— Să trecem bancul! exclamă Juan del Diablo cuprins de bucurie. Și imediat ordonă: Coborâți pânza catargului de la artimon. Doi bărbați la bord, gata să scoată apa...

— Ce facem, căpitane? se alarmă secundul de la bord.

— Nu vezi? Virăm la stânga.

— Dar ne ducem spre stânci. N-o să rezistăm, e vânt puternic...

— Coborâți pânza triunchetului! strigă Juan, ignorând observația secundului. Sus cea mare!

Un val puternic izbi cu violență marginea babordului, smulgând învelitoarea, făcând să se rostogolească din cauza izbiturii violente doi dintre marinarii cei tineri care, ca niște automate, îl ascultară pe stăpânul lor.

Imediat, o altă izbitură zgudui vasul, făcându-l să-și recapete poziția pierdută și, ca un armăsar focos căruia i s-au pus piteni, Luzbel sări lăsând în urmă recifele pentru a intra triumfător și ilegal în adăpostul oferit de stâncile coastei.

— Dacă nu vedeam, nu credeam asta, căpitane!

— Păi tocmai ai văzut, spuse Juan fără a da mare importanță. Apoi, ridicând vocea, ordonă: Timonier, la locul tău. Aprindeți focul! Pregătiți-vă să aruncați ancora!

Barcă pregătită să acosteze!

— Chiar acum? Nu se poate... protestă secundul.

— Când o să uiți să spui asta? Barca pregătită pentru acostare.

— Cu câți vâslași, căpitane?

— Doar cu mine...

CAPITOLUL 20

— Cât de frumoasă ești, copila mea... cât de frumoasă. Privește-te un pic în oglindă...

Mâinile albe ale Sofiei tocmai prinseseră coroana și voalul pe părul negru strălucitor al lui Aimée de Molnar, în timp ce Cătălină surâdea emoționată, iar cele trei servitoare aranjau cu grijă pliurile largi ale trenei rochiei de mireasă.

— Renato al meu poate fi fericit... iar nașul care te va duce la braț spre altar poate fi mândru.

— Uite-ți mătăniile și broboada.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, copila mea. Ce frumoasă ești... ce frumoasă – se entuziasmă Cătălină de Molnar.

Ultima broșă a îngrijitei toalete fu prinsă, iar femeile ce umpleau alcovul cel mare se învârteau în jurul miresei comentând și șușotind. Nu era nicio îndoială că Aimée era mai frumoasă ca niciodată. Ciudat însă, obrații ei de obicei surâzători erau palizi, iar culoarea de ambră a chipului său dădea strălucire ochilor ei mari și negri, arzători și adânci. Buzele roșii îi tremurau, ca un boboc de trandafir și, în ciuda sa, pupilele sale scânteiară cu satisfacție când se privi în oglinda venețiană și se descoperi demnă de invidiat și frumoasă.

Leșind din momentul de autocontemplație, întrebă:

— A venit timpul?

— A venit... dar lasă-i să aștepte – o sfătui Sofia. Azi singura persoană importantă de aici ești tu, Aimée.

Aceasta zâmbi, auzind șușoteala elegantă ce ajungea până la ea. Niciodată, nici măcar în timpurile ei mai bune, casa D'Autremont nu fusese mai strălucitoare ca în acea noapte. Marmura strălucea lună, bronzurile, oglinzile, podoabele de Sèvres, vasele de argint...

Florile se revărsau din toate părțile alcătuind un drum parfumat de la scara de piatră până la biseriçuța albă, sub ale cărei flancuri erau grupați muncitorii din

Campo Real și din proprietățile învecinate, vizitii și lacheii cavalerilor ce veniseră din Saint Pierre, țărani de la multe leghe depărtare.

Două șiruri de servitori, ținând în sus torțele, luminau drumul pe care o noapte noroasă îl făcea foarte întunecos. Deodată, Aimée se întoarse spre doamna de Molnar și întrebă:

— Unde-i Monica?

— Monica? se bâlbâi Cătălină. Păi, nu știu... Cred că...

— Iat-o! arată Sofia.

De fapt, Monica se apropia fiind singura care nu-și schimbase înfățișarea: cu eterna sa rochie neagră, cu mâneci lungi și guler înalt, cu părul blond pieptănat cu aceeași simplitate dintotdeauna, cu fața albă rafinată, fără farduri, pe care oboseala lăsase urme, cu ochii limpezi și adânci în același timp, mândri și sinceri. Îndreptându-se spre Sofia, spuse:

— Nașul este la ușă, așteptând-o pe Aimée. Și Renato vă *roagă* să îi dați dumneavoastră în mână asta.

— Dă-i tu, fata mea, asta mai lipsea.

Sofia zâmbi afectuos, observând, poate cu dorința de a-i ghici gândurile, acel chip frumos dar enigmatic. Dar

Monica, fără să ezite, puse buchetul alb și parfumat în mâinile lui Aimée, spunând în același timp:

— Ultimul detaliu, dragă soră? Nu mai trebuie decât să mergi la altar.

— Nu-mi urezi noroc? întrebă ironic Aimée.

— Din tot sufletul, dragă soră, spuse cu cea mai mare sinceritate Monica.

Cu pași înceți mireasa cea frumoasă se apropia de altar, la brațul bătrânului guvernator, care arăta foarte impunător în vestonul aparținând uniformei de mare gală.

Toată floarea și spuma din Saint Pierre, de pe toată insula, se afla în acest moment sub acoperișul bisericii din Campo Real, ce strălucea ca o flacără de aur sub lumina miilor de lumânări aprinse. Lângă Renato, slăbită și palidă în severul costum negru, Sofia

D'Autremont trăia clipa de profundă emoție pe care acea căsătorie o dădea, în timp ce ochii lui Renato, ațintiți pe Aimée, o priveau ca și cum prin ea ar fi obținut toată fericirea din lume.

— Aimée de Molnar și Bixet-Villiers, îl iei de soț pe Renato D'Autremont și Valois?

— Da.

Mâna preotului se înălță pentru a binecuvânta cele două frunți înclinate în fața altarului și în liniștea respirațiilor ținute vibra emoția acelui minut, atât de diferit în inimile fiecăruia... Lacrimi în ochii Sofiei și ai Cătălinei; un zâmbet blajin, indulgent și matur pe buzele acelui om care reprezenta autoritatea Franței, în acea îndepărtată insulă tropicală; fericire deplină în ochii limpezi ai lui Renato; o lumină ciudată, enigmatică în ochii lui Aimée...

Și, un pic retrasă de ceilalți, chiar lângă ușa laterală a templului, cu mâinile pe piept, ca și cum ar fi vrut să-și stăpânească bătăile nebune ale inimii care-i sângera în tăcere, Monica, asistând aproape absentă la ceremonie.

Buzele îi erau uscate și tremurătoare; ochii, plini de tristețe, nu mai puteau plânge, iar genunchii îi tremurau ușor, ca și cum ar fi fost mult prea greu corpul pe care-l susțineau; gândul, ce ardea și se consuma precum lumânările altarului, se concentra în câteva cuvinte ce sunau ca o rugăciune:

— Dă-mi forță, Doamne... dă-mi curaj și putere!

Inelul de logodnă strălucea deja pe degetul lui Aimée; pe tavă căzură cele treisprezece monede de aur ale mirelui, iar mâna preotului se ridică din nou în timp ce buzele sale murmurară:

— Femeile măritate trebuie să fie supuse soților lor ca lui Dumnezeu, căci bărbatul este capul femeii așa cum Hristos e al bisericii. Voi, bărbații, să vă iubiți soțiile așa cum Hristos a iubit biserica și s-a jertfit pentru ea, căci așa scrie în Cartea a Doua a Facerii, Versetul 24: „Bărbatul va pleca de lângă părinții săi, pentru a se uni cu femeia sa, iar cei doi vor fi unul”. Deci, fiecare din voi să-și iubească soția ca pe sine însuși, iar femeia să-și asculte și să-și respecte bărbatul... Uniți pe vecie să fiți, copiii mei, sub pavăză sfântă și

puternică a căsătoriei, mai puternică chiar în cei ca voi, care trebuie să dați exemplu. Casa voastră să fie model pentru cei ce știu și au mai puține. Viața voastră să fie oglindă și normă a virtuții creștine, de bunătate și prudență, iar Domnul să vă dea pacea și fericirea în lumea asta și viață eternă în cealaltă. Amin.

Neavând puterea necesară pentru a se apropia, Monica ascultă complimentele și urările de bine; văzu îmbrățișările, străngerile de mâini, și-acum, cuprinsă de o durere necunoscută, o văzu pe Aimée trecând la brațul lui Renato, pe poteca îngustă de flori ce ducea spre porțile bisericii; îi privi cum se îndepărtau, pierzându-se în depărtare, și parcă *toată* lumina lunii dispăru dintr-odată, ca și cum pământul s-ar fi deschis pentru a înghiți toată frumusețea vieții; parcă într-o clipă își pierdu orice motivație de a trăi; cu voce joasă se rugă:

— Facă-se, Doamne, voia Ta, precum în ceruri, așa și pe pământ...

Lumina orbitoare și violentă a soarelui lumina plaja pustie, țărmurile abrupte, marea furioasă, toată acea atmosferă sălbatică și dezlănțuită, ce-l făcea pe Juan del Diablo să suradă de parcă împreună ascultaseră cumplita muzică a copilăriei sale: Capul Diavolului, partea de coastă cea mai aspră de pe tot litoralul, și plaja aceea necunoscută, ascunsă, aproape inaccesibilă, care reprezenta pentru el intrarea exclusivă și secretă în apropiatul oraș Saint Pierre.

Cu o singură flexiune a brațelor sale herculiene, trase barca pe plajă, pentru a o feri de eventuala furie a mării. Aruncă vâslele în ea când, deodată, ceva se mișcă în barcă; întrebă nervos:

— Ce-i asta? Cine-i acolo?

— Eu sunt, căpitane...

— Mii de draci! Ce nebunie ai făcut? Cum ai intrat acolo? De ce ai făcut asta? Răspunde!

— Voiam să merg cu dumneavoastră, căpitane...

Voiam s-o cunosc pe noua stăpână...

— Intrusule – încercă să-l certe Juan, însă vocea îl trădă: Cine ți-a dat voie să faci de capul tău? Dacă se răsturna barca înainte de a ajunge la țarm?

— Cu dumneavoastră nu se răstoarnă. Și chiar dacă se răsturna, eu știu să înot. Știu să mă arunc de sus de tot și să ajung pe fund ca să caut o monedă.

— Da, bine... Cred că ai fost nevoit să cauți bani și în adâncul infernului – acceptă Juan. Și luându-și o expresie severă, bombăni: Dar când eu spun ceva, așa să faci. Am spus c-o să cobor singur, iar tu te-ai ascuns în barcă.

— Eu eram deja acolo, căpitane. Încă de după-amiază mă dusesem acolo ca să mă luați și pe mine. Voiam să vin cu dumneavoastră. Dacă aveți nevoie de ceva pe pământ, cine o să vă servească?

— Bine, atunci, Colibri. Vino, urcă pe aici... O să cunoști pământul fertil din Martinica și-o să o vezi pe noua stăpână...

Juan începu să se cațere pe stânci cu pas ferm și rapid, iar micuțul Colibri îl urmă cu un mare efort până ce deodată descoperi entuziasmat:

— Sunt lumini acolo, căpitane.

— Liniște. Nu acolo mergem. Mai aproape... pe partea asta. Casa asta întunecată...

— Asta-i o casă?

— Da, Colibri. E casa stăpânei tale.

— A, dar doarme, spuse dezamăgit băiatul...

— Poate că doarme... și-l visează pe Juan del Diablo. Vai de ea dacă visează pe altul.

— Vai de ea?

— Tu încă nu cunoști lucrurile astea, Colibri. Dar când un bărbat iubește o femeie o vrea doar pentru el, altfel nu e bărbat. Înțelegi?

Mâna mare și puternică se lăsă pe spatele băiatului, dezmiardându-l cu mângâieri grele. Apoi trecu peste căpșorul rotund cu părul cârlionțat foarte scurt; îi explică orgolios:

— Stăpâna ta e femeia cea mai frumoasă pe care ai văzut-o vreodată, Colibri.

— Mi-ați spus într-o zi că are ochii ca doi luceferi...

— Da, ca luceferii pe mare strălucesc ochisorii ei și e toată ca o

floare. Da, Colibri, ca o floare a focului.

— Nu știe c-ați venit? ziceați că-i trimiteți scrisori cu gândul...

— Ce prostul ești! râse cu adevărat distrat Juan. Dar, las că te dezgheață ea. La urma urmei, femeile sunt cele care-l deșteaptă pe un bărbat și tot ele îl învață bunele maniere... Uită-te la mine. Niciodată n-am crezut că o femeie mă va face să aștept sub cerul liber până dimineată... dar vreau să ajung ca un cavaler. Tu știi ce-i acela un cavaler, Colibri?

— Da, știu, căpitane... Un om care merge pe cal...

— Și asta – râse în hohote Juan. Și mi-ai dat o idee.

Dacă aș cumpăra un cal bun, dacă ne-am prezenta altfel îmbrăcați, nu cu zdrențele astea rupte... Hai să ne cumpărăm niște haine, Colibri.

O rafală puternică de vânt și ploaie îl făcu pe Juan să blesteme.

— La naiba! Iar plouă și tu tremuri. Ți-e frig?

— Nu, căpitane.

— Cum nu, dacă-ți clănțane dinții? Hai la cârciuma Surdului. N-o să ne facă rău puțină mâncare și băutură.

Ezită o clipă, apoi exclamă:

— De-abia mă abțin să nu bat la ușa asta...

Se apropie un pic de casa întunecată și încuiată, de ușa mare din față... Sărind ca o păsărică în spatele lui.

Colibri remarcă.

— Ușa e încuiată pe dinafară, căpitane. Priviți: un lacăt...

— Asta-i sigur. Un inel și un lanț cu altă încuietorie...

Asta înseamnă că nu-i nimeni acasă.

Cuprins de furie, zgudui acel lanț ce bloca ușa cea bătrână; din cauza zguduirii puternice lemnul putred cedă, iar mâna îndrăzneță împinse hotărâtă ușa. Juan del Diablo intră fără să ezite. O tristă deziluzie, o nerăbdare irezistibilă, bănuiala îl impulsionează. Nu se opri deloc și intră val-vârtej prin camerele pustii, unde totul spunea că acea casă fusese părăsită pentru mult timp:

Ferestrele fără perdele, paturile desfăcute, pereții fără tablouri sau alte imagini... Din instinct se opri chiar în mijlocul alcovului lui

Aimée. O forță stranie păru să-l cuprindă, ca și cum în aer mai plutea încă ceva din ființa ei, ca și cum mirosul de parfum persistent o dădea de gol, ca și când oglinda rotundă ar fi păstrat, misterioasă, imaginea ce-l obseda. Fără a se putea stăpâni, murmură:

— Aimée... Aimée... Unde ești, Aimée?

Fără ea lumea i se părea goală; totul își pierduse motivația și scopul. Avea senzația că se mișca într-o lume ireală, până ce chipul întunecos al lui Colibri apăru în spatele lui, făcându-l să revină cu picioarele pe pământ.

— Nu-i aici stăpâna, căpitane? A plecat în călătorie?

— În călătorie? În călătorie ai spus? se alarmă Juan, cuprins imediat de furie. Unde și de ce? De ce?

— De ce nu întrebați pe cineva, căpitane? propuse timid Colibri. Nu avea prieteni stăpâna cea nouă?

— Mi-e teamă că avea prea mulți, dar nu-i cunosc și nici nu știu nimic de ei.

— Dar dumneavoastră, căpitane? Nu aveți prieteni?

— Eu? Eu prieteni? Nu, Colibri, nu cred că am. Ori se tem de mine, ori mă atacă, ori mă urăsc, ori mă respectă, dar niciunul nu mi-e prieten.

— Eu da, căpitane, spuse Colibri într-un impuls infantil.

— Tu, da? Se poate... Bine, hai... Să plecăm de aici...

— Și ce o să faceți, căpitane?

— Am s-o caut... Am s-o caut și-am s-o găesc oriunde-ar fi.

— Aimée, dragostea mea!...

Aimée tresări și întoarse capul cu energie. Era singură lângă balustrada porticului ce înconjura casă, în fața dormitorului special pregătit pentru ei în aripa stângă a casei. Scăpată de toată acea larmă, dar încă îmbrăcată cu rochia de mireasă, respira cu plăcere aerul răcoros și umed al nopții ploioase, în timp ce privea norii negri lăsând părți din cer să se întrevadă presărat cu stele.

— Nu știam unde ești, spuse Renato. Te-am căutat prin toată casa...

— Am fugit pentru că nu mai suportam toată zarva aia și atâta

lume.

— În curând o să fim singuri, dragostea mea.

— Curând? Cine știe! Asta nu depinde de ceea ce vrei tu. Dacă ai fi făcut lucrurile așa cum am zis eu, ne-am fi întors în Saint Pierre imediat după nuntă, și restul ar fi putut rămâne aici să sărbătorească până dimineață. Dar, conducându-ne după același sistem ca al bunicilor noștri...

— Mai sunt doar câteva ore de răbdare, după atâtea luni de așteptare. Dacă am fi făcut cum voiai tu, acum încă am mai fi așteptat să fie gata reparată casa din Saint Pierre. N-aș fi fost atât de aproape de tine ca acum: cu posibilitatea de a te numi a mea.

Vru s-o sărute, dar ea se feri. Acum că se căsătorise simțea un fel de neliniște ciudată, un fel de frică. Probabil se temea și din cauză că trebuia să-i dea lui Renato o explicație dezagreabilă. Poate că disprețul ce de câteva zile creștea în ea era mai puternic acum. Poate că faptul că trebuia să-l accepte cu toate drepturile lui de soț, îi provoca acea frigiditate și dezinteres; dar înțelese că nu poate face altceva decât să se scuze.

— Mă simt rău, Renato. Mă doare capul.

— E normal, dragostea mea. Emoțiile, zgomotul, datoria de a saluta continuu, de a răspunde și de a zâmbi tuturor... Totuși, pot spune chiar așa cum spuneau buncii noștri: „Azi e cea mai fericită zi din viața mea!” Tu nu simți la fel, Aimée? Nu-mi răspunzi?

— Îți voi răspunde după ce va fi plecat și ultimul invitat.

— Câțiva dintre ei or să-și petreacă noaptea aici. Din fericire, doar câțiva. Dat fiind că ploaia s-a mai potolit, mulți sunt gata să plece, printre ei numărându-se și guvernatorul. Știi că am profitat de ocazie pentru a vorbi cu el de cineva care mă interesează mult? Un prieten pe care nu-l cunoști, dar la care mă gândesc ca la un posibil candidat la administrația din Campo Real. Am multe planuri și am nevoie de colaboratori care să împărtășească ideile mele...

Ezită un moment văzând că Aimée nu-i acordă atenție și se scuza:

— Nu te interesează ce-ți zic eu, nu-i așa?

— Nu e ceea ce așteaptă o femeie să audă la doar câteva ore de la căsătorie. Dar cum tu ești obsedat de problemele de la moșie...

— Iartă-mă, dar e ceva atât de legat de viețile noastre... Campo Real, tu, eu, suntem același lucru, cel puțin așa cred eu. De sentimentele noastre depinde bunăstarea multor oameni, iar noi, într-un anumit fel, depindem de ei. E lanțul vieții, mai puternic acum ca oricând, căci avându-te de partea mea în Campo Real, lumea se sfârșește pentru mine în valea asta... deși, nu te speria... o să fugim din ea ori de câte ori vei vrea.

— După mine ar fi bine să plecăm acum pentru totdeauna.

— Pentru totdeauna? Nu-ți place proprietatea? Nu simți ca mine că aici este căminul nostru?

— Deocamdată eu nu știu unde e căminul meu.

— Adevărat? E posibil?

— Dacă ții morțiș să mă faci să vorbesc...

— Bineînțeles că da. Oricum, prefer să fii sinceră. Ce este cu tine, draga mea Aimée? Nu credeam să te găsesc atât de deprimată în momentele acestea. Ești cam ciudată... De ce, dragostea mea? Te iubesc atât de mult!

Se apropie mai mult de ea, cuprinzându-i talia subțire și trăgând-o spre el; ea simți un impuls de a-l respinge, dar se stăpâni. Se gândi că în grandiosul salon din apropiere lumea cea mai de seamă din Saint Pierre celebra nunta. Se gândi că acum era doamna D'Autremont, invidiată de toate fetele bune de măritat din societatea în care trăia. Se gândi că lanțul său era de aur și zâmbi... zâmbi înăbușindu-și protestul sufletului și al corpului.

— Nu-mi da prea multă atenție, Renato. Sunt obosită și nervoasă... Aș vrea puțină șampanie...

— Bineînțeles... Poftim... Uite... Vino...

O făcu să treacă pragul cabinetului ce preceda alcovul. Pe fața de masă brodată a unei măsuțe se aflau tot felul de bunătăți pe tăvi de argint: dulciuri, fructe și un vas cu gheață din care ieșeau două sticle de șampanie.

Renato însuși umplu cupele și-i dădu să bea din paharul lui,

murmurând pasionat:

— Aimée... dragostea mea... soția mea...

Băură, iar cupele fură umplute din nou, fiind golite printre zâmbete și sărutări... Un ultim fulger îi descoperi chipul pictat; apoi luna apăru palidă și rece, iar Aimée comentă:

— A trecut și furtuna...

— Te ador, Aimée!...

Renato o sărută din nou, o ridică în brațe cu gingășie și o trecu în alcovul aurit, murmurând pasionat:

— Te iubesc! Te iubesc!

— Să mai bem șampanie, Renato, încercă să evite Aimée. Mult mai multă șampanie. Adu și cealaltă sticlă.

— Colibri, unde-ai fost?

— Nu mă priviți așa, stăpâne, că vă aduc vești bune.

Am fost la casa noii stăpâne...

— Și ce? Ce?

Juan sări în picioare împingând cu putere bancheta pe care stătuse. Era deja după-amiază și mulți clienți se aflau în cârciuma dezordonată a Surdului, foarte apropiată de chei și nu prea departe de dealul pe care se înălța vechea casă a familiei de Molnar.

— Ai de gând să vorbești odată?

— Imediat, stăpâne, stați să respir un pic c-am fugit și la dus și la întors... Colibri părea foarte fericit să-i poată aduce stăpânului o veste bună, după ce toată noaptea trecută nu-l auzise decât blestemând și-l văzuse bând. În casa din față era o fată ce mătura scara și mi-a zis că noua stăpână... Ei, n-a zis chiar așa, a zis că doamna și domnișoarele ce locuiau în față s-au dus la țară și că ea nu știe când se întorc, dar că, mai mult ca sigur, se vor întoarce...

— Asta a zis? La țară câteva zile... Bineînțeles! Cum de nu mi-a trecut prin cap? S-au dus la țară, doar la țară...

Și eu ce-am crezut... se opri un moment și întrebă:

— Nu știa și locul în care s-au dus?

— Nu, căpitane. Zicea că n-au spus la nimeni, dar că și altă dată au mai plecat și s-au întors.

Juan se apropie de ușa cârciumii, iar soarele limpede îl scaldă în întregime. Totul era diferit acum: cerul, drumurile, munții cu piscurile lor îndepărtate. Un sentiment de veselie îi umplu pieptul, un fior de bucurie îl străbătu din cap până-n picioare; spuse hotărât:

— Mergem s-o căutăm, Colibri. Nicio bucătică de pământ nu va scăpa necercetată. Dar mai întâi mă voi îmbrăca precum un cavaler.

— Juan del Diablo! Ce surpriză! spuse Pedro Noel.

— Mă găsești schimbat, așa-i? zâmbi Juan.

— Măi să fie! Pari un altul... Dar, ce faci aici? N-ai primit mesajul meu? Nu ți s-a spus nimic din partea mea?

— Am primit mesajul și tocmai de aceea am venit să-ți mulțumesc. Luzbel și-a încrucișat drumul cu Esperanza, chiar în apropierea acestor coaste, iar căpitanul s-a deranjat să vină personal și să-mi spună ce s-a întâmplat.

Mulțumesc pentru anunț.

— Văd că i-ai și dat mare importanță. După câte văd, nu-ți pasă dacă ajungi la închisoare. Doar dacă nu...

Bătrânul își întrerupse cuvintele pentru a-l privi mai atent pe Juan del Diablo din cap până-n picioare. Atât de schimbată era îmbrăcămintea că abia-i venea să-și creadă ochilor. Proaspăt bărbierit și bine tuns, în ținuta elegantă cumpărată de la cel mai bun croitor din Saint Pierre, Juan del Diablo arăta ca un adevărat cavaler. Spatele său lat, statura înaltă și toată acea dezinvoltură îi amintiră notarului un alt corp robust, o altă ținută semeață cu mers îndrăzneț și ferm. Căci îmbrăcat astfel, grosolanul căpitan al vasului Luzbel se asemena foarte bine cu Francesco D'Autremont. Și semăna într-atât de bine încât picioarele sărmanului bătrân se înmuiară, obligându-l să se așeze, cuprins de o sudoare rece ce-i picura pe tâmpile. Bătrânul murmură:

— Nemaipomenit! E leit, leit!...

— Leit cine?...

— Nimeni, nimeni – ezită notarul. O fantasmă...

— La naiba! exclamă cu jovialitate Juan. Nu mă încântă prea mult asemănarea cu o fantomă și nici nu-mi vine să cred că emoția ta se datorează faptului c-aș putea fi închis. Te asigur că n-ar avea niciun

motiv să mă aresteze. Am avut niște probleme cu legea, dar n-am făcut nimic contra ei... Am argumente cu care mă pot apăra de orice acuzație gravă ce mi s-ar putea face. Am avut noroc, mult noroc în ultima călătorie. Iar acum, dragul meu Noel, sunt hotărât să-mi schimb viața. Te miră? Continui să mă privești ca pe o nălucă...

— Să-ți schimbi viața, Juan del Diablo? se entuziasma Pedro Noel. Da. Ai să ți-o schimbi total. Cineva te va ajuta! Cineva care poate și trebuie să o facă. Și-am să mă ocup chiar eu ca să o facă imediat.

Simțind în pieptul său născându-se o dorință nobilă de dreptate, bătrânul notar vorbise cu o voce tremurată și emoționată. Simțea că așa trebuie să fie, că nu putea fi altfel, mai ales acum în fața portului elegant al acelui Juan del Diablo care semăna atât de mult cu Francesco D'Autremont. Da, acum în hainele acelea de cavaler, Juan del Diablo nu mai semăna deloc cu căpitanul grosolan de pe Luzbel, ci părea cu totul altul. Părea ceea ce de fapt și era: fiul lui Francesco D'autremont, copilul căruia acesta nu i-a putut oferi ajutor, protecție sau sprijin de-a lungul întregii sale vieți; copilul jefuit și împins spre marginea prăpastiei pentru a pieri; prea puternic pentru a putea fi distrus, prea orgolios pentru a primi ceva de la cineva; zâmbea acum cu o indulgență ironică și-l asigură:

— Nimeni nu va trebui să mă ajute, Noel. Nu-mi stă în obicei să cerșesc ajutor. N-am nevoie de nimeni. Am să-mi refac viața cu mâinile-mi proprii. Să spun drept, deja am început. Vrei să te apropii un pic de fereastră?

Privește...

Chiar el deschise larg fereastra biroului. În partea dreaptă aștepta o trăsură cu două locuri, nouă și strălucitoare; la fel de frumos strălucea și harnașamentul trunchiului ce-o trăgea; trăsura era bine păzită de sublima înfățișare a acelui Colibri cu pielea neagră și ochi strălucitori, îmbrăcat și el ca un mic cavaler.

— Dar ce-i asta? întrebă sincer uimit Noel.

— Trăsura și ajutorul meu personal, proclamă Juan cu veselie. Nu te mira. Ăsta-i doar începutul. N-am venit numai să-ți mulțumesc. De când o aștept pe logodnica mea care nu este aici, am colindat încolo

și-ncoace prin Saint Pierre. Acum știu de ce sunt acuzat și de ce-ți era dumatăle frică să nu mă prindă. Am dat niște bani câtorva persoane și cred că nimeni n-o să mă mai deranjeze, doar dacă n-o avea ceva împotriva mea. Am debarcat în Cabo del Diablo și pe acolo mi-am ascuns goeleta. Mi s-a părut mai nimerit să nu fie văzut” Luzbel” în portul din Saint Pierre...

— E singurul lucru înțelept pe care l-ai făcut.

— Tot ce-am făcut a tot înțelept. În vârful piscului se află o cabană în ruine. Nimeni n-a luat-o. Presupun că vecinii din sat o consideră proprietatea mea.

— Mai degrabă cred că nimeni nu este atras de stânca asta blestemată.

— Grozav! Vreau s-o obțin. Legal și să cumpăr puținul pământ din spatele ei. Am să ridic acolo o casă zdravănă.

Totuși, pentru asta am nevoie de niște acte...

— Acte și bani!

— Eu am bani, dumneata actele și pace bună.

— Dar asta înseamnă că într-adevăr ai făcut avere...

— Nu atâta cât are familia D’Autremont, răspuse

Juan ironic. Dar, în fine, am strâns bani pentru a oferi unei femei tot ceea ce-și poate dori.

— O femeie... înainte ai spus” logodnica mea” ... Ce încerci să-mi spui?

— O iubesc pe cea mai frumoasă femeie din lume, Noel – spuse plin de pasiune Juan. O vreau doar pentru mine. O să vezi cum se rezolvă totul...

— Nu știu decât o soluție: căsătoria. Nu vrei să te însori?

— De ce nu? Fie ce-o fi. Și pentru asta trebuie acte, nu-i așa?

— Păi, da... Dar o să aranjăm noi într-un fel. În cele din urmă, ce naiba, totul are o rezolvare... Bătrânul notar ezită o clipă și-apoi cu timiditate întrebă: Te-ar deranja să te cheme Noel?

— Mulțumesc mult... Dar e prea mult... răspuse Juan înțelegând aluzia lui Noel.

Profund emoționat, refuză:

— Mulțumesc, dar nu pot să accept. Nu poți scrie pe actele astea numele meu și nimic mai mult? Mi se spune

Juan...

— Juan del Diablo... Nu cred că soției tale să-i convină... Dar o să căutăm o formă legală. Numele contează mai puțin, important e că te-ai schimbat într-adevăr și acum îmi dau seama de ce. Iubești o femeie și vrei să ți-o faci soție. Am să îngenunchez pentru a-i mulțumi lui

Dumnezeu. Mai e ceva care o să se bucure mult, da mult, mult de tot. Ceva pe care trebuie să-l anunțăm imediat, căci se interesează mai mult decât crezi de tine.

Mă refer la Renato D'Autremont.

— Da, știu – răspunse Juan cu indiferență. Și pe el vreau să-l văd. Am o datorie la el și vreau să-i dau și ultimul bănuț.

— Ești nebun? O să-l jignești cu asta.

— De ce? Mi-a făcut un serviciu, îi mulțumesc. Mi-a dat bani sau i-a cheltuit cu mine; îi dau înapoi. Așa este corect în lumea în care trăim.

— Bine, bine... o să vorbim și de asta mai târziu.

Deocamdată am să notez tot ceea ce vrei și apoi să vedem de unde începem. Zici că logodnica ta e plecată?

Unde?

— Asta trebuie să aflu. După cum spun vecinii, s-a dus la țară pentru câteva zile. Locul exact nu-l știu, dar am s-o caut până voi da de ea. Poate mă poți ajuta dumneata și cu asta.

— Bineînțeles. Tot ce vrei; dar așteaptă-mă o clipă...

Se îndepărtă câțiva pași și căută în dulapul plin de acte, în timp ce Juan, nerăbdător, se întoarce la vechiul birou. Pe el, sub un presapapier, se afla o hârtie pe care ochii săi alunecară mai întâi fără a da atenție, apoi cu un vădit interes începu să citească:

„Sofia Valois de D'Autremont are onoarea de a vă invita la nunta fiului său Renato...”

— Ah, da. Uitasem – spuse Noel apropiindu-se.

Trebuia să-ți vorbesc și despre asta. Câteva zile ar fi mai bine să-l lăsăm în pace pe Renato, și apoi...

„Cu domnișoara Aimée de Molnar” – termină de citit Juan fără a da atenție cuvintelor lui Noel. Deodată un strigăt răgușit tâșni din pieptul său:

— Aimée! Aimée!

— Ce-ai pățit? Ce ai? se alarmă Noel.

— Aimée de Molnar. Aici zice Aimée de Molnar!

Izbucni Juan nemaiputându-se stăpâni. Nu se poate.

Aimée de Molnar este logodnica...

— Nu logodnica, ci soția sa. S-au căsătorit ieri, adăugă uimit Noel.

— E o minciună – se înfurie Juan. O minciună. Aimée măritată cu Renato! Soția lui, femeia lui...! Unde? Unde se află?

— Ai înnebunit? Îi reproșă sincer speriat notarul.

Unde ar putea fi dacă nu în Campo Real? Dar de ce?

Juan îl zgâlțâi pe notarul palid de spaimă, care abia de înțelegea ceva. Îl strânse de parcă ar fi vrut să-l sugrume și-i dădu apoi drumul cu violență, în timp ce strigă:

— Ticălosul! Nenorocitul! Și ea... ea!...

— Juan, ce-i cu tine?

— Va plăti cu viața și cu sângele ei!

Degeaba fugi după el notarul. Juan mergea ca un ciclon, ca o furtună imposibil de oprit. Dintr-un salt fu în trăsură și luând frâiele în mână îndemnă calul cu biciul; Colibri, speriat, abia de putu să sară în trăsură.

CAPITOLUL 21

— Cum, mă lași singură, Renato?

— Doar pentru o oră, iubito. Monica nu poate face totul singură. Trebuie să mă duc acolo și să-i dau o mână de ajutor.

— Ce? Te duci tocmai în cealaltă vale? Și asta spui tu că îți ia doar o oră? Numai ca să ajungi până acolo îți trebuie o oră, și alta ca să te întorci.

— Și încă vreo câteva minute pentru a face o scurtă vizită.

— Asta-ți va mai răpi o oră. În total trei ore fără tine, trei ore abandonată.

— Abandonată... ce cuvânt urât! spuse Renato ironic. Abandonată într-o casă unde se află mamele noastre și o adevărată armată de servitoare, gata oricând să-ți îndeplinească orice capriciu.

— Nu mă interesează... Nu mă interesezi decât tu.

— Atunci, draga mea, așteaptă-mă. Ți promit să nu întârzii prea mult. Uite, ai în bibliotecă niște cărți excelente, plus ultimele reviste din Franța. Poți să și cânti un pic la pian sau să dormi. E ora potrivită pentru a-ți face siesta. În plus, ai putea coase...

— N-am chef să fac nimic. Am să te aștept furioasă și nervoasă, știi asta. Du-te, du-te dacă așa ai tu chef, dar nu întârzia mult.

Aimée își puse mâinile pe după gâtul lui Renato și-l sărută; el zâmbi. Jocul dragostei nu era greu pentru sufletul său flexibil și viclean. Îl juca zilnic în curtea din Saint Pierre, și avea o bucurie ascunsă de femeie văzând efectul alintărilor sale, al zâmbetelor și sărutărilor, al gesturilor îndelung studiate cu care cucerea atât de ușor bărbații.

Renato îi sărută mâinile înainte de a traversa galeria cea largă. După ce dispăru, Aimée se lăsă să cadă plictisită pe canapeaua netedă, afundându-se între pernele mari și închizând pleoapele...

Biciuiți cu furie de biciul lui Juan, caii robuști trăgeau cu forță trăsura cea ușoară cu două locuri; galopau la deal mâncând pământul. Juan mîna cu siguranță cei doi cai; din vârful dealului putea să vadă plantațiile de trestie de zahăr și primitiva fabrică de cărămidă unde, călare pe armăsarul oferit de doamna Sofia lui Aimée ca dar de nuntă, apăru Monica de Molnar traversând drumul.

— Atenție, stăpâne! strigă Colibri.

— Fir-ar să fie! strigă Juan frânând brusc caii cei puternici ce necheză și bătură din copite.

— Ați omorât-o... ați omorât-o, stăpâne, spuse speriat băiatul negricios.

Dintr-un salt, Juan fu lângă femeia ce se rostogolise în praful drumului, dar care se ridica fără a aștepta ajutorul său pentru a-l înfrunta mai mult nervoasă decât speriată.

— Sălbaticule! Ești un sălbatic!

— Sfânta Monica...

— Juan del Diablo...

Recunoscându-l se dădu un pas înapoi, în timp ce ochii săi se măriră de surpriză. Un moment amândoi fură încurcați, ca și cum nu-și puteau crede ochilor, ca și cum transformarea reciprocă i-ar fi uimit pe amândoi în același timp...

— Dumneata... Dumneata... Chiar dumneata ești?

Exclamă Monica cu adevărat mirată.

— Eu, da... Eu...

Juan făcu un pas spre ea privind-o intens și păstrând încă o rază de speranță... Acea femeie minunată îmbrăcată acum în haine civile; acea neașteptată prezență pe pământurile familiei D'Autremont, pe care nu și-o putea închipui decât într-o mănăstire îndepărtată; acea apariție tăindu-i drumul. Oare asta n-ar putea să însemne că lucrurile stăteau altfel decât își închipuise el?

— Molnar... Molnar... Și pe tine te cheamă Molnar!

Sau ești doamna D'Autremont?

— Eu? Ce, ai înnebunit?

— Nu dumneata te-ai măritat cu Renato D'Autremont? Nu dumneata? Atunci înseamnă că Aimée...

Se îndreptă spre Monica, dar ea se dădu și mai mult în spate cu ochii plini de spaimă. Înțelesese; mai bine zis ghicise; expresia de pe chipul acela bărbătesc era mai mult decât grăitoare; buzele-i tremurau, ochii-i scânteiau; cu mâinile lui puternice o prinse brusc de brațe, dar ea se desprinse cu mândrie și furie din încleștarea aceea, spunând:

— Lasă-mă! Cum îndrăznești?

— Dar ea cum a îndrăznit să-mi facă una ca asta?!

Mie! Tocmai mie!

— Dar cine ești dumneata? Nu înțeleg nimic...

— Ba înțelegi. Văd bine în ochii tăi că înțelegi. Ea nu trebuia să se mărite cu altul, și știi bine asta. Nu trebuia. O

Va costa viața!

— Liniștește-te! Ți-ai pierdut mințile?

Ea era acum cea care-l opri cu îndrăzneală când el se îndreptă spre trăsura ale cărei frâuri se aflau în mâinile tremurânde ale lui

Colibri. Monica îl observă într-o clipă ca și cum splendoarea unei raze i-ar fi inundat ochii și i-ar fi descoperit în același timp o neașteptată panoramă de groază...

— Unde mergi?

— Unde să merg dacă nu s-o caut pe ea? Oriunde-ar fi, oriunde s-ar găsi trebuie să mă întâlnesc cu ea.

— E lângă soțul ei!

— Și ce? Crezi c-o să mă opresc doar din cauza imbecilului ăsta, papagalul, aiuritul ăsta?...

— Taci, că altfel sunt în stare să te plesnesc.

Dumneata ești un imbecil, un papagal, un aiurit.

— Poate că vrei să încep prin a te strânge mai întâi pe dumneata de gât? se înfurie Juan.

— Fă-o dacă ai curaj.

— Dacă am curaj? Chiar vrei să mă faci să comit o nerozie? Lasă-mă, dă-te din drumul meu.

— N-am să te las până n-ai să mă auzi. Cu ce drept vrei să ajungi la Aimée?

— Cum, cu ce drept? Poate nu știi cine sunt, cine am fost pentru ea? Poate că nu știi prin câte am trecut ca să vin să-mi țin cuvântul față de ea? Oare nu ți-a povestit că era cu mine, cu Juan del Diablo, că trebuia să se unească cu mine pentru totdeauna?

— Cu Juan del Diablo!...

— Juan del Diablo, da, Juan del Diablo. ăsta sunt eu.

Și dacă te deranjează numele meu, regret, dar Juan del

Diablo sunt și trebuie să fiu. Iar acest Juan del Diablo îi va cere surorii dumitale explicații foarte amănunțite, în timp ce mâinile astea îi vor strânge gâtul pentru ca apoi Renato să se aleagă cu un singur lucru de la ea: cu un blestemat de cadavru!

— Nu! Imposibil!

Monica era gata să cadă leșinată sub impresia groazei din ochii și gesturile acelui bărbat puternic, dar își reveni imediat ce mâinile lui o strânsesă, zgâlțâind-o și susținând-o în același timp.

— Nu leșina acum, sfântă Monica. Așteaptă întâi să vezi! o sfătui

cu un sarcasm feroce Juan.

— N-ai să faci asta, pentru că Renato D’Autremont...

— Pe el îl tai în patru, fiind și trădător și imbecil!

— Renato nu știe nimic! Nici măcar nu știe că există...

— Nu știe că există?

— Nimeni nu știe că ai existat în viața lui Aimée. Nici măcar eu nu știam!

— Minciună! Noi ne-am mai văzut fețele...

— Și ce dacă? Cum era să-mi imaginez eu că un amărât marinăr era amantul surorii mele?

— Ar fi trebuit să-ți imaginezi.

— Normal. Aici ai dreptate – spuse cu amărăciune Monica. Cunoscând-o, ar fi trebuit să-mi închipui. Cât de josnică și de demnă de dispreț este!

— Pentru că mă iubește?...

— Da. Pentru tot ceea ce a făcut și pentru asta de-aseenea.

Clătinându-se, Monica se retrase pe marginea drumului și se sprijini de un copac, gâfâind, sleită de puteri, fără a profita de posibilitatea de a-și continua drumul. Juan făcu câțiva pași spre ea, uitându-și furia un timp, ca și cum un nou sentiment s-ar fi născut în el cu o forță nivelatoare; spuse:

— Înseamnă că Aimée ne-a păcălit pe toți...

— Exact – confirmă Monica cu vocea înăbușită. Ne-a păcălit pe toți, și-a râs de toți, ne-a călcat sentimentele în picioare. Toți ar trebui să-i cerem socoteală așa cum vrei dumneata să o faci și Renato D’Autremont poate chiar mai mult decât dumneata, de o sută de ori mai mult ar avea dreptul ăsta.

Juan strânse pumnii, își înălță semeț capul și privi într-o parte și în cealaltă întregul pământ atât cât putea cuprinde cu privirea: la dreapta, aproape, o vale ce se termina în mare, plantațiile de trestie de zahăr, fabrica, stâncile abrupte, marea agitată; la stânga, departe, deja învăluit în atmosfera albastră a după-amiezii, Campo Real, valea înflorită, lină și fertilă în al cărei capăt se ridică palatul anacronic, regatul familiei D’Autremont. Ca într-un vaiet, se răzvrăți:

— Renato D'Autremont... A avut totul, orice, de când era copil, totul i-a fost la îndemână... Dar parcă nu era suficient, nu-i ajungea... Trebuia să mi-o ia și pe ea, trebuia să mi-o fure și pe ea, când pentru prima oară îmi doream și eu ceva. Blestemat să fie!

Juan del Diablo rămase mult timp nemișcat, cu pumnii și dinții încleștați, cu o expresie atât de tristă și de dureroasă încât Monica de Molnar îl privi încurcată.

De-abia acum observă profunda lui schimbare; de-abia acum îl privi de jos în sus, de la cizmele înalte de lac până la jacheta bine croită ce-i încingea impecabil trupul grațios și puternic. Acum observă cu mirare cămașa albă brodată, nasturii de aur ce-o închideau, părul tuns în alt fel, obrații bine bărbierii și acea înfățișare tulburătoare, cu o durere nobilă și adâncă, ce-i alunga pentru o clipă sălbăticia din ochii săi de italian. Îl văzu altfel, tânăr, atrăgător, puternic și frumos; atunci îi vorbi ca unei ființe umane:

— Juan, vrei să vorbim?

— Ce să vorbim? N-am venit pentru asta... am venit să mă răzbun. E singurul lucru pe care-l mai pot face: să mă răzbun cu mâinile mele. S-o omor în bătaie, ca pe o stricată. Și pe el la fel!

— Ești nebun? Ce rău ți-a făcut el? Ce rău ți-a făcut conștient, voluntar, Renato D'Autremont?

— Conștient și voluntar? Nu știu... poate niciunul...

Doar pentru că a trăit, că s-a născut mi-a făcut cel mai mare rău!

— Că a trăit și s-a născut? Acum chiar că nu mai înțeleg – se miră Monica.

— Normal. Cum să mă înțelegi? Probabil că nici el n-o să mă înțeleagă...

— De ce-l urăști atunci? De ce-l vorbești de rău?

— Dar tu de ce-l aperi cu atâta înverșunare? Dumneata ești sora ei; dar de ce-ți pasă de el, de cumnatul tău?

— Nu-i numai pentru el – se eschivă speriată Monica.

E tot, sunt toți... Sărmana mama, o bătrână timidă, bună, slăbită... Orice ai face împotriva lui Aimée, faci contra ei, căci o mamă, o mamă... Ți-o amintești pe mama dumitale, Juan del Diablo?

— Nu, Monica – negă cu sarcasm trist în voce. Nu mi-o amintesc. Iar dacă mi-aș aminti-o ar fi pentru a un și mai mult numele ăsta D'Autremont, pentru a-l blestema, pentru a-l un și a-mi dori să-l șterg cu sânge. Da... Pentru a-l șterge cu sânge de pe fața pământului.

Juan del Diablo vorbise cu o infinită tristețe; uimită, Monica îl privea și-l asculta. Acum era foarte diferit, da, era cu totul altul: un bărbat ce nu semăna deloc cu acel marinar insolent ce vorbise cu ea în apropierea casei din

Saint Pierre. Era ceva nobil și respectabil în durerea și mânia sa, ceva just, curat, sigur în ura sa, în blestemele sale ca și cum ar fi fost îndreptățit să urască și să blesteme, ca și cum acea înfățișare dură și tristă cu care înfrunta lumea era îndreptățită. Și, cu toate acestea, Monica de Molnar îl admira și se temea de el. Enigma pe care o ascundea el o făcu să întrebe aproape dezvinovățindu-se:

— De fapt, nu știu nimic despre dumneata...

— Nici dumneata și nimeni altcineva, dar nu contează, căci pe nimeni nu interesează persoana mea.

Pe nimeni! Am crezut că o femeie e interesată de mine, am crezut că mă iubește, dar nu era așa. N-am fost decât bătaia ei de joc, o jucărie, cineva de care să-și râdă până la ora nunții. Dar nu-i nimic, acum nu va mai râde ea singură, acum o să râdem cu toții, iar ultimul care va râde voi fi eu, și ce-am să mai râd!

— Dar nu te poți gândi decât la ea? Doamna D'Autremont este bolnavă...

— Doamna D'Autremont! izbucni furios Juan. Of, sfânta doamnă D'Autremont! Tot bolnavă? Încă n-a murit?

Are de gând să trăiască o sută de ani pe când toți ceilalți în jurul ei crapă.

— Juan... Juan!... reproșa Monica.

— Gata, sfântă Monica, am vorbit destul!

— Nu, pentru că pe mine nu m-ai ascultat. Nu-ți cunosc viața, povestea, nu știu de ce porți ranchiună familiei D'Autremont, dar, oricum, știu sigur că Renato e nevinovat...

— Nevinovat, nevinovat... și ce? Crezi că doar unu-i vinovat?

Nu-i suficient un nume pentru a fi bine sau rău născut? Nu se moștenesc prin nume onoruri și bogății? Nu se moștenesc insulte și dureri? Dar nu-i asta, ce importanță are trecutul, la urma urmei?

— Și ce crezi c-ai să câștigi cu scandalul?

— N-o să câștig nimic: mă mulțumesc cu gândul că toți au pierdut, mă mulțumesc să calc totul în picioare, să pătez totul...

— Nu te-ai gândit deloc să te răzbuni cu mai multă noblețe? La urma urmei, care sunt pagubele dumitale? O femeie ți-a aparținut... pentru că așa a vrut, fără condiție, fără calcule... Așa cred...

— Da, bineînțeles, calculul l-a făcut după aceea, negoțul l-a făcut cu nunta...

— Dar n-ai niciun drept să te răzbuni pentru asta. Ci el, Renato D'Autremont. Tot ceea ce poți face e să îi spui lui, să-i povestești, să te lauzi cu ceea ce un bărbat ar trebui să ascundă întotdeauna. Să dea în vileag lista cu favorurile pe care o femeie ți le-a oferit gândindu-se că dumneata vei fi destul de bărbat pentru a ști să-ți ții gura.

— Ajunge, gata... nu mă mai încurca.

— Nu spun decât adevărul. Iar dumneata n-ai fi decât un mare ticălos dacă l-ai dezvălui în mod public.

— Taci, taci, o să mă zăpăcești complet.

— Am să ajung la inima dumitale și-am să te fac să înțelegi. Nu ești dumneata nici cel înfrânt, nici cel jignit.

— Sunt batjocorit pentru că mi-am dedicat viața ei.

Am fost un nebun, un tâmpit; dar acum, cât o mai disprețuiesc!

— Asta ai dreptul să simți – spuse Monica luându-i vorba. Ce răzbunare mai bună decât disprețul dumitale?

Dacă ea te-a înșelat, te-a mințit, dacă a fost necinstită și prefăcută cu dumneata, gândește-te că, cel puțin, ai avut norocul de a o cunoaște la timp. Lumea e mare, iar femeile nu s-au sfârșit... de ce să-ți distrugi viața din cauza ei, dacă știi bine că nu merită? De ce să faci atâta rău celor nevinovați și chiar dumitale? Ce te așteaptă după răzbunare? Răzbunarea nu ține decât un minut și ce faci după ea?

Juan rămase nemișcat, căzut pe gânduri. Unul câte unul, săgeți sigure, cuvintele Monicăi i se înfipseră adânc în inimă. Deodată o privi

ca pentru întâia oară, ezită ca sub vraja unei sugestii și murmură:

— De fapt... sunt multe femei. Presupun că toate sunt ca ea: mincinoase și ipocrite. Deși, ca să fiu sincer, dumneata nu pari. Dar...

— Iisuse! îl întrerupse Monica speriată la auzul galopului unui cal ce se apropia. E Renato... e Renato cel ce vine. Te rog din suflet nu-i vorbi, nu-i spune... Te rog, te implor în numele lui Dumnezeu.

— Eu nu cred în nimeni și în nimic, sfântă Monica.

— Pentru tine, Juan, pentru conștiința ta – îl rugă cu voce scăzută Monica. Te implor plângând...

Juan o fixă pe Monica cu o privire ciudată, cercetătoare. Ochii săi mândri părură să-și îndulcească expresia o clipă. Apoi zâmbi sarcastic și, tot cu voce joasă, spuse:

— Iată-l pe omul cel mai fericit din lume.

— Monica, ce s-a întâmplat? M-am întâlnit în drum cu calul tău liber... începu să spună apropiindu-se alarmat.

Dar, deodată, recunoscându-l pe însoțitorul Monicăi, exclamă cu bucurie în glas:

— Juan! Juan! Asta chiar că-i nemaipomenit. Cred că numai Dumnezeu te-a trimis, Juan.

Se îndreptă spre el cu brațele deschise și-l îmbrățișă atât de spontan, de frățește, atât de sincer și deschis încât Juan nu putu să-l refuze. Se lăsa îmbrățișat și răspunse apoi cu un gest asemănător; întoarse în cele din urmă *capul pentru a o privi în față pe Monica și vorbi liniștit:*

— Crezi că Dumnezeu m-a trimis? Ei bine, sfânta Monica nu e de aceeași părere. Aproape c-am avut un accident. Am dat peste ea când traversa drumul și cred că-i un miracol că n-a pățit nimic. Tocmai îi ceream scuze.

— Sfânta Monica ai spus? se miră Renato.

— E o glumă, o glumă de prost gust ca și mine. Dar domnișoara de Molnar mă iartă. Mai proastă a fost gluma cu trăsura, dar n-am făcut-o intenționat.

— Vă cunoșteți?

— Așa, un pic. Nu-i așa, domnișoară de Molnar?

— Exact, spuse Monica ezitând. Casa noastră din Saint-Pierre e foarte aproape de plajă. Domnul Juan...

— Del Diablo – completă Juan.

— Domnul Juan del Dios – rectifică Monica – debarca frecvent lângă stânci și trecea pe acasă. O dată am și vorbit... De aceea ne cunoaștem.

— Un fel destul de ciudat și surprinzător de a întâlni pe cineva – comentă Renato.

— În viață sunt multe surprize, spuse Monica. Și eu m-am mirat aflând că vă cunoașteți, că sunteți prieteni...

— Prieteni din copilărie – adăugă Renato satisfăcut.

Dar arăți rău, Monica. Ești foarte palidă. Te-ai speriat tare din cauza accidentului? Nu te simți bine?

— Sigur că nu se simte bine, interveni Juan controlând situația. Dar, din fericire, casa este aproape.

Dacă-mi dai voie, am s-o duc în trăsură. Haide, urcă dumneata...

O înălță brusc în brațe și-o așează pe scaun. Apucă frâiele și biciul și, pe când Renato se ducea spre treburile sale, Juan o privi din nou intens.

— Mulțumesc! Mulțumesc! murmură Monica cu un firicel de voce.

— Nu-mi mulțumi încă. Poate c-am găsit, așa cum mi-ai sugerat chiar tu, o altă formă de a mă răzbuna, un mod mai elegant și mai dureros.

— Renato, fiule, ce s-a întâmplat? Întrebă Sofia.

Calul Monicăi a ajuns singur...

— Calul meu, Renato... frumosul meu cal a ajuns epuizat, zgâriat, plin de pământ, cu o scăriță ruptă... se plânse Aimée.

— Știu, l-am văzut și eu pe drum și m-am grăbit și eu speriat; dar, din fericire, Monica n-a pățit nimic. Într-o clipă o să apară și ea. Vine în acea trăsură căreia i-am luat-o eu înainte special pentru a vă liniști.

— În acea trăsură? Întrebă Aimée.

— Cea care a dat peste ea când traversa drumul, concluzionă

Renato. Din fericire, Monica nu a pățit nimic, iar vinovatul pentru accident a cerut onoarea de a o aduce chiar el aici.

— Vinovatul accidentului?... se miră Sofia.

— Pentru care îți cer să fii indulgentă, mamă.

— Dacă a accidentat-o din nebăgare de seamă...

— Nu numai pentru accident, mamă, ci și pentru altceva. Pe scurt, un alt motiv pentru care am venit eu înainte. Știu că nu ești o sfântă devotată, dar te implor, te rog să-l tratezi cu indulgență, să-l suporti și-apoi o să mai vorbim despre el...

— Dar cine este? se alarmă Sofia.

— Un păcătos ce cred că s-ar putea căi. Un nebun căruia visez să-i deschid ochii. Un păcătos pe care vreau să-l mântuiesc de multă vreme

— O să-i spui odată numele, fiule? izbucni Sofia extrem de alarmată.

— Și eu stau ca pe jăratec, Renato – spuse Aimée.

Cine oare poate fi?

— Juan... del Diablo... Iată-l chiar aici.

Juan opri trăsură în fața scării de piatră; lângă el se afla Monica. Colibri, ghemuit pe scara trăsurii, sări jos pentru a face loc, în timp ce Sofia, tremurând de indignare, făcu câțiva pași spre fiul său. Din fericire pentru ea, nimeni n-o privi pe Aimée, care pentru a nu cădea se prinse de spătarul fotoliului; genunchii îi tremurau, privirea i se înnegură. Pentru o clipă i se păru că totul se învâртеște în jurul ei: chipurile celorlalți, imaginile... și, înăbușindu-și țipătul ce-i stătea pe buze, căzu inconștientă...

— Aimée... Aimée... Ce-ai pățit? se alarmă Renato.

— A leșinat, era foarte nervoasă – explică Sofia.

Cheamă servitoarele, fiule.

Juan coborî încet din trăsură. O văzuse de departe pe Aimée; o văzuse cum se clătinase și căzuse; văzuse cum toți se repeziră spre ea; o lăsa pe Monica să treacă pentru a se îndrepta spre sora sa...

— Repede! Să vină doctorul! porunci Sofia autoritar.

Și-a pierdut pulsul; e rece...

— E rezistentă, suportă accidente astea – spuse Monica. Dar nu-i nimic. Are nevoie de odihnă și liniște. Te rog, Renato, du-o în dormitorul său...

— E mai aproape al meu... Hai... repede – se offeri Sofia îndepărtându-se cu Renato care ducea în brațe corpul neînsuflețit al lui Aimée.

— Juan, pleacă acum... Pleacă chiar în momentul ăsta – imploră cuprinsă de spaimă Monica.

— Nu-ți face griji. Am să aștept. Du-te cu ei... Noi o să așteptăm. Întoarse capul pentru a-l privi pe băiatul cel negru, ce stătea în picioare lângă el, cu ochii măriți de spaimă, și-i zâmbi rece.

— Du-te liniștită, sfântă Monica, eu cu ajutorul meu vom aștepta...

Sub tocul ușii ce dădea spre galerie, Sofia D'Autremont se opri, sprijinind u-se de brațul fiului său; amândoi contemplară o clipă figura arogantă a celui ce rămăsese nemișcat chiar lângă scara de piatră.

Sofia D'Autremont își scutură capul ca pentru a se elibera de o idee îngrozitoare. Și ea, ca și notarul, simți un fior străbătând-o, o sudoare rece invadându-i tâmplile, căci tânărul ce aștepta în picioare cu sprâncenele încruntate și cu capul înălțat, semăna prea mult cu acel Francesco D'autremont care, ignorând orice lege umană și divină, îl adusese pe lume. Era în același timp zvelt și drept, puternic și agil; ca și acela, avea gesturi largi și o expresie disprețuitoare, și-și înălța cu aceeași mândrie capul. Doar pielea mai închisă la culoare îl deosebea; părul, mai negru și mai ondulat și ochii săi mari de italian ce-o aminteau pe Gina Bertolozzi. Toate astea îi păreau Sofiei ofensa cea mai de nesuportat...

— Din cauza leșinului lui Aimée, l-am părăsit toți – se scuza Renat. Dar tu ai auzit ce te-am rugat, nu-i așa, mamă?

— Renato, eu sunt cea care te roagă...

— De ce atâta ranchiună, mamă? reproșa cu severitate Renato. La urma urmei, ce rău ne-a făcut el?

— E un hoț! se apăra cu o voce joasă și plină de răutate Sofia. Toată lumea o știe.

— Toată lumea se înșală în privința lui. Eu cred că-l înțeleg. Lasă-mă să încerc, mamă, lasă-mă să-i ofer o șansă în viață. Îți promit că dacă n-o să accepte am să-i întorc spatele pentru totdeauna.

— Scuzați-mă că vă întrerup, spuse Juan apropiindu-se de cei doi; dar sunt grăbit să mă întorc în sat. Am venit doar ca să-mi achit o datorie față de Renato, doamnă D'Autremont, și-apoi am să vă lipsesc de deranjul meu. Aici este ceea ce-ți datorez...

— Ce spui, Juan?

— Poftim... Ceea ce ai plătit pentru mine când m-au arestat, ceea ce i-ai dat ciungului acela ca să-și retragă acuzația, tot ce te-a costat imbarcarea mea pe Luzbel... și o datorie mai veche: cutia cu bani pe care ți-am luat-o când eram copii... două monede de aur și douăzeci și șase de reali de argint. Ți i-am furat ca să pot fugi de aici, ca să nu mor de foame ca un câine la ușile bogăției tale; dar acum totul e plătit până la ultimul bănuț.

— Juan... Juan!... strigă Renato văzând că Juan se îndepărta cu pas iute.

Alergă după el și-l opri ținându-l cu mâna sa îngrijită de brațul robust. Avea o expresie gravă în timp ce

Juan afișa o înfățișare furtunoasă. Ținuta sa simplă și elegantă contrasta cu ținuta îndrăzneată a lui Juan. În ochii săi albaștri se citea înțelegerea și afecțiunea, pe când în ochii negri și reci ai lui Juan del Diablo sălășluia scânteia vie a unei triste ranchiune, a unei uri ancestrale ce-i hrănise copilăria mizeră, adolescența oribilă și tinerețea aspră și răzvrătită.

— Juan, de ce te porți așa?

— Cum mă port? Plătindu-mi datoriile? Așa trebuie să procedeze un om de cuviință... Lasă-mă, Renato. De ce nu mă lași?

— Pentru că sunt mai încăpățânat decât tine, Juan del Diablo – spuse cordial Renato. Pentru că mă încăpățânez să-ți fiu prieten, deși întotdeauna m-ai refuzat cât mai urât posibil.

— Ce vrei? Eu nu sunt cavaler. Lasă-mă, Renato. Ar fi mai bine pentru tine să mă lași...

— Hai, gata, ajunge cu autocondamnarea. Nici când eram mici

nu mă speriai cu izbucnirile tale de fiară. Juan, eu știu că tu ești bun...

— Eu, bun? râse cu furie Juan.

— Poți să râzi cât vrei, Juan. Eu te înțeleg cum poate nimeni nu o mai face. E ceva la tine care mă atrage, care mă face să mă simt ca fratele tău... Și adevărul e că nu știu ce-i acest ceva... Poate pentru că l-am văzut pe tata aducându-te în casa asta de mână și eu întotdeauna l-am admirat pe el; poate că, și ăsta e un secret, să și-i, poate că din cauză că prietenia noastră a fost așa de scurtă, tu ești singurul prieten pe care l-am avut în copilărie.

— Ce tot spui acolo?

— Îmi dau seama că te miră. E ciudat, dar așa a fost.

Eu n-am avut prieteni cât am fost mic. Mama nu mi-a permis să am. M-a copleșit cu dragostea sa, răsfățându-mă și îngrijindu-mă. Niciodată n-am fost la școală...

Profesorii nu erau pentru mine decât niște servitori mai mult sau mai puțin respectați, niște angajați care nu mai conteneau cu laudele și elogiile față de singurul lor elev ai cărui părinți plăteau excelent. Bineînțeles că erau o mulțime de copii în Campo Real, dar niciodată nu li s-a permis să se apropie de mine și nici eu n-am avut voie să mă apropii de ei. Tu ai fost ceva nou, diferit... Parcă văd și acum ziua în care te-au adus: aspru, negricios, sălbatic ca o pisică montană. Dar aveai ceva puternic și liber care m-a fermecat, care m-a făcut să te invidiez... da, să te invidiez, Juan. Mă consideram fericit că mă lăsai să merg după tine pe câmp încercând să-ți imit isprăvile; și te-aș fi urmat fără să ezit dacă tu nu ai fi vrut să pleci singur. Văd că te miră...

— Într-adevăr. Mie mi se părea că ești un rege. Eu, alături de tine, eram ca un câine.

— Poate că ceilalți într-adevăr așa vedeau, dar eu nu. Pentru mine tu erai regele, iar eu cerșetorul care-și dorea libertățile copilăriei tale. Puțin te-ai schimbat, Juan.

Mă priveai ca și acum: cu ură, încruntat, dar te repezeai să mă ajuți ori de câte ori mă vedeai în cel mai mic pericol. Îți amintești?

Juan își aplecă capul. Pumnii săi mari, tari ca ciocanele, se închiseră. Ca și cum ar fi coborât în el însuși, în prăpastia adâncă a

celor mai intime sentimente ale sale... într-o lume a amărăciunii, a furiei și a geloziei în care se zbătea ca pierdut. Vocea lui Renato răsună mai afectuos, mai frățească, mult mai cordială și mai sinceră.

— Vreau să rămâi alături de mine, Juan; să-ți schimbi o dată pentru totdeauna șepcile tale și cămășile de marinar cu hainele astea care-ți vin atât de bine; să-ți folosești mintea și puterea pentru a face bine, nu rău; să fii, alături de mine, ceea ce-am visat: prieten, colaborator, frate... da, frate. Așa a zis odată tatăl meu și nu i-am uitat nici azi cuvintele. Te numesc administrator în Campo Real. Vei avea bani și autoritate, profit și respect, și nimănui, în afară de mine, nu va trebui să-i dai atenție.

— Eu administrator în Campo Real?

Cu adevărat uimit, Juan își înalță capul și caută adevărul în adâncul acelor ochi albaștri, fraterni și sinceri pentru el; deodată își simți bătaia inimii, ce bătea ca o nebună...

— Chiar așa te-ai gândit? Tu singur? Doamna Sofia mă urăște...

— Să nu exagerăm. Nu pot nega că nu-i ești și nici nu i-ai fost vreodată simpatic. De fapt, cred că nici măcar nu te urăște, dar dragostea sa de mamă o face să mă vadă mereu mic și fără apărare... Să nu te simți jignit, Juan... Dar îi este teamă și de faptul că ai putea să-mi dai un exemplu rău. Sărmana mamă nu înțelege unele lucruri și e normal. Alta e lumea ei; dar sunt sigur c-o să treacă și asta după ce-o să te cunoască mai bine. Este prea sensibilă, prea bună... O s-o cunoști tu...

— Nu cred, Renato. Pentru că, deși îți mulțumesc din inimă pentru ceea ce mi-ai oferit, nu sunt dispus să...

— Nu mă refuza imediat. Mai gândește-te un pic.

Ți-am făcut propunerea așa pe neașteptate, pentru a te ruga în același timp să mai rămâi câteva zile... doar câteva zile, care nu te vor compromite cu nimic. De fapt, nici nu trebuia să accepți propunerea mea înainte de a afla despre ce e vorba. E o treabă grea și anevoioasă: vreau să schimb complet regimul intern din Campo Real, să înlătur obiceiurile învechite și să smulg pentru totdeauna colții unei vulpi bătrâne: Bautista, ți-l amintești? în alte vremuri, majordomul casei;

apoi administrator general; și acum un tiran ridicol și demn de dispreț împotriva căruia eu și Monica am început deja ofensiva.

— Monica? se miră Juan.

— Da... Monica, cumnata mea care, după tine, a fost singura și adevărata mea prietenă din copilărie și adolescență, muza mea la cincisprezece ani...

— Și de ce nu te-ai însurat cu ea?

— Cu Monica? se miră Renato. Păi... Cu adevărat nu știu nici eu cum de nu m-am îndrăgostit de ea. Era încântătoare și este și acum... Mă înțelegeam mult mai bine cu ea decât cu Aimée, dar așa e inima... într-o zi și-a schimbat direcția și ființa asta care are toate grațiile și farmecele din lume m-a făcut prizonierul ei.

Renato zâmbi la propriul său gând, orb în visul său, fără a privi chipul lui Juan care numai la simpla auzire a numelui lui Aimée se transformase dureros, invadându-l o mânie violentă pe care în mod miraculos și-o stăpâni.

— Cred că din vedere o cunoști, ca și pe Monica, de altfel. Regret mult că nu ți-am putut-o prezenta, dar o voi face în scurt timp... Sunt foarte fericit, Juan, sunt nebun de fericire. Și când ești fericit e foarte ușor să fii generos.

Sper ca fericirea mea să umple toate ungherele acestei case; vreau ca toți muritorii să binecuvânteze numele lui

Aimée, gândindu-se că bunăstarea a ajuns la ei pentru că dragostea ei a știut să mă facă mai uman, mai bun... Te miră?

Acum îl privi pe Juan, și fu și el surprins de asemănare. Pe chipul cafeniu, dar palid în același timp, se vedeau două flăcări pline de ură tășnind din ochii negri; strânse buzele și astfel secretul nu fu divulgat.

— La ce te gândești, Juan? Ești departe cu gândul...

Depart, într-un loc deloc plăcut. Îmi dau bine seama acum... Ți-am propus să rămâi aici fără să te întreb nimic.

Poate că ai și tu vreo iubită... O femeie...

— Blestемate fie toate!

— Juan, reproșă Renato; dar, înțelegător, îl întrebă:

Te-a rănit vreuna? Ai avut cumva nenorocul să dai peste o

femeie rea?

— Și care femeie nu este rea?

— Hai, nu vorbi așa. Nu e demn de un cavaler să vorbească așa, în mare, de toate femeile. Unele sunt într-adevăr tot ce e mai rău pe lume, sunt de acord; dar altele sunt tot ceea ce e mai înalt, mai nobil și mai pur pe lume...

— Te referi la Aimée a ta?

— Normal!

Renato răspunse cu bruschete, încruntându-și sprâncenele și ținându-l cu niște ochi duri și pătrunzători pe Juan; își înălță capul elegant... dar fraza ce stătea pe buzele lui Juan del Diablo nu fu rostită. O forță necunoscută, interioară îl oprise. Întorcându-și capul o observă pe Monica apropiindu-se; comentă cu indiferență...

— Cumnata ta...

— Aimée și-a revenit, Renato – spuse Monica. A întrebat imediat de tine. S-a mirat mult că nu erai lângă ea.

— Da, normal... Mă duc la ea. Am ieșit doar pentru a-l opri pe Juan. Roagă-l să-ți povestească el ce i-am propus... Ah! Și adu-l în casă. O să cer să-i fie pregătită camera de oaspeți...

Renato traversă în grabă partea de grădină ce-l despărțea de scara casei și intră repede în adăpost. Ochii lui Juan îl urmăriră până ce dispăru, în timp ce Monica îl privea emoționată...

— Nu te mai uita așa la mine... N-am spus încă nimic, deocamdată n-am făcut nimic – o liniști Juan. M-am lăsat condus după pofta altora.

— Dumnezeu să te binecuvânteze! Dar ce ți-a spus Renato? Ce ți-a propus?

— Renato vrea să rămân în Campo Real. Să rămân pe timp nelimitat. Mi-a oferit postul de administrator...

— Dar n-ai acceptat așa ceva. Nu-i. Așa, Juan? Nu poți accepta asta. Trebuie să pleci imediat de aici. Ai văzut ce efect a avut asupra lui Aimée prezența ta.

— Un leșin căruia i s-a dat prea multă atenție. Ce comod, ce oportun! Lumea e pentru femei...

— N-a fost un leșin simulat. Apariția ta a șocat-o.

Acum e disperată, înnebunită, suferă ca în fundul iadului...

Nu știa că o să te mai întorci vreodată...

— De aceea mi-a jurat de atâtea ori? Să nu mintă!

Era sigură că eram supusul ei, că mă îndrăgostisem ca un nebun și-un prost de ea, că eram în stare de orice pentru ea... De orice, absolut orice! Știi ce-am făcut? Mi-am riscat viața de o sută de ori pe zi. Și, pentru ce? Ca să-mi țin cuvântul dat; ca să mă pot apropia de ea îmbrăcat cavalereste; ca să-i ofer ceea ce știam eu că-și dorește; ca să mă plimb cu ea la braț sub lumina soarelui, făcând. Tot ceea ce religia, familia, conveniențele cereau...

— Juan, ai milă... Ai tăcut până acum. Nu vorbi nici în continuare, pleacă.

— În brațele lui Renato... concluzionă cu amărăciune Juan.

— Nu te mai gândi la asta. Te rog...

— Ajunge cu rugămințile – i-o tăie cu asprime Juan.

Să nu crezi că o să mă mai îndupleci cu rugăminți și lacrimi. Nu sunt un sentimental ca Renato, nu sunt prea fericit ca să fiu și generos. Dimpotrivă, sunt destul de nefericit pentru a un chiar și lumina cerului, chiar și aerul pe care-l respir, pământul care mă ține... N-am renunțat la răzbunare.

CAPITOLUL 22

— Aimée, dragostea mea, ce-ai pățit? De ce plângi?

Te simți rău?

— Ah, lasă-mă!

— Iartă-mă, dar nu înțeleg. Monica mi-a zis că te simți mai bine și că ai întrebat de mine...

— Ce știe proasta asta?...

— Proastă sora ta? se miră Renato stupefiat de izbucnirea soției sale.

— Proastă, tâmpită și băgăreață! Când o să se ducă la mănăstireși-o să ne lase în pace?

— Dar, Aimée, eu cred că tu ești prea răvășită, nu ești tu... De ce? Ce s-a întâmplat?

— Ea ce ți-a spus?

— Nu mi-a spus nimic și nici nu cred că trebuia să-mi zică ceva. Tu ești cea care mă uimește. De ce vorbești așa de sora ta? Este absurd să reacționezi așa împotriva ei, când ea este atât de generoasă, atât de atentă și de drăgăstoasă cu tine...

— Sărmana Monica! suspină cu ipocrizie *Aimée*, ceva mai liniștită auzind cuvintele lui Renato.

— Acum o compătimești?

— Nici nu mai știu ce vorbesc...

Lacrimile sale se opriă și făcu un efort să reacționeze. O ura pe Monica... da, o ura și ranchiuna îi urca pe buze ca o spumă amară. Văzu însă pe fața lui Renato o expresie dură, severă, gravă și, speriată, dădu înapoi, în timp ce-l privea, în timp ce prin minte îi trecu o idee ca o speranță, un plan absurd; întrebă din nou:

— N-a zis nimic Monica de leșinul meu?

— Ba da, draga mea, a zis că suporti greu lucrurile astea, iar eu nu i-am dat atenție. Te-a deranjat ceea ce-a zis? Nu-i mare lucru de fapt. În plus, trebuia să ne liniștească. Știu ce simți: te deranjează, te umilește ideea de a suporta ceva. Dar, dragostea mea, ce bleguță ești!

Asta nu-i nimic deosebit... toți suferim de câte ceva. Tu ești minunată, ești perfectă. O să vindecăm noi asta și dacă nu se vindecă tot aia este. Eu te iubesc așa cum ești și-am să te iubesc întotdeauna, *Aimée*, la fericire și la durere, la bine și la rău... O să te iubesc totdeauna, sau cum spune protestantul: până ce moartea ne va despărți!

Cu gingășie, Renato o strânse în brațe pe *Aimée*.

Încetul cu încetul expresia feței i se schimbă și, mai bine decât ar fi putut oricine face, găsi în el scuza perfectă pentru a îndepărta dureroasa senzație de ingratitudine și violență pe care cuvintele lui *Aimée* i-o produsese pentru o clipă. Și, în timp ce dragostea sa străbătea cu generozitate distanțe, *Aimée* prinse din zbor semnificația, fiind prea șireată ca să nu profite de orice prilej ce i se oferea, prea calculată ca să nu se apere de orice risc...

Chiar și cu scutul unei lacrimi false.

— Aimée, viața mea, dar ce-i asta? Iar plângi?

— Iartă-mă... Acum e din cauză c-am vorbit-o de rău pe Monica. Ea este foarte bună, Renato.

— Da, Aimée, deosebit de bună. Face o treabă nemaipomenită îngrijindu-se de cei bolnavi...

— Știu, știu cât de încântat ești de ea; dar, oricum, locul ei nu este aici, ci la mănăstire. Nu este fericită cu noi și-am da dovadă de mult egoism dacă ne-am încăpățâna s-o reținem aici.

— Deocamdată nu m-am încăpățânat să fac asta.

— Dar ai s-o faci, te știu eu bine. Și-ar fi o mare greșeală din partea ta. Omul căsătorit își dorește și el o casă. Tu cu mine ar trebui să trăim singuri, dragostea mea... singuri în frumoasa noastră casă din Saint-Pierre.

Nu-mi răspunzi?

— Nu acum – se eschivă Renato – dar o să vorbim de toate astea. Deocamdată avem o mulțime de lucruri de făcut în Campo Real, și cum norocul mi-a ieșit în cale oferindu-mi colaboratorii la care visam...

— Colaboratori? Care colaboratori?

— În primul rând Monica, și-apoi... cred că tu nu l-ai putut vedea, te simțeai rău. Bărbatul care conducea trăsura.

— L-am văzut destul de bine.

— Îl cunoșteai, așa-i?

— Păi... spuse Aimée fără a nega sau încuviința.

— Monica, da. Monica îl știe foarte bine. Iar el a afirmat că te cunoaște din vedere cel puțin. Monica mi-a amintit că locuința voastră din Saint-Pierre este foarte aproape de plajă. Se pare că Juan obișnuia să treacă pe o plajă mică ce se află chiar în spatele grădinii voastre.

Curios e că tu nu-l cunoști mai bine decât ea, dat fiind că locuiești de mai mult timp în casa asta.

— Ți-am spus doar că-l cunoșteam, dar nu îl agreez deloc și să nu mă-ntrebi de ce, că n-aș putea să-ți spun; dar nu mi-e deloc, deloc simpatic. A plecat?

— Nu, Aimée, n-a plecat. L-am convins să petreacă câteva zile cu

noi. În acest timp voi încerca să-l fac s-accepte un post în Campo Real.

— Ești nebun? Îi reproșă Aimée cu vioiciune. Habar nu are de ferme. Este un om al mării... și cu o reputație destul de proastă, bine-nțeleș. Se spune c-ar fi contrabandist și pirat.

— E adevărat. Dar pe mine mă interesează să-și schimbe felul de viață ca să nu mai fie deloc acuzat de asta. Suntem prieteni din copilărie, tatăl meu îi promisese tatălui său să aibă grijă de el. Din păcate, a murit înainte de a putea face ceea ce-și propusese, iar eu consider că am datoria morală de a face pentru Juan ceea ce ar fi făcut tata.

— Și el e de acord să lucreze pentru tine?

— Încă nu. Dar ți-am mai spus: sper să-l conving. A avut succes în ultima călătorie și are ceva bani. Poate că nu vrea să lucreze cu mine, ci să se stabilească în propria-i afacere, și-l voi ajuta și-n acest caz; însă, într-un fel sau altul, vreau să-i câștig prietenia. De aia îmi pare rău că nu-l simpatizezi și că nu ești singura, căci nici mama ta nu-l place deloc pe Juan del Diablo, cum i se spune. Cu toate acestea, sper să împac spiritele...

Aimée își aplecă fruntea pentru a-și ascunde fața de privirile lui Renato. Îi era teamă ca expresia feței să n-o dea de gol și tremură de parcă ar fi avut febră, în timp ce el îi mângâie cu duioșie mâinile și-o cercetă plin de atenție.

— Te simți mai bine? Crezi că ne poți însoți la masă?

— Oh, nu, Renato! Mă simt foarte rău. Mă doare îngrozitor capul și cred că nici pe picioare nu mă pot ține.

Nu mă sili să mă ridic...

— Bine-nțeleș că nu te oblig. Ce mai idee! Chiar eu te voi duce în apartamentul nostru...

— Ar deranja-o tare pe doña Sofia dacă mi-aș petrece noaptea pe acest divan? Cel puțin mai lasă-mă câteva ore aici, lasă-mă singură, absolut singură și pe întuneric pentru a-mi reveni. Așa mă voi simți mai bine. Te rog, Renato, ai o mulțime de lucruri cu care să te ocupi.

— Bine. Dacă asta-i plăcerea ta, te las singură; dar, oricum, o voi preveni pe subreta ta să fie atentă.

Într-o clipă, și în spatele lui, Aimée făcu un gest de nervozitate. Nu mai putea; simțea că înnebunește din cauza disperării, dar. În cele din urmă nervii. Alunecă de pe canapea pe dușumea, mușcându-și mâinile, trăgându-se de păr, perpelindu-se ca năpădită de cea mai năprasnică suferință... Sângele-i fierbea în vene, inima-i bătea mai s-o sufoce și, în cele din urmă, se ridică agățându-se parcă de o hotărâre și spunând cu voce tare:

— Juan... Juan...? Trebuie să-ți vorbesc între patru ochi. Fie ce-o fi, trebuie să-i vorbesc!

Deodată, auzi niște pași ușori furișându-se discret și, alarmată, întrebă: cine umblă pe-acolo? Oh, tu ești.

Ana! Ce făceai în spatele acestor perdele.

— Păi, nimic, stăpână, ce vreți să fac? Domnul

Renato mi-a spus să stau pe aproape și să aștept...

— Vino aici...

Ascultătoare vocii lui Aimée, subreta negricioasă pe care Sofia o cedase nurorii sale, se apropie, așezându-se pe covor foarte aproape de picioarele ei, și-și înclină capul privind-o cu supunerea animalului domestic.

Nimic nu părea să se fi schimbat de-a lungul celor cincisprezece ani: era ca și cum ar fi alunecat peste sufletul ei infantil, ca și cum ar fi avut pentru totdeauna acea adolescență candidă ce face să-i strălucească ochii ca doi tăciuni, iar dinții să-i apară extrem de albi precum miezul nucii de cocos pe pielea de culoarea tutunului.

— Iar se înrăutățesc lucrurile în casa asta, nu-i așa, doamnă Aimée? Ca și ultima oară când a venit copilul Juan...

— Care ultima oară?

— Păi... atunci... când s-a omorât stăpânul bătrân, că el a fost ăla care l-a adus pe Juan. Pe atunci, micuțul

Renato avea înălțimea asta, și nici Yanino, nici Bautista nu porunceau în casă...

— Înseamnă că familia D'Autremont îl cunoștea deja pe Juan?

— Păi, da. Și, vedeți dumneavoastră, s-au spus tot felul de lucruri... să vă aduc o cană de supă?

— Nu, spune-mi unde-s ceilalți... ce fac?

— Fiecare, altceva. Doamna Sofia, încuiată, nervoasă... Cică i-a spus micuțului Renato că ea nu are să mănânce la masă atâta timp cât Juan va sta aici. E sigur că face asta ca să-l dea afară domnul Renato. Dar nici pomeneală, îl și văd pe Juan în sufragerie, un tânăr înalt și bun ca stăpânul don Francesco cu douăzeci de ani în urmă. Știți că-i seamănă, doamnă Aimée? Când l-am văzut, ce mai sperietură mi-a tras. Era între două lumini și-mi părea că e spiritul stăpânului...

— Spui numai prostii, Ana, și nu-mi răspunzi la ce te întreb. Unde sunt ceilalți? Oare în sufragerie? Mănâncă deja? Dar Monica? Ce face Monica?

— Acum nu știu. Să mă duc să văd și-apoi să mă întorc să vă anunț?

— Da, Ana, căci trebuie să fac ceva grav, important...

Ceva la care numai tu mă vei ajuta și care va fi secretul nostru. Dacă ai să știi să-l păstrezi, ai să primești un costum nou, de mătase, și niște pantofi, și un colier, și tot ce-ți dorești tu. Dar trebuie să înveți să faci lucrurile așa cum îți poruncesc eu, și să taci, Ana, să taci ca un mormânt. Ai să poți? Juri?

— Bine-nțeles. N-o să zic nicio vorbuliță nimănui. Mă descurc foarte bine... Mai ales să-mi țin gura. De-o să vorbesc, doamnă Aimée... de-o să vorbesc...

Subreta, înăscută, făcu un gest expresiv, descoperindu-și printr-un surâs dublul șir de dinți albi, fericită și încântată de a fi ajuns la acel punct de confidență la care noua și tânăra sa stăpână îi va deschide ușile intimității.

Diafană și simplă, incapabilă de a gândi, era poate complicele cel mai puțin adecvat; dar vârtejul pasiunilor ce sfâșie sufletul lui Aimée era prea violent pentru a mai lăsa loc rațiunii. Avea nevoie de cineva, și nu mai putea fi prudentă.

— N-ai vrea să discutăm o clipă, Monica?

— Sigur că da... Dacă vrei, cu cea mai mare plăcere, Renato.

Se găseau într-unul din salonașele alăturate amplei sufragerii. Monica și Renato tocmai gustaseră cafeaua și coniacul servite după

cină. Juan tocmai se retrăsese, iar Monica părea să respire cu ceva mai multă încredere. Prezența lui Renato încă mai era pentru ea o încântare... încă mai savura ca o plăcere, neliniștitoare și amară, apropierea lui, până-n acele momente de tensiune și zbucium, simțind cum palpită în jurul său pericolul unei catastrofe.

— Aimée este bolnavă, iar mama...

— Da, știu deja; suferă de migrenă. La fel și mama, oficial cel puțin, o s-o țină migrena cât timp va sta Juan în casa asta. Iar în ceea ce privește boala lui Aimée, cred că exagerează, pentru că nici ei nu-i este simpatic sărmanul Juan.

— Ți-a spus-o ea?

— Mi-a spus-o cu toată sinceritatea. Cum de obicei i-am cerut să fie onestă cu mine... Îi mulțumesc. Dar mi-ar fi plăcut atât de mult s-o văd, ca și tine, înțelegătoare și amabilă cu Juan.

— Nu cred că Juan se potrivește ambianței acestei case. Și tu vezi asta bine, Renato. Nu pare mulțumit aici.

De ce nu-l lași să plece?

— O să-l las, ce altceva pot face? Dar e absurdă reaua voință ce-o au toți împotriva lui Juan. Este ursuz și aspru pentru c-a suferit mult. Povestea lui e lungă. O să ți-o povestesc într-o altă zi, deși adevărul e că și eu am multe lucruri neclare. Tata avea o dorință atât de mare în ce-l privește... Dar să-l lăsăm pe tata, deși are legătură cu ceea ce voiam să-ți spun. Vreau să fac o modificare totală în regimul de lucru din Campo Real. Am început cu ceea ce era urgent, cu bolnavii; dar peste tot trebuie lucrat.

Desigur că pentru asta am nevoie aici de bătrânul Noel, și să vezi ce întâmplare, mă gândeam să trimit după el săptămâna viitoare, și nu demult au venit să mă anunțe că e reținut la mijlocul drumului din cauza unei roți rupte la trăsura închiriată cu care vine. Și, firește, am trimis o trăsură să-l caute... Dar ce ai? Ești neliniștită...

— N-am nimic. Sunt atâtea lucruri, ce...

— Una câte una le vom rezolva. Dacă nu ești prea obosită, mergem la galerie să vedem când ajunge Noel.

Tare mă tem că nici prezența sa nu-i va fi pe plac mamei mele.

— Și-atunci...?

— Nu-i place deloc să fiu împotriva lui Bautista, dar eu sunt hotărât să termin cu el și cu abuzurile sale.

Prezența sa aici este răul ce trebuie extirpat și pentru asta nu-s bune compresele calde, trebuie să-l tai de la rădăcină... Auzi? Mi se pare că vine o trăsură... Haidem!

— Domnul Renato și domnișoara Monica au ieșit în grădină auzind o trăsură sosind, dar nu era vizita ce-o așteptau. Era trăsura mare, cu încărcăturile domnișoarei

Monica pentru bolnavii pe care-i îngrijește. Astfel că domnul și domnișoara sunt foarte ocupați cu atâtea pachete – o informă Ana pe Aimée, mulțumită de treaba pe care aceasta o făcuse.

— Și Juan? S-a dus cu ei Juan?

— Ei, s-a dus! Juan a plecat din sufragerie imediat ce-a terminat de mâncat, zicând că se culcă. Dar, de unde... S-a dus să-l caute pe băiatul ăsta pe care l-a adus cu el, să vadă ce i-au dat să mănânce. Și i-a zis lui Esteban să nu-l pună într-o cameră de servitori, căci Colibri, așa-l cheamă pe negrișorul condamnat, trebuie să doarmă cu el în aceeași cameră.

— Și unde-i acum?

— Se plimbă cu băiețelul prin curtea secundară fără să vorbească

— Ascultă-mă Ana. Trebuie neapărat să-l chemi pe acest copil, să-l duci oriunde, să-l lași singur pe Juan...

— De ce, stăpână? se miră servitoarea.

— Nu mă întreba și fă ce-ți spun. Ia uite, îți place inelul ăsta? Ia-l. E al tău... Pentru tine... dar fă imediat ce ți-am cerut. Mișcă!

— Stăpâne...

— Ce vrei, Colibri?

Juan se opri din acele plimbări lente pe care le făcuse de atâtea ori de la un capăt la altul al curții secundare, cărându-l după sine pe acel băiețaș, fără a-i adresa o vorbă. Este prea cufundat în gândurile sale chinuitoare, și auzindu-l pe Colibri vorbind păru surprins, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn cu imagini sinistre, ca și cum micuțul

său prieten cu fața negricioasă l-ar fi consolat un piculeț.

— O să rămânem în casa asta, stăpâne?

În bucătărie se spunea c-o să rămânem pentru totdeauna aici și că dumneavoastră o să comandați, că o să veniți de hac unui om foarte rău care acuma dă ordine.

Da' când a intrat el, toți au amuțit. Ce mai bătrân urât, stăpâne... Venea bolborosind, și-a tras un șut unei pisici ce bea lapte. Chiar că este rău, că doar pisica nu făcuse nimic nimănui. E adevărat ce ziceau, stăpâne?

— Nu, Colibri, nu-i adevărat. Chiar mâine plecăm de aici...

— Fără s-o fi văzut pe noua stăpână? Fără s-o fi căutat?

— Nu e nicio astfel de stăpână, Colibri – se lamentă Juan cu profundă tristețe. O să mergem iar la Luzbel. O să mergem spre mijlocul mării și niciodată nu ne vom mai întoarce în Martinica.

— Și casa cea mare pe care voiăți s-o construiți acolo, între stânci? Și toate lucrurile frumoase la care visați, stăpâne?

— Toate s-au terminat, Colibri. Plecăm pentru a nu ne mai întoarce niciodată.

— Pss... Pss...! făcu Ana, servitoarea mulatră.

— Ce-i asta? Ce se întâmplă? se alarmă Juan.

— Îl chemam pe băiat, domnu' Juan. Îl chemam ca să-l iau cu mine. Vrea să vă vorbească între patru ochi – spuse Ana încet și cu un ton misterios. Vrea să vă vorbească fără să afle nimeni.

— Cine vrea să-mi vorbească?

— Nu strigați. Nu trebuie să știe nimeni. Mergeți în colțul ălcii că este foarte întunecat și nu mai strigați. Nu vorbiți tare. E un secret. Stăpâna nu vrea să știe nimeni...

— Stăpâna? Care stăpână? întrebă Juan; dar imediat înțelese și exclamă: Aimée!

— Șșt! Nu strigați... Nu strigați! imploră Ana. Și, îndepărtându-se, ordonă băiatului: Hai să mergem.

O clipă, Juan rămase imobil, scuturat de un sentiment de surpriză și mânie, de un fel de bucurie sălbatică. Aimée se află acolo, în fața lui, la câțiva pași...

Mai degrabă o bănuiește decât s-o vadă în colțul întunecat; îi distinge chipul, iar la apropiere îi zărește obrazul palid, buzele tremurânde și mâinile ce se întind spre el, rugătoare, Fără să vrea, coborî vocea. Aproape că-l sufocau bătăile inimii ce parcă-i sărea din piept, sau fiorul inexplicabil de pe șira spinării, și murmură:

— Tu! Tu!

— Omoară-mă, Juan! Mă apropii de tine ca să fii tu cel ce mă omoară.

— Pentru asta am venit, Aimée... dar, până la urmă, nu cred să am niciun drept.

— Nu crezi să ai dreptul? Dar când ai avut tu nevoie de încuviințare ca să-ți întinzi mâinile și să smulgi viața, ori de câte ori aceasta a vrut să se lepede de tine. Când, Juan?

Aimée făcu un pas în afara umbrei pentru a-l privi cu surpriză, cu furie aproape. Fața aceea rece, impasibilă, ermetică, nu e ceea ce aștepta de la Juan.

Pentru a-l întâlni, scăpând violenței sale, mizase totul pe o carte, pe o frază, iar acum se simțea înșelată în dorința ei morbidă: Juan, Juan del Diablo al ei părea altul sub hainele acelea de cavaler. Așa cum era acum, părea enigmatic, cu o sclipire satanică în pupile.

— De ce vrei să te omor? Nu-l iubești pe soțul tău, nobilul cavaler D'Autremont? Nu ești fericită să fii stăpână în Campo Real? Nu ești încântată de trențele tale de mătase și de mizerabilele coliere, de giuvaierele tale?

— Știi bine ce mă face pe mine fericită, și nici pe departe nu-i așa. Juan, tu știi că...

— Eu nu știu nimic. Ce pot eu ști de doamna D'Autremont, soția celui mai bun prieten al meu? Soția lui Renato D'autremont, atât de generos și plin de atenții față de mine de parcă am avea același sânge, atât de *preocupat de viitorul meu*, că nici nu vrea să mă mai lase pe mare; atât de preocupat de bunăstarea mea, că vrea să se îngrijească el singur de asta; atât de sigur și încrezător în mine, încât îmi oferă un serviciu cu care aş putea cu ușurință să-l ruinez sau să-l dezonorez.

— Dar ești nebun?

— El este, în orice caz. Chiar dacă îți par sarcastice, vorbele mele reprezintă singurul adevăr. Frumos, nu?

Nemaipomenit de frumos... Dar n-ai de ce să te arăți disperată. Dimpotrivă... Ești o femeie norocoasă. Ce mai vrei?

— Aș vrea să știu dacă ești sincer; aș vrea să știu de ce vorbești așa. Și-n plus, de ce ai venit? Ce-ai de gând?

Ce-o să faci până la urmă?

— De ce-am venit ți-am spus înainte: ca să te omor.

Dar cineva m-a oprit din primul moment...

— Monica... Asta-i Monica.

— Se prea poate să fi fost ea. Îi datorezi viața. Acum ai de ce să-i mulțumești. Dar la fel de bine se poate să fi fost și Renato. E greu să înjunghii un copil ce surâde și te numește” cel mai bun prieten din copilărie”. Și să-i spun lui

Renato cine ești cu adevărat ar fi mai rău decât înjunghierea. Pentru că nu numai că are încredere în mine acest binecuvântat al Domnului, ci și în tine. Ai văzut ceva cu mai multă plăcere? Are încredere în tine, te consideră femeia cea mai pură, mai nobilă și mai onestă. Te iubește ca pe soarele ce-a pătruns în viața sa iluminând-o și purificând-o.

Și înfuriindu-se treptat pe când vorbea, scăpă o insultă:

— Pe tine, pe tine, un stârv, un gunoi, o muierușcă ipocrită și vrednică de dispreț, tot mai pierdută, ca ultima femeie de stradă. Dar liniștește-te, el nu știe, iar tu ești doamna D’Autremont, stăpână și regină în Campo Real – termină în chip de batjocură.

— Oh, ajunge! Omoară-mă de crezi că te-am înșelat, dacă ți-am înșelat dragostea și ți-am distrus inima, dar nu mă insulta, că n-am să tolerez așa ceva.

— Nu? Și cum ai să faci asta?

— Pot să strig, să fiu eu cea care spune totul.

— Zău?... Fă-o... Ar fi minunat... Spune-i adevărul lui Renato. Mai spune-i că te-am tratat ca pe ceea ce ești.

Strigă-l, cheamă-l să-mi ceară socoteală pentru ofensa adusă. Ațâță-l împotriva mea, că asta și vreau, să vină ca un bărbat jignit, să

mă insulte, să mă atace. Atunci mi-ar fi ușor să-l distrug cu mâinile astea. Atunci într-adevăr am fi chit. Hai, fă-o Aimée, fă-o! strigă, cheamă-l.

— Știi prea bine că n-am s-o fac și de asta te porți în felul ăsta – protestă Aimée, țâșnindu-i furia prin toți porii.

Știi că sunt pierdută, fără apărare. Ești un laș.

— Da... sunt un laș, că n-ar fi trebuit să ascult o vorbă de la nimeni, că ar fi trebuit să-i omor pe toți cei care mi-au stat în cale, ar fi trebuit să fac așa cum îmi propusesem, s-ajung la tine și să-ți frâng gâtul cu mâinile astea.

Juan observă teama reflectată pe obrazul palid al lui Aimée și, disprețuitor și ironic în același timp, o liniști.

— Nu, nu te speria, nu țipa. Tu ești lașă... lașă și josnică... Pentru că ești mincinoasă, ipocrită, pentru că te târăști, te târăști lovind pe la spate, infiltrând veninul tău în sânge...

— Juan, Juan... imploră Aimée, îndurerată. Știu că mă urăști, ai dreptul să mă urăști. Știu că mă disprețuiești, ai dreptul să mă disprețuiești. Dar în adâncul inimii tale mă iubești, trebuie să mă iubești, căci dragostea nu se pierde dintr-odată...

— A ta s-a pierdut, chiar și ultima ei rădăcină a fost smulsă.

— Să nu crezi asta, Juan! Lupti încă împotriva ei, așa cum eu am luptat ore și zile întregi, și la fiecare încercare de a o smulge îți sângerează inima și te doare că-ți vine să înnebunești. Pentru că eu te iubesc, Juan, tu ești cel pe care continui să-l iubesc. Nimic și nimeni n-o să mă facă să mă schimb.

Se afundă în penumbră, alunecă de-a lungul coloanei în care căuta sprijin, și începu să plângă liniștit, acoperindu-și fața cu mâinile, în timp ce Juan o privea cum plânge, cu voința ruptă în lupta titanică a acelei noi avalanșe de sentimente și idei ce înmugureau în sufletul său, șovăind între două abisuri; răspunse:

— Ajunge cu minciunile, cu înșelăciunile și farsele...

Dacă m-ai fi iubit, dacă m-ai fi iubit doar un pic, doar pe jumătate din cât îmi jurasei...

— Te iubeam și te iubesc încă!

— Nu mai minți. Uite-ți faptele, faptele tale, prea profunde, prea clare: Te-ai măritat cu un altul!

— Cu altul pe ere nu-l iubesc. Îți jur. Nu-l iubesc, niciodată nu l-am iubit. Îl detest, mă plictisește.

Circumstanțele m-au silit. Mi-a spus cineva că n-ai să mai revii aici.

— Cine ți-a spus asta?

— Pedro Noel, notarul. Verifică, întreabă-l. Mi-a spus că aveai necazuri cu justiția, că te căuta poliția, că n-aveai să te mai întorci în Martinica, iar eu am crezut că vorbele tale au fost false, că mințisei cu bună știință când ai plecat promițând să te întorci. Am crezut că-ți bătusei joc de dragostea mea...

— Și de ce n-ai mai așteptat un pic?

— M-a orbit disperarea. Renato mă tot zorea.

— Firește, te zorea... și cum tu jucai cu două fețe...

Nu, pe mine nu mă păcălești. Știu cine ești, știu cum ești...

Eu nu sunt Renato, bun și naiv. Îți cunosc toată răutatea, tot egoismul, toată cruzimea rece și ipocrită ce-o porți în suflet.

— Dar m-ai iubit știind toate astea?

— Da, te-am iubit așa cum poți iubi ceva ce îți face rău, ca pe drogul ce înveninează, viciul ce te-atrage, pericolul în care putem pieri în orice moment... Așa te-am iubit, și pentru tine am vrut să fac ceea ce nu făcusem *niciodată*: să fiu alt om, să-mi schimb viața, să-ți satisfac ambiția și vanitatea, să calc în picioare singurul lucru pe care-l aveam pe lume: mândria mea de pirat... Să fiu ca toți ceilalți, doar pentru a-ți fi pe plac, pentru a te putea iubi la lumina zilei, pentru a te ști a mea, doar a mea, chiar dacă Luzbel cădea în mâinile altcuiva, chiar dacă aș fi încetat să mă mai numesc Juan del Diablo, chiar dacă averea mea s-ar fi făcut praf și pulbere; pentru a-ți face ție din praful ăsta un covor de flori pe care să calci. Așa te-am iubit... Dar totul s-a sfârșit, s-a terminat! Ai vrut să fii doamna D'Autremont? Atunci fii! Fii cu adevărat.

— Nu! Nu! Am să mă omor dacă mă părăsești! Îți jur că mă omor!

— Tu să te omori? Aș! răspunse Juan pe un ton disprețuitor. Dacă nu te las e ca să te înnebunesc, să te chinui, să te torturez, ca să-ți fac viața un infern.

— Nu mă lăsa, Juan!

— Stăpână, stăpână... Vine lume... Aveți grijă – anunță Ana apropiindu-se grăbită. Vine cineva pe aici și cred că-i domnul Renato...

— Aimée! strigă Monica apropiindu-se de grup.

Aimée se trase înapoi, ascunzându-se în umbră.

Juan rămase nemișcat. Monica făcu un pas înainte apropiindu-se mai mult de el, în timp ce Renato se apropie încet, cu o scuză pe buze.

— Iertați-mă dacă întrerup o discuție interesantă. Am auzit vocea lui Juan și cum plecase cu mai mult de o oră în urmă pentru a se odihni...

— Da... dar mi-era cald. Nu pot dormi încuiat.

Monica răsuflă un pic mai liniștită. Încordată și tremurând de spaimă, așteptase răspunsul pe care l-ar fi putut da Juan. Acum o surprindea schimbarea sa subită, sinceritatea simplă cu care-i răspunsese lui Renato, surâsul ușor și trist ce-i apărui pe buze, pe când urmă:

— Cred că mai multe nopți din viață mi le-am petrecut sub cerul liber decât sub acoperiș.

— Înțeleg. Noptile pe mare trebuie să fie încântătoare.

— Da... Mai ales când ești mus sau marinar de gradul trei și te trezește câte unul în șuturi ca să faci de gardă – spuse Juan cu ironie.

— N-am vrut să fac aluzie la amintiri atât de puțin plăcute – retractă Renato cu jovialitate; dar, să fii căpitan și proprietar pe barca ta, ca tine, sunt convins că nopțile la bord sunt încântătoare, atât de încântătoare, că aproape-ți dau dreptate.

— Dreptate la ce?

— În ceea ce discutăm înainte cu Monica.

Și, întorcându-se imediat spre cea la care se referise, îi aminti:

— Și tu plecaseși să te odihnești, Monica. Mi-ai spus că ești istovită, ceea ce mi s-a părut normal, și-ai renunțat să mai aștepti sosirea lui Noel.

— Vine Noel? Întrebă mirat Juan.

— Îl aștept. Am primit un anunț cum că trăsura ce-l aducea a suferit un accident pe drum, dar nu cred să mai întârzie. O vizită surpriză, ca și a ta. Am de gând să continui cu ceea ce-ți spuneam: poate că greșesc încăpățânându-mă atât să-ți schimb felul de viață...

— Nu cred să greșești. E o amabilitate pentru care-ți mulțumesc. În plus, mi-ai zis că ai nevoie de mine.

— Într-adevăr, asta am zis.

— Atunci nu cred c-ar trebui să-ți refuz acest ajutor, din moment ce tu, dezinteresat, te-ai străduit să mă ajuți ori de câte ori am avut nevoie.

— Dar, Juan, Renato vrea să-ți zică... interveni nervoasă Monica.

— Lasă-l să termine, Monica – o întrerupse Renato.

Te rog... Spune, Juan...

— Imediat termin. Voiam să-ți spun că accept postul pe care mi-l oferi... Să rămân în Campo Real!

Ca și cum ar fi luat pe neașteptate o nouă hotărâre, Juan vorbi privindu-l fie pe Renato, în cuvintele sale ghicindu-se o bizară nuanță de sfidare... Apoi se întoarse ușor către colțul întunecos pe unde dispăruse Aimée, cu speranța de a fi aproape și de a fi auzit cuvintele sale, de a fi înțeles, așa cum trebuie, acea hotărâre cu care răspunsese provocării lansate de ea. Și-ar fi dat viața să-i poată vedea fața în acel moment, ca să vadă dacă în ochii ei era plăcere sau teamă. Dar nu întrezărea decât umbre dense; întorcându-se din nou văzu un alt obraz de femeie, alb și înghețat ca marmura, două mâini albe ce se strângeau crispându-se; o înfățișare delicată ce pentru o clipă se-nfioră de spaimă: Monica de Molnar. Și acel surâs ușor și zeflemitor ce fusese o armă întotdeauna pentru el împotriva ei, îi înflori pe buze, când spuse:

— Te-a pus pe gânduri hotărârea mea, Renato?

— Nu, Juan – negă cu noblețe Renato. Dimpotrivă; asta e ceea ce-mi doresc de mult timp; permite-mi să-ți spun cuvintele care, din cauza împrejurărilor speciale în care-ai sosit, încă nu am avut ocazia să ți le spun, dar care izvorăsc din inimă: Bine-ai venit în Campo Real, Juan. Bine-ai venit în locul ce-ar fi trebuit să-ți fie dintotdeauna casă, și

va fi începând din această clipă.

— Mulțumesc, Renato... se emoționează Juan în ciuda sa.

— Sper să fiu eu cel care-ți va mulțumi cât de curând, când vom reuși ceea ce vreau eu. Dar tocmai a sosit o trăsură... Da, a sosit o trăsură în fața casei... Mai mult ca sigur e bunul Noel... Hai acolo... propuse Renato îndepărtându-se.

Juan nu-l urmă pe Renato. Rămase nemișcat sub privirea întrebătoare și arzătoare a Monicăi, ațintită ca o amenințare, ce se exprimă spunând surprinsă:

— Să presupun că sunteți nebun?

— Eu? De ce, Monica?

— Chiar vreți să rămâneți în Campo Real?

— Și de ce n-aș rămâne? Din câte-mi dau seama, este cea mai arzătoare dorință a stăpânilor casei. L-ați auzit și dumneavoastră pe Renato, și presupun că și pe noua doamnă D'Autremont, căci, cu siguranță, ați ascultat pe ascuns.

— N-am astfel de obiceiuri!

Atunci se pare că cel puțin de data asta ați făcut contrar obiceiului dumneavoastră. Altfel nu se explică cum ați ieșit la momentul oportun, la timp pentru a acoperi retragerea surorii dumneavoastră. Sunteți de acord cu ea?

— N-ați vrea să tăceți? porunci Monica impulsionată.

De mânie.

— Nu vă înfuriați; văd și eu că nu... Trebuie să presupun, atunci, că ați apărut din întâmplare. Dar, chiar și din întâmplare ați putut auzi. Eu mă hotărâsem să plec...

— Trebuie să plecați, Juan. Nu puteți rămâne aici!

Ce-aveți de gând? Unde vreți să ajungeți?

— Deocamdată, doar până la trăsura aceea, sfântă Monica – răspunse Juan în batjocură. N-o să-l las pe bătrânul Noel să comită, la întâlnirea bunului Renato, vreo indiscreție ce-ar trebui evitată, aflând că acesta s-a căsătorit cu amanta lui Juan del Diablo.

— Cât de josnic și drept de dispreț îmi pareți în aceste momente! izbucni Monica cu voce slabă, dar tremurândă din cauza

indignării.

— Eu? Făcând un efort, Juan se stăpâni și cu cinism amar explică: Nu-i nimic nou în asta. Sunt sentimentele ce le inspir de obicei persoanelor ca dumneavoastră, pure și impecabile... Dar nu vă faceți griji, căci am învățat deja să înșel aparențele și, după câte-am văzut, aparența e unicul lucru apreciat în lumea oamenilor respectabili. Mă înclin în fața dumneavoastră, viitoare stareță...

— Neghiobule! Clovnule!

— Ei da! asta-i o insultă nouă. Clovn. Până acum nimeni nu mi-a mai zis așa. Clovn? S-ar putea. Dar cel ce va încerca să râdă pe seama acestui clovn, va plăti în monede de sânge. Să-i spuneți asta surorii?

Dumneavoastră, tinerei doamne D'Autremont. Avertizați-o că biletul de intrare la ciroul lui Juan del Diablo costă scump. Prea scump!

CAPITOLUL 23

— Colibri, vii cu mine să ne plimbăm?

— Pân' la capătul lumii merg cu dumneata, căpitane.

Sărind de pe-un picior pe altul, înainte și înapoi, cu acea ușurință pe care însăși porecla i-o indica, Colibri apăru în spatele lui Juan.

Era ora șase a unei splendide dimineți, aerul transparent, cerul albastru și senin și cele dintâi raze ale soarelui se iveau aureolând culmile, limpezi prin excepție, ale celor trei munți ce se înălțau ca niște uriași pietrificați pe pământul fertil din Martinica: Mont Pelee și vârfurile

Cabet.

— Până unde mergem, stăpâne?

— Mai întâi, să căutăm un cal.

— Mie nu-mi plac caii, stăpâne. Nici caii, nici măgarii, nici trăsurile, nici munții. Îmi place marea. Când mergem pe mare, căpitane?

— Nu știu, Colibri. Poate chiar mâine, poate niciodată...

— Ce ciudat sunteți, căpitane. Înainte știați totul, până și ce avea să se întâmple într-un an... iar acum nu știți nici ce o să faceți mâine.

— Te miră? Într-o zi vei afla că așa pornește o barcă, când o

femeie trece la cârma vieților noastre, Colibri.

— Dar mai înainte ați spus că nu mai există nicio stăpână nouă...

— Nu... nu mai e o stăpână nouă. Dar când pasiunea te face sclavul său, stăpână e disperarea, calea, drumul nefericirii... Uite!

Se opri fixându-l pe băiat. Erau deja la intrarea în grajduri și niciun servitor nu se vedea. Dar cineva scotea un cal din iesle. Niște mâini albe căutau în zadar hamurile, se-ntindeau până la prinderea uneia din zăbalele atârinate de grinda centrală a grajdului... O femeie se pregătea să înșeeze singură un cal; Juan se îndreptă cu pas iute spre ea, oferindu-și ajutorul.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Oh... Dumneavoastră! se miră Monica.

— Nu-i niciun servitor care să facă asta în locul tău?

— Ba sigur că da, dar e prea devreme și nu vreau să deranjez pe nimeni. Vreți să vă vedeți de treabă și să mă lăsați în pace?

— Țsta-i drumul meu, sfântă Monica. Am venit să înșeez un cal pentru a face o plimbare. Îmi e totuna dacă înșeez doi sau, mai bine chiar, dacă leg trăsurica mea și vă scot în atmosfera dimineții, mai ales că văd că vă place ca și mie. Pe unde se face plimbarea?

— Colibri, ajută-mă un pic... O să punem trăsura.

— Da, stăpâne... Am zburat... aprobă băiatul cu voioșie.

— V-am mai spus, nu vreau să se deranjeze nimeni pentru mine.

— Niciun deranj, din contră. N-ați văzut bucuria acestui flăcăiantru? I-e groază de cai... îl încântă ideea că o să ne plimbăm cu trăsura. O să facem o plimbare ducându-vă pe dumneavoastră unde mergeați. Nu cred să am nimic de făcut toată ziua.

— Nu aveți decât un singur lucru de făcut: să plecați... Să vă duceți de aici imediat... Pentru totdeauna!

— La naiba! Altceva nu mai știți să-mi spuneți?

Devine plictisitor să vă ascult. Când nu sfătuiți sau porunciți, insultați. Sunteți teribilă, domnișoară Molnar – comentă Juan în glumă.

— Cum puteți să glumiți? Chiar nu vă dați seama în ce situație ne pune prezența dumneavoastră aici? De ce vă încăpățânați să rămâneți? Ce sperați? Ce așteptați?

— V-ați întrebat vreodată, așa din întâmplare, ce speră, ce așteaptă naufragiatul care în mijlocul mării se agață de o rămășiță din nava sa, în timp ce soarele arzător îl torturează până la nebunie și în timp ce animalele feroce ale mării se arată în jurul său? V-ați întrebat ce așteaptă el când cu ochii aproape orbiți străbate orizontul în care întrezărește speranța unei bărci?

De ce se mai ține de bucata de lemn cu degetele rănite, crispate? De ce înghite apa amară ce i se izbește de buze, în loc să-și dea drumul și să termine odată? De ce-o face? De ce?

— Păi... se gândi Monica dubitativ. Asta-i altceva.

Probabil din cauza instinctului de conservare, a datoriei și a dreptului uman de a-și apăra viața... El așteaptă ca o minune să-l salveze. Dar dumneavoastră...

— Eu sunt ca acest naufragiat, sfântă Monica, și nu cred în minuni...

— Și nu credeți nici în bunătatea umană, Juan... al Domnului?

— Nu, nu cred în ea. Chiar dacă îmi dați numele ăsta ridicol pe care n-am de ce să-l port. Presupun că vă bateți joc de mine cu același drept cu care eu râd de presupusa dumneavoastră sanctitate.

— Eu nu râd de nimeni, Juan. Mai întâi am crezut că sunteți o fiară, un barbar. N-o să neg asta. Apoi, știindu-vă om, simțindu-vă uman, văzând că nu vă este indiferentă prietenia lui Renato și că n-ați fost cu totul surd la rugămințile mele, trebuie să vă spun: De ce-am mai prelungi situația asta îngrozitoare? Acceptați-vă eșecul și plecați.

— Eu n-am eșuat. Aimée mă iubește. În felul său, dar mă iubește. Fără sanctitate, fără demnitate, dacă-mi permiteți să vorbesc clar. Mă iubește și mă preferă, așa cum de atâtea ori m-au preferat femeiuștile cârciumilor din port. Cred c-ar fi în stare să vină cu mine oriunde aș vrea eu.

— Dar sunteți nebun? Sunteți nebuni amândoi? Cum vă puteți gândi la așa ceva? Iubește, pretinde... speră...

— Mi-a cerut să n-o părăsesc; m-a implorat plângând. Aseară când ați apărut la momentul potrivit pentru a-i lua locul, asta-mi cerea, iar răspunsul meu a fost acceptarea slujbei oferite de Renato.

— Nu! Nu-i posibil! Nu poate ajunge la limita asta răutatea umană.

— Răutatea umană poate ajunge infinit mai departe de ceea ce vă puteţi închipui – o asigură Juan cu un gest auster şi vocea răguşită.

— Nu! Nu! Trebuie să fiţi doi monştri. Nu puteţi distruge onoarea şi viaţa lui Renato. Nu-l puteţi răni atât de crunt, căci există un Dumnezeu în ceruri şi acest Dumnezeu va trimite asupra voastră trăsnete şi fulgere...

— Nu spune prostii, sfântă Monica, râse cu amărăciune Juan. Şi-ntorcându-se spre locul în care se afla băiatul negru, îl strigă.

— Colibri! Vino aici! Apropie-te... Scoateţi cămaşa...

— Cum? Ce? se miră Monica.

— Domnişoara aceasta vrea să-ţi vadă spatele, Colibri. Vrea să vadă urmele loviturilor şi ale arsurilor. Vrea să afle, pentru că nu ştie şi-n acest moment vrea să simtă până la ce extreme poate ajunge răutatea şi cruzimea oamenilor. Vreau să-i povesteşti ce-a văzut viaţa ta, ce-au făcut cu tine cei la care erai înainte. Şi vreau ca dumneavoastră să ascultaţi, domnişoară Molnar, şi-apoi să-mi spuneţi unde era Dumnezeu când animalele cu înfăţişare umană, care erau stăpânii lui, îl maltratau în halul ăsta. Vreau să-mi spuneţi unde era Dumnezeu, domnişoară Molnar, şi de ce n-a trimis atunci *unul din* trăsnetele sale.

Brusc, violent, cu privirea fulgerătoare, Juan del Diablo îl dezbracă pe Colibri de cămaşa sa albă, dezvelind corpul mic, ridicându-l în braţe ca ea să poată vedea mai de aproape, în timp ce cu nelinişte privea la faţa frumoasă a femeii, care nu mai exprima indignare, nici mânie, ci teamă, durere, milă; se bâlbâi:

— Nu... nu e posibil... Copilul ăsta... sărmana fiinţă...

— Priveşte-l, simte-l, ascultă-l vorbind. El îţi va putea spune câte poate îndura o făptură umană fără să se emoţioneze. Priveşte umerii aceştia sfâşiaţi de încărcăturile de lemne, mai grele decât puterile copilului; oasele astea deformate de foame şi de proastă tratare.

Priveşte cicatricile arsurilor, ale lanţurilor... Pentru oamenii care-l exploatau era mai puţin decât un animal, mai puţin decât un

câine râios: era un copil negru, orfan, abandonat, fără o lege care să-l apere, fără o mână care să se înalțe pentru a opri loviturile...

— Dar unde? Unde l-ați găsit pe sărmanul băiat?

— *Unde? Ce mai contează? Oare nu sunt mii ca el?*

Oare lucrurile astea înspăimântătoare nu se petrec în toate colțurile lumii? Oare nu se comit atrocități similare zi de zi sub toate cerurile? Da... cruzimea umană este infinită, iar Dumnezeu nu trimite trăsnete... Continuă să triumfe răufăcătorii, cei puternici continuă să-i zdrobească pe cei slabi. Și când una din aceste fapte, tratate mai rău ca o gânganie, reușește să supraviețuiască și se ridică plin de toată ura lumii, suprasaturat de cruzimea folosită împotriva lui, când un astfel de copil ajunge bărbat, cum și cui ar putea cere să se sacrifice pentru cei ce întotdeauna au fost norocoși? De la cine dacă nu de la el ai putea aștepta mai multă ură și cruzime?

— Dar dumneavoastră... dumneavoastră...

— Da... Eu sunt așa... M-au învățat să urăsc, să lovesc înainte de a fi lovit, să omor pentru a nu fi omorât și dacă n-aș fi învățat lecția asta, ce atât de urât mi-au predat-o, n-aș mai fi fost viu în fața dumneavoastră, domnișoară Molnar. Nu așteptați de la mine nimic; să nu vă așteptați să mă înduioșați vreodată cu implorări și lacrimi. Le urăsc, le detest, nu știu ce înseamnă mila. O voi ține pe drumul meu, distrugând totul dacă-i nevoie. Și nu vă fie teamă, căci Dumnezeu nu-și trimite trăsnetele!

N-am hotărât nimic cu privire la sora dumneavoastră, dar nu din milă. Nu cunosc sensul acestui cuvânt... Acum voi atașa trăsura ca să vă duc la plimbarea asta afurisită...

S-a depărtat lăsând jos, lângă ea copilul negru, semidezbrăcat ce o privea cu ochi mari și uimiți. Iar ea se aplecă și-l privi ca și cum ar fi fost pentru întâia oară și văzu prin el mult mai departe; o întreagă lume îndurerată și tragică. Și în lumea aceasta, Juan... copilul care fusese

Juan del Diablo... Și pe când se gândea la el, mâinile sale albe alunecau în mângâieri ușoare pe pielea neagră a lui Colibri, peste oribilele lui cicatrici, acea sărmană carne de negru suav, nevinovată și

torturată; deodată îl strânse la piept și-l sărută cu o gingășie nouă, pură și distinsă, căci ceva ca un izvor diafan îi urcă din inimă până pe buze, de unde izbucni cu o pietate infinită lamentația:

— Sărmanul Colibri!

— Dumneavoastră sunteți noua stăpână? Stăpânul mi-a zis c-am venit în Martinica s-o căutăm pe noua stăpână... Apoi, a zis că nu mai există nicio stăpână nouă, dar acum... acum... El zicea că stăpâna era frumoasă...

Bună...

O privi cu o dorință strălucitoare în ochii de culoarea tăciunilor, cu un interes călduros și drăgăstos, iar Monica strânse din nou la piept capul rotund cu păr tuns scurt și cârlionțat.

— Dumneavoastră sunteți noua mea stăpână, nu-i așa?

— Nu, Colibri. Nici a ta, nici a nimănu. Nu sunt stăpâna nimănu *căci* nu-mi aparține nimic în lumea asta...

Nici măcar inima mea...

— Gata trăsura. Vreți să urcați? o întrerupse Juan ajungând cu trăsura și oprind lângă ea.

— De ce trebuie să te deranjezi pentru mine?

— Pentru că nu e niciun deranj și nu mă costă nimic.

Oferi cu ușurință ceea ce nu costă nimic...

— Aveți dreptate! Aveți dreptate aici și nu numai aici; în multe alte lucruri.

— Am dreptate în totul, afirmă Juan cu grosolănie.

Nu spun decât adevărul.

— Nu-i adevărat chiar tot ceea ce spuneți, răspunse

Monica suav. Negați că în inima dumneavoastră s-ar găsi pietate, negați că ați avea iubire, și amândouă se află acolo, Juan de Dios.

— Juan del Diablo, se crispă Juan.

— Cum doriți – Juan del Diablo – capabil de a ajuta o femeie ce-l plictisește și de a salva un copil, răscumpărându-l dintr-un infern prin care el însuși a trecut...

— N-am făcut-o din milă!

— Din ură atunci? Întrebă Monica cu ironie.

— Poate... sau poate din egoism. Colibri sunt eu însumi, copilăria lui a fost copilăria mea. Câteodată, de câteva ori, am fost și eu privit ca o făptură umană.

— Renato D'Autremont... Mi-amintesc unul câte unul cuvintele pronunțate ieri. Tatăl lui Renato a vrut și el să-l răscumpere...

— Tatăl lui Renato? Cred că-i de preferat să nu vorbim de tatăl lui Renato, sfântă Monica.

— De ce?

— Pentru că... o să întârziați acolo unde vreți s-ajungeți, haide, sus... Și tu, Colibri. Suie cu ea. Nu-i prima oară când sfânta Monica te ia alături de ea.

— Și nici ultima. Colibri este deja prietenul meu.

— Frumoasă frază, dar nu mă emoționează.

— Nici nu intenționez asta, Juan del Diablo – se înfurie Monica.

— Vrei un pahar, Noel?

— Măi să fie... ia te uită! se miră notarul, apropiindu-se de Juan.

— Ia-l pe ăsta. Eu am să-mi torn altul. Presupun că de asta au pus cana asta frumoasă și paharele aici, ca să ne servim noi, musafirii, singuri. În sănătatea ta, Noel.

— Nu, mulțumesc, Juan, azi n-o să înghit poșirca asta. Mulțumesc însă lui Dumnezeu că în cele din urmă și-a întors ochii spre tine...

Notarul se apropie de masa de răchită pe care stăteau o jumătate de duzină de pahare și-o cană mare cu acea băutură specifică locului, făcută din suc de ananas și rom alb; își privi cu neîncredere paharul, în timp de Juan îl goli pe-al său până la fund și-și umplu altul.

— De două ore mă tot învârt prin casă fără să dau de nimeni, nici măcar de vreun servitor.

— Bea-ți băutura... e răcoritoare – îi propuse Juan, ignorând observația lui Pedro Noel.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat, Juan?

— Mai nimic, Cred că, de altfel, se și vede.

— Doar n-ai de gând să mă înnebunești, nu-i așa?

Cred că mă aflu aici din cauza spaimei ce mi-ai tras-o zbughind-o din casa mea într-un așa fel că m-ai lăsat buimac. Crezusem că ești nebun pentru că, așa din senin, te-ai tulburat, dacă nu cumva din cauza evenimentelor atât de ciudate ce au loc.

— Da, totul este ciudat, surprinzător...

— Aseară, din comportarea și jumătățile tale de cuvinte am înțeles că trebuie să-mi țin gura. Neliniștit și mort de curiozitate te-am tot așteptat în camera mea, dar s-a făcut dimineață și tu n-ai apărut. Am ieșit să te caut, dar nu erai în casă și nimeni n-a fost în stare să-mi dea informații despre tine. Pentru Dumnezeu, Juan, răspunde-mi!

— Ce să-ți răspund?

— Ce se întâmplă... ce s-a întâmplat. Aproape că ți-ai ieșit din minți când ai citit anunțul matrimonial al lui

Renato cu domnișoara Molnar. Se pare că vestea acestei nunți te-a scos din sărite. Ai plecat cu o față de parcă ai fi vrut să tai capete. Am avut o noapte îngrozitoare, am venit până aici cu o mulțime de treburi și cu o trăsură închiriată ce m-a lăsat în mijlocul drumului, iar când, în sfârșit, reușesc s-ajung în casa asta, te găsesc singur cu Renato, ca oaspete de onoare.

— În calitate de viitor administrator în Campo Real.

Cel puțin asta a fost propunerea lui Renato. Iar eu am acceptat.

— Bine... dar... cu fiecare cuvânt ce-l spui mai rău mă încurci. Ai venit în felul acela ciudat ca Renato să te numească noul său administrator? Îmi vorbeai de cu totul alte lucruri, alte proiecte: aranjarea actelor, făurirea unui vas de pescuit, construirea unei cabane sau, mai bine zis, a unei reședințe locuibile în Stânca Diavolului, căsătoria.

Și dintr-odată...

— Dintr-odată, totul s-a prăbușit, munții ăștia din fața noastră s-ar fi prăbușit făcându-se pulbere, ca și cum pământul s-ar fi deschis sub noi, scuipând foc prin crăpături, ca și cum marea s-ar fi avântat pentru a dărâma și mătura tot ceea ce găsește-n cale... Dar, dă uitării grijile și frământările. Bea-ți băutura și să așteptăm... Te ajut cu al treilea pahar.

— Termină! Nu-mi arde de glume. Ce trebuie să așteptăm?

— Asta mă întreb și eu. Ce să așteptăm? Ce aștept?

— Mărturisi cu amărăciune Juan. Dar imediat, trecând la un ton jumătate ironic, jumătate jovial, exclamă: Oh... Iată că vine noua doamna D'Autremont. Aseară nu mi-a făcut onoarea de a sta la masă. Acum pare dispusă să facă onorurile casei. Ce frumoasă e, nu-i așa Noel?

Cu buzele întredeschise de uimire, notarul întoarse capul pentru a o vedea apropiindu-se pe Aimée, cu adevărat strălucitoare în aceste momente. Purta o rochie de mătase roșie mulată pe corp, suficient de decoltată pentru a se vedea gâtul perfect și brațele impecabile de culoarea chihlimbarului. Părul negru strălucitor aranjat cu o dibăcie de creolă îi cădea pe gât până pe spate, ochii negri îi străluceau ca două stele tropicale, iar gura răcoroasă, cărnoasă, ispititoare se destindea într-un surâs nedefinit de parcă ar fi picurat miere și venin în același timp. După ce-o privi pe ea, Noel se uită la Juan căruia îi pierise culoarea din pielea bronzată. O clipă, în ochi i se aprinse o luminiță de dragoste și ură, de disperare și dorință, de speranță oarbă și nesăbuită, și nu auzi rugămintea înspăimântată ce ieșise din gâtul vechiului său prieten.

— Juan... Juan! Trebuie să pleci imediat din casa asta.

— Bună ziua, salută Aimée, apropiindu-se de locul în care se aflau cei doi bărbați.

— Bună ziua, domnișoară, îi răspunse Noel vizibil tulburat.

— Doamnă deja, rectifică Aimée, cu naturalețe suavă. Ce mai faceți? N-am avut ocazia să vă salut aseară. Nu m-am simțit prea bine și m-am culcat devreme.

Ați călătorit bine?

— Obișnuit.

— V-a chemat soțul meu, nu-i așa?

Cei doi bărbați se priviră în tăcere. Bătrânul notar era încurcat; Juan, cu un surâs amar și cinic pe buze, de fiară cu masca de gheață ce-ascunde durerea și dragostea. Ca și cum ar fi luat hotărârea pe loc, Noel răspunse preafrumoasei fete:

— Într-adevăr, am venit să mă ocup de problemele lui Juan.

— Ah, da? V-a chemat el?

— Nu tocmai; trebuia să punem la punct niște lucruri.

Bunul Juan, prietenul și clientul meu de când era un copil, este cam violent, cam vulcanic. Mi-a dat niște ordine atât de confuze aseară, că n-am prea înțeles ce voia cu adevărat. Avea o mie de planuri când a venit, planuri care mi s-au părut excelente... Vrea să-și dea goeleta pe câteva bărci pescărești, să-și reconstruiască casa din Stânca Diavolului, să-și aranjeze actele, să folosească așa cum trebuie banii câștigați... Sunt niște idei excelente... și, dinadins, continuă; Ar fi păcat ca altcineva să i le fure, să-l îndrepte spre alt drum... Nu, nu exagerez, doamnă D'Autremont. Pur și simplu ar fi mare păcat... Juan, am venit să te caut; e nevoie de tine în Saint Pierre...

— Și-aici e nevoie... mai mult ca în oricare altă parte, îl asigură Aimée. Renato se bazează pe el. Are mari necazuri, tocmai din cauza lipsei sale de caracter. Dacă

Juan își ia sarcina de administrator în Campo Real, el va fi adevăratul stăpân aici.

— Sunt de părere că singurul și-adevăratul stăpân aici trebuie să fie domnul D'Autremont – rectifică Pedro Noel. Juan e prea independent, prea violent, prea năvalnic ca să se poată supune intereselor cuiva. Pentru binele tuturor, ar fi mai bine să vină cu mine chiar acum.

— N-am să merg, Noel, n-am să merg – refuză Juan.

Doamna D'Autremont a spus un lucru foarte interesant, și are dreptate mai mult decât își închipuie. Dacă rămân în

Campo Real am să fiu stăpân peste tot. E plăcut să dai ordine acolo unde ai fost cândva mai rău ca cel din urmă servitor...

— Nu e plăcut să faci necazuri celor ce-ți doresc doar binele! îl combătu bătrânul notar.

— Binele și răul sunt două concepte foarte confuze; se schimbă în funcție de cel ce-l primește și-l face – filosofă Juan.

— Măi, să fie! Nu te știam și filosof, Juan – comentă Renato care auzise ultimele cuvinte ale lui Juan; se apropie de grup.

— Bună ziua tuturor. Mă bucur să văd că ți-ai revenit, Aimée... Dar, ca să mă întorc la vorbele tale, dă-mi voie, Juan, să-ți spun că sunt de altă părere. Binele și răul sunt două concepte concrete și clare. Calea cea dreaptă nu-i decât una și, mai devreme sau mai târziu, toți cei ce-o părăsesc regretă. Orice om cinstit are în inimă un judecător...

— Pe naiba... orice om cinstit! Câți oameni cinstiți cunoști tu?

— Cel puțin doi, și-i am în față. De aceea aș vrea să mă ajutați la conducerea acestei ferme, ce este ca un stătuleț. Dar să ne așezăm, nu vreți? Să servim ceva...

— Mie o jumătate de pahar, spuse Aimée. Dacă-mi permiteți să iau parte la această întâlnire între cavaleri...

— Bineînțeles, acceptă Renato. Mi-am petrecut noaptea și jumătate din dimineață ținându-i de urât mamei...

— Doamna Sofia se simte rău? Întrebă Noel.

— Din păcate, da. Pe zi ce trece e tot mai slăbită, ceea ce face ca treaba mea să fie și mai grea. Mama și cu mine, deși ne adorăm, suntem tot timpul în dezacord total.

De foarte puține ori suntem de aceeași părere; dar, mai lăsând de la mine, mai lăsând de la ea, reușim să facem pace...

Făcu o pauză pentru a da pe gât conținutul acelei băuturi cu aspect răcoritor ce pune foc în sânge, în timp ce prin aer privirile celorlalți se încrucișară. Atmosfera devenea tot mai încordată, ca și cum sub cerul înnorat pasiunile înfrânate s-ar fi încărcat treptat, treptat de rafalele tumultuoase ale furtunii. Dar Renato continuă să vorbească cu voce clară și amabilă de cavalier.

— Ar fi prea mult, Noel, dacă ți-aș cere să fii din nou consilierul nostru legal?

— Păi, Renato... eu... Dacă ai vorbit clar cu mama ta, trebuie să știi că...

— Mama e de acord. Acceptă și-ai să-mi faci o bucurie. Juan deja a acceptat. Sper să nu te răzgândești, Juan. Am vorbit mult cu mama de tine...

— Deși poate prematur, am să mă folosesc de drepturile mele de consilier și cu toată franchețea vă voi spune, înaintea lui Juan, o

măsură nimerită. Juan, care de fapt s-a hotărât să-și schimbe viața, are alte planuri ce i se potrivesc mai bine firii sale. Eu mi-am luat sarcina de a-l ajuta să se realizeze. Vom aranja actele, vom construi o casă adevărată în Vârful Diavolului. Sunt sigur că și cu puțini bani își poate rezolva toate astea. Nu i-ai spus și lui Renato de ideea ta cu vasul de pescuit? Juan poate fi un bun negustor.

— E atât de bun că-l putem face mare, Noel – afirmă

Renato. Campo Real are leghile cele mai bogate în pește de pe toată insula. Imediat ce vom rezolva treburile pe plantație, vom putea încerca...

Renato continuă să vorbească, dar Juan nu-l asculta, abia dacă auzea cuvintele sale. Se depărtă până ce ajunse la balustrada ce ducea spre grădină, iar Aimée se ridică ușor în picioare, mergând în urma lui. Noel îl observă pe Renato contemplându-i pe cei doi deja apropiați de balustradă. Dar niciun mușchi nu i se clinti pe chipul impasibil, nicio expresie în ochii săi capabilă de a arăta ce se petrece în sufletul său. Mâna i se întinse pentru a-și umple din nou paharul și apoi îl duse spre buze pentru a-l goli încet, savurând.

— Aș vrea să vorbim între patru ochi, Renato.

— Suntem aproape singuri, Noel.

— Bine, dar nu așa. Vreau să spun în biroul tău, în mare liniște, cu o libertate absolută pentru a-ți spune...

— De ce, Noel? Ca să mă sfătuiești să nu-l las pe Juan în casa asta? E inutil. Poate că n-ar fi trebuit să-l aduc niciodată. Adevărul e că nu l-am adus, a venit singur, ca și cum destinul l-ar fi împins și va rămâne... Va rămâne, pentru că e dorința mea cea mai mare. Pentru că m-am încăpățânat eu să rămână.

— Juan, mă auzi? Juan...

Vocea lui Aimée suna inutil încărcată de pasiune.

Juan nu răspunse, nu întoarse capul pentru a o privi. Doar mandibula i se încheștă mai tare și parcă mâinile sprijinite pe balustradă i se crispară, iar expresia de fiară deveni mai intensă în ochii săi ficși ce nu vedeau și nu priveau nimic din peisajul deschis. Dar Aimée se mai apropie cu un pas, ignorând ochii ce îi urmăreau orice

mișcare și, tremura de parcă acel tremurat, acea teamă și speranță ar fi umplut până la margini cupa întunecoasă a emoțiilor ei.

— Juan, ce-ai hotărât să faci cu viețile noastre?

— Cu viața ta? Întrebă Juan cu voce joasă, dar disprețuitoare și tăioasă. Nimic. Tu singură ai hotărât, tu singură ai arătat scopul la care voiai s-ajungi și la care ai ajuns deja. Ai ajuns sus, în vârf... Tot ceea ce ochii pot vedea îți aparține... E adevărat că plătești cu corpul tău. Și nu zic cu sufletul pentru că nu cred să ai așa ceva...

— Ești singurul care n-are voie să se îndoiască de asta. Nu te uita în altă parte, privește-mă în ochi și spune-mi asta.

— N-am de gând să te mai privesc în față, *aruncă* Juan, în timp ce se îndepărtă.

— Juan, strigă Aimée și, ridicând un pic vocea, repetă: Juan...!

— Ce e? Întrebă Renato apropiindu-se de soția sa.

— Ei, nimic! Încercă să simuleze Aimée făcând un efort enorm. Juan pare complet surd. Îl întrebam ceva...

Ceva despre vreme. Cred că pentru un navigator nu ar fi fost greu...

Răsunetul unui tunet și o rafală de vânt întrerupseră vorbele goale ale lui Aimée, iar Renato observă cu răceală:

— Cred că nimănui nu-i este greu să prevadă timpul rău care este deasupra noastră.

— Nu... bineînțeles... Ce proastă sunt, nu-i așa?

Binecuvântat fie Domnul! Plouă cu găleata., și Juan ăsta...

Întinse mâna neștiind ce să facă sau să zică, complet încurcată, arătând spre bărbatul cu mers ferm și nepăsător, indiferent la ploaie, vânt, la vijelia ce cădea în vale, grăbind crepusculul.

— Tu ai văzut ce om ciudat, Renato? Vorbeam de timp rău și deodată s-a dus... S-a dus în ploaia asta...

Sper să nu fie nebun noul tău administrator. Ar fi cu-adevărat păcat, căci aveai dreptate, câștigă mult cu comerțul. Apropiindu-te de el, vorbindu-i, îl găsești chiar simpatic pe-al tău Juan del Diablo. Cât este de pitoresc și de simpatic!

— Aș putea ști cu ce ocazie, în ce moment ai vorbit cu Juan atât

de mult încât să ai deja niște păreri despre el?

Aimée se întoarse scuturând din cap, ca pentru a se trezi, ca pentru a reveni la realitate. Se uită-n ochii soțului său, ficși, ațintiți spre fața sa de parcă ar fi vrut să ghicească ce este în sufletul său și se bâlbâi:

— Păi... chiar acum. Eram aici, împreună, vorbind în timp ce priveam norii.

— Mi se pare că numai tu vorbeai. Nici măcar o singură dată nu l-am văzut pe el întorcând capul să te privească... nicio dată.

— Fir-ar să fie! nu credeam să te uiți atâta. Din câte se vede ne spionai și cele mai mici gesturi...

— Nu spionam; te priveam, te priveam așa cum o fac ori de câte ori îmi ești la vedere. Sunt un bărbat care te iubește, Aimée.

— Oh, da, știu! Altfel nu te-ai fi însurat. Amintește-mi că n-am avut zestre când m-am măritat.

— Doar un bădăran ar spune asta soției sale. Doar un bădăran, Aimée; dar, de ieri, este a treia oară când mă tratezi ca pe un bădăran.

— De ieri ești ca un nebun, ca o fiară: nervos, exasperat, suspectându-mă și torturându-mă... Presupun că te-ai certat cu mama ta și cum pe ea nu-ți poți vărsa focul...

— Pentru a patra oară mă jignești, Aimée. Ce ai? De ce te-ai schimbat așa? De ce în câteva ore toată gingășia, toată drăgălășenia ta...

— Ce-i cu toată drăgălășenia mea? Termină odată.

— Problema e că nici nu știu cum să încep. Știi că propusesem să nu mă cert niciodată cu tine, știu că trăiam cu iluzia de a trăi unul cu celălalt ghicindu-ne gândurile, de a face sentimentele noastre să fie un tot, de a ajunge în sufletul celuilalt doar cu o privire...

— Of, ești groaznic de romantic, Renato! îl întrerupse Aimée prost dispusă. Vrei să faci din viață o idilă, un poem, dar viața are multe zile obișnuite, multe ceasuri rele, multe momente dezagreabile în care nu se poate trăi visând...

— Dar iubind, da!

— Bine, dar toate orele...

— Toate orele! Tot timpul! Asta a fost dorința mea și tu ai fost de acord și-ai acceptat, și-ai jurat, am jurat amândoi în fața altarului. Ai uitat atât de repede? Ai jurat să fii parte din mine, iar eu am jurat să te port în inimă și să te iubesc ca pe propriul meu trup. Cât de repede ai uitat!

— Ai devenit insuportabil! exclamă Aimée cu mânie, ridicând vocea.

— Nu striga. Noel ne privește, îi reproșă Renato pe un ton jos și ferm. Nu vreau să-i ofer tristul spectacol al neînțelegerilor noastre.

— Îmi pare rău, dar nu știu să simulez!

— Trebuie s-o faci, pentru că ești o D'Autremont.

— La naiba... mult a mai întârziat s-apară ilustrul nume!

— Ce spui? se miră Renato.

— Să nu-l mai menționezi că sunt sătulă de el, înțelegi? Cum sunt sătulă și de ferma și de casa asta și de...

— Taci! porunci imperios Renato. Apoi, schimbând tonul, se-ntoarse spre bătrânul notar:

— Apropie-te, Noel. Ne uitam cum plouă cu găleata.

— Da, avem parte de-o furtună bună, dar nu trebuie să vă mirați, căci e ceva obișnuit zi de zi aproape. Oricum, pare să fie trecătoare și să se domolească.

Noel se apropie de balustradă, observând în trecere cu privirea sa înțelegătoare și pătrunzătoare chipurile schimbate ale tânărului D'Autremont și-al soției sale. Ea era foarte palidă, iar lui îi tremurau buzele. Ochii bătrânului priviră în furtunoasa noapte fără a putea vedea nimic, apoi mai liniștiți priviră spre cei doi după ce descoperiră silueta lui Juan. Și schimbând discuția, întrebă:

— Nu voi avea onoarea s-o salut azi pe doamna Sofia.

— Mă tem că nu, Noel. Tocmai încercam să-ți explic mai devreme. Între mine și mama există o oarecare deosebire de criterii. În ciuda faptului c-am încercat în toate felurile să evit asta, ne-am certat. Ești un prieten demn de încredere pentru a nu-ți ascunde asta... Mai mult decât un prieten, căci tocmai te-am numit consilierul nostru legal.

— Și eu v-am spus mai înainte: tare mă tem că cearta asta a fost

din cauza numirii mele...

— Nu, mama nu suportă prezența lui Juan. Dar nici Aimée nu suporta... Acum am speranța ca și mama să se schimbe așa cum a făcut-o soția mea... fie și mai puțin repede...

O privi pe Aimée într-un fel ciudat, iar ea întoarse capul evitând acea privire, pe care Noel o observă din plin.

Ca și cum ar fi năvălit apa, bătrânul notar se decise:

— Și de ce străduința asta de a-l aduce pe Juan în Campo Real, Renato?

— Tu ar fi trebuit să fii ultimul care întreabă asta, dat fiind că știi că a fost dorința tatălui meu. Sperasem să găsesc în tine un aliat, dar de unde?

— Încerc să am grijă de liniștea acestei case. Juan e tânăr și vulcanic; poate că e desfrânat și cu un caracter foarte independent, și mi-e teamă că destul de puțin educat. Prezența lui în salonul doamnei Sofia...

— N-are de ce să-l frecventeze. Ca administrator i se poate construi o casuță în *orice loc* al fermei. Acolo poate trăi în felul său și cum îi place.

— Mi se pare o idee bună.

Aimée vorbi deja liniștită acum, cu o bizară scânteie în ochii ca tăciunele și păru să sfideze privirile uimite ale celor doi bărbați, dominând situația cu o dezinvoltură mondenă.

— E un mod de a pune ordine în lucruri. Știu că Renato n-are altă dorință. Tu ca prieten și eu ca soție vom face tot posibilul pentru a-i fi pe plac și a-l ajuta. Cred că nu duci lipsă nici de autoritate, nici de diplomatie pentru a îmblânzi puțin această pisică sălbatică care este Juan del Diablo. Fă-o, Noel, fă-o... pentru Renato. Doar câțiva pași se depărtase Noel de tânăra pereche; doar o clipă i-a lăsat singuri, încercând la rândul său să se liniștească, să pătrundă până-n fundul vârtejului obscur ce se agita în jur. Dar acest moment a fost suficient pentru ca Aimée să-i zâmbească lui Renato, să se sprijine de brațul său făcându-l să simtă apăsarea caldă și tandră a degetelor ei, ridicând capul pentru a-l privi de aproape, față în față, cu acea privire a ei,

intensă și caldă, ale cărei urmări le știe prea bine; susură umil:

— Iartă-mă, Renato, uneori sunt violentă, nervoasă.

Prost crescută... Recunosc. Așa sunt eu, dar poate că au greșit și cei care m-au răsfățat prea mult. Iartă-mă... Știu că uneori sunt insuportabilă; dar nu ține decât un moment, Renato. E ca o rafală... nu știu... un fel de explozie a nervilor. Bineînțeles, nu trebuie să iei în seamă ce zic în aceste momente, pentru că nu e adevărat. Știu că fac o impresie groaznică; dau impresia că urăsc ceea ce iubesc mai mult. Dar eu știu că tu mă poți înțelege... mă poți înțelege și ierta, nu-i așa?

— Poate că și eu trebuie să-ți cer iertare, se scuză Renato blajin, dar îndoielnic; te-am tratat grosolan și aspru... Dar ai spus niște lucruri atât de dure și de bizare...

Ai spus că urăști numele și casa mea... casa și numele care sunt ale tale, căci ți le-am oferit odată cu sufletul și inima mea toată. Am simțit ceva înspăimântător, Aimée.

Am avut groaznica senzație că totul e minciună în viață, pentru că tu ai fost în stare să mă minți și să mă înșeli, înspăimântătoarea impresie că niciodată nu m-ai iubit.

— Dar ce mai nebunie, Renato! protestă Aimée, cu falsă tandrețe. Te rog în genunchi să uiți vorbele mele.

Nu-mi cere explicații pentru ele, nu-mi cere să-ți spun de ce le-am rostit. Nici eu nu știu și nici măcar nu cred că le-aș mai putea repeta. Le-am uitat și trebuie să le uiți și tu. Te rog! Pentru că te iubesc, te ador, Renato...

Se aruncă în brațele sale care-o strânseseră cu dragoste, cu o teamă în care încă mai vibrau îndoiala și teama. Și, în timp ce cu ochii închiși se lăsă pe acel piept lat, Aimée se gândea la alți ochi, la alte brațe, la alt piept mai lat și mai puternic; se gândi și visă o clipă, cum stătea altă dată în brațele lui Juan del Diablo...

CAPITOLUL 24

Sub copaci, Juan fu gata să se izbească de Monica; o privi pentru o clipă ca și cum atunci s-ar fi trezit, ca și cum s-ar fi întors la realitate din mijlocul unui vârtej înnebunitor; expresia feței sale era atât de teribilă încât Monica tremură de parcă s-ar fi aflat în fața unei

prăpăstii.

— Juan, ce s-a întâmplat?

— Deocamdată nimic, sfântă Monica. Calmează-te, o sfătui Juan păstrându-și cumpătul și cu o vibrație de ironie în voce.

— Sunt perfect calmă, dar dacă ți-ai putea vedea fața...

— Ce e cu fața mea? Nu-i nici așa de frumoasă, nici așa de interesantă ca a lui Renato, nu-i așa?

— De ce vorbești mereu atât de urât? Acest lucru te face greu de suportat, Juan del Dios...

— De ce nu schimbi subiectul ăsta stupid?

— Sună mai puțin rău decât atunci când încerci să te dai mare... îmi vine să cred că fără să vrei.

— Adevărat? Ce te face să crezi asta?

— Nu crezi că-i de-ajuns povestea lui Colibri? Copilul ăsta te adoră, Juan. Zice că ești cel mai bun om din lume.

— Ce știe el? spuse Juan râzând cu amărăciune.

— Ce ai? De ce râzi așa?

— Așa râd eu. Râd de tine și de toți cei prevăzători, cum trebuie să râdă diavolul. Cât de minunată ipocrizie!

Tu nu vrei decât să te prefaci, să te ascunzi, s-arunci cu nisip în ochii oamenilor, să-ți acoperi în zdrențe putreziciunea...

— Juan, pentru Dumnezeu... protestă Monica stăpânindu-și cu greu furia. Tu...

— Eu, ce? Spune... Fii cinstită, zi adevărul...

Insultă-mă... dacă asta vrei. În timp ce-ți împreunezi mâinile, în timp ce mă privești cu fața asta de mielușea, în timp ce cu vocea asta dulce îmi spui că nu sunt chiar atât de rău, nu-ți dorești decât ca una din săgețile astea să mă străpungă. Așa că, spune clar, spune liniștită...

— Eu nu doresc răul nimănui și nici pe al tău. Ție mai puțin ca oricui.

— Și de ce, mă rog? Pentru că te îndeamnă conștiința ta creștină? Nemaipomenit! Minunat!

— Da, minunat, chiar dacă tu îți bați jos de asta. Căci niciodată n-am auzit cuvinte mai sublime în limba pământescă decât acelea ale

lui Iisus: „Iubește-ți dușmanii, binecuvântează-i pe cei ce vă pedepsesc și vă maltratează, rugați-vă la Dumnezeu pentru cei ce vă chinuie”.

— Fantastic! încercă să râdă furios Juan. N-am vrut să râd, sfântă Monica, dar ai așa un fel de a mă provoca...

„Iubește-ți dușmanii”. Se ține cont de asta în societate?

Cine-o folosește? Ah, da, știu: Renato...

— Îți interzic să râzi de el!

— Măi să fie! Cu câtă energie! De ce-l aperi atâta?

Te-am mai întrebat de câteva ori, dar n-ai binevoit să-mi răspunzi. De ce, sfântă Monica? Există cumva în dogma creștină vreun precept care spune că trebuie să-ți aperi cumnatul?

— Ajunge! Ești un ticălos, un barbar!

— Cât de repede îți schimbi părerile! Eram omul cel mai bun din lume și dintr-odată sunt un ticălos, un barbar, un sălbatic, un animal, un demon – Juan del Diablo.

Asta-mi place să aud. Spune-l de multe ori, căci uneori am impresia că-l uit și n-aș vrea. Ajută-mă cu ura și disprețul tău. Am nevoie de ele, sunt ca un drog, ca un fier încins ce se aplică pe mușcătura veninoasă a unei reptile...

— Și-atunci, ce ai de gând? Întrebă disperată Monica, vizibil tulburată. Ce vrei să faci? Te gândești să faci acea infamie de care mi-ai vorbit mai înainte?

— S-o iau pe Aimée. Te asigur că-i tot ceea ce-și dorește.

— Nu se poate! Minți!

— Du-te și întreabă-ți sora, deși s-ar putea ca ție să nu-ți spună adevărul. Îți va spune că eu mă tot țin după ea, că o ameninț... În niciun caz că acum cerșește ceea ce altă dată disprețuia, căci până la urmă tot pe Juan del Diablo îl preferă.

— N-are cum să simtă și nici cum să zică așa ceva!

Ar fi atât de josnică, de demnă de dispreț!...

— Ca și mine... repet-o; ai mai zis-o o dată: că o disprețuiești pentru faptul că mă poate iubi. Atunci disprețuiește-o, continuă s-o disprețuiești din tot sufletul, pentru că sunt eu cel pe care-l iubește, pentru că este cu mine și nu cu cavalerul D'Autremont, cu care vrea să

stea... Este trădătoare, ambițioasă și răutăcioasă, dar este o femeie adevărată, nu ca tine din aluat ceresc... Ești impecabilă și de neatins; dar cu toată castitatea ta mă tem că ai pus ochii pe cine nu trebuia, pe cine morala creștină nu-ți permite...

— Ajunge... taci! N-ai ce să zici de mine. Ticălosule!

— Potolește-te! porunci Juan privind-o cu severitate.

Nu-ți voi permite să mă pălmuiești. Numai hainele pe care le port sunt cavalerești. Ai păți-o rău...

— Nu-i decât abuz și duritate în tine. Oh, lasă-mă!

— Bineînțeles... Te las... Nu mă interesează sentimentele tale. Îl privește pe Renato dacă are norocul să afle că-l iubești... Eu am să-i arăt doar învelișul său subțire de sticlă ca să nu arunce cu pietre în ceilalți și ca să nu-mi stea în cale.

— N-ai să faci asta. Am să-ți interzic, am să mă opun pe toate căile ca să nu reușești ceea ce ți-ai propus. Am să lupt cu toate armele.

— Ai grijă să nu se întoarcă împotriva lui Renato al tău...

— Nu este Renato al meu și nu va fi niciodată – exclamă Monica cu vădită disperare. Dar n-ai să faci ce ți-ai propus, n-ai s-o iei pe Aimée din casa asta, căci așa fi în stare să te omor!

Juan îi luă mâinile în mâinile sale dure și late, fixându-le cu privirea și, timp de o clipă, o simți pentru prima oară femeie; cu un fel de surâs pe buze, exclamă:

— Acum e sigur: îl iubești pe Renato... Și pentru el ești în stare să mă ameninți cu moartea. Nu te credeam capabilă de așa ceva. Ai suficient curaj pentru a omorî cu mânuțele astea albe și gingașe, cu unghii ca niște ghiare, după cum văd. Știi că-mi pari interesantă? Neîndoielnic, ești și frumoasă. Mai ales acum, când, zbatându-te ca o pisică sălbatică, ți-ai pierdut cu totul aerul de preoteasă.

Ah, fiară ce ești!

Juan îi dădu drumul. Monica își înfipsese cu cruzime dinții în mâna lui, iar acum fugea în timp ce el, surprins, își tampona rana și comenta ironic: A naibii, sfânta!

— Monica, fata mea, ce ai? Ce-ai pățit? Ești obosită?

— Da, mamă, foarte obosită...

Cu un efort, Monica se ridică ușor în picioare ajutată de mâinile tremurătoare ale mamei sale. Se aflau în alcovul ei, iar doamna Molnar tocmai o găsisese în genunchi, cu mâinile împreunate și fața ascunsă între brațe, ca leșinată pe pat. Stătea de mult timp așa, de când venise de la câmp după întâlnirea cu Juan; și când privirea mamei sale o cercetă interogativ, un val de roșeață îi umplu obraji. Capul i se plecă cu groaznică impresie că acuzația lui Juan i-a lăsat o urmă vizibilă... Da, tremura, se clătina, agoniza la gândul că ochii acelui bărbat i-au pătruns în suflet, că în fața lui era ca și despuiată, că poate și în fața celorlalți era la fel; avu impresia că vede o urmă de reproș până și-n ochii obosiți, întunecați de lacrimi ai mamei sale, ce-o priveau cu greutate, pe când se văita.

— Nu-ți dai seama cât rău îmi face că trebuie să stai aici și să suferi din cauza surorii tale; tu ai putea fi fericită pe drumul pe care ți l-ai ales, tu cunoști pasiunile... Poate c-am făcut rău că te-am rugat s-o aperi pe sora ta...

— N-ai făcut rău... Numai că am impresia că nu vrea să fie apărată.

— Ți-a zis ea? Ai vorbit cu ea?

— Nu; am vorbit cu el, cu Juan del Diablo, care n-are de gând să renunțe la ceea ce el numește revanșa și răzbunarea sa... Care susține că pe el, doar pe el îl iubește Aimée; care, cu grosolănie, mi-a spus să plec din calea lui... Câteodată mă gândesc că omul ăsta are tot dreptul să mă jignească...

— Dar te-a jignit?

— E ca un tigru gelos. O iubește... o iubește, simte că circumstanțele îl încolțesc și ca un tigru se apără cu ghearele. Dar nu asta e, nu teamă îmi inspiră, mamă. E...

Nu știi ce... nu știi ce...

— Dar fu erai hotărâtă, fermă. Ce ți-a putut zice ca să te schimbi așa? Cu ce te-a amenințat?

— N-a fost o amenințare, a fost doar un adevăr groaznic.

— Ce-a putut găsi el împotriva ta? Tu ai toată forța și autoritatea morală necesară. Comportamentul, demnitatea, puritatea...

- Puritate... repetă Monica cu amărăciune.
- De ce o spui pe tonul ăsta, copila mea? Mă sperii!
- Nu, mamă, nu te speria... Corpul îmi este curat.

Până azi am fost negreșit pe drumul purității și al demnității; dar uneori se naște un sentiment ca o plantă veninoasă ale cărei rădăcini se fixează în suflet putrezindu-l. Câteodată mă gândesc că ar trebui să fugim, să mergem departe, să căutăm, așa cum am visat cândva, pacea... pacea pentru sufletul meu, în călugărie sau în fundul unui mormânt.

- Ce spui? De ce vorbești așa?

— N-ar trebui să vorbesc așa, e adevărat. N-ar trebui să-ți vorbesc ție în felul ăsta... Dar bărbatul ăsta...

- Ce-i cu bărbatul ăsta? Este un răutăcios, așa-i?

Un răutăcios încăpățânat să ne aducă nefericire...

— Câteodată nu mi se pare răutăcios. Cred că suferă, că a suferit în viața sa atât de mult, încât și-a omorât din suflet compasiunea și pietatea. Cred că o iubește pe Aimée și, Doamne, cum o mai iubește! Altfel, dar tot atât de mult ca și Renato. Ce are ea, ce este în sufletul sau în trupul său de frânge inimile bărbaților?

— Dar toate astea n-aduc decât nefericirea. Nu vezi, copila mea? Ea nu e decât sclava pasiunilor sale, a nebuniilor sale. Dacă o abandonezi acuma, dacă-i permiți să-și negligeze îndatoririle, cine știe până unde ar ajunge?

Pe mine nu mă ascultă; ar fi în van lacrimile după aceea!

Fata mea, în tine sunt speranțele mele. Sunt convinsă că tu, din dragoste de soră...

— Și dacă n-ar fi fost dragostea asta de soră? i-o tăie Monica. Dacă altă dragoste m-ar fi încolțit?

Monica înfruntă tremurând privirea mamei sale. Era ca și cum s-ar fi luptat cu propria-i conștiință, ca și cum ar fi arătat cu oroare acea rană ce sângera în adâncul sufletului, acea rană pe care Juan o descoperise, dezarmând-o la găsire, crucificând-o într-una din cele mai teribile îndoieli. Dar după o lungă pauză, auzi vocea mamei înecată în plâns:

— Dacă o dragoste nefericită te-a făcut așa de generoasă, fata mea, dacă pentru el ai acceptat toate sacrificiile și lupti doar pentru a-l vedea pe el fericit, renunțând în schimb tu la tot, atunci Dumnezeu să te binecuvânteze, fata mea, căci salvând fericirea lui Renato, ne salvezi pe toți: o salvezi pe ea care-i nebună și oarbă; mă salvezi pe mine, care nu aș putea suporta o astfel de lovitură; salvezi numele nepătat al tatălui tău...

Monica se ridică ca și cum dintr-odată furtuna din sufletul ei s-ar fi potolit, ca și cum o lumină nouă i-ar fi luminat calea întunecoasă, ca și cum o forță nouă ar fi susținut-o, dându-i sufletului său puterea de a accepta toate sacrificiile, de a îndura toate durerile, de a înfrunta toate intemperiiile. Apoi, împreunând mâinile, căzu din nou în genunchi, gest în fața căruia Cătălină întrebă:

— Fata mea, ce faci?

— Îi mulțumesc lui Dumnezeu, mamă. Cu lacrimi l-am rugat să mă lumineze, iar el mi-a trimis vorbele tale.

Disperată i-am cerut să-mi arate calea și prin vocea ta mi-a arătat-o. Acum știu singurul lucru care contează și n-am să mai șovăi niciodată... N-am să mă mai îndoiesc!

CAPITOLUL 25

Cu pas lent, pe cărările plouate, Juan se-ntoarse acasă. Ocoli scările monumentale de piatră ce duceau spre marile galerii, așteptă ca să nu-l vadă nimeni și intră prin portița îngustă din perete, străbătând curțile interioare, solitare, de-abia luminate de razele palide ale unei jumătăți de lună ivită printre nor» destrămați.

Cu o precizie uimitoare își aminti toate detaliile acelei case abia luminate și, ca o săgeată ce nimerește în plin, se opri chiar lângă ferestrele întredeschise ale acelor locuințe luxoase din aripa stângă, aranjate pentru patru săptămâni de fericire: apartamentul nupțial al lui Aimée și-al lui Renato.

— Pe cine așteptai, Aimée? întrebă Juan cu un sarcasm amar.

— Pe cine altcineva aș putea aștepta dacă nu pe tine?

— Nu știu, nu-i cunosc pe marii proprietari din vecinătate aici în Campo Real...

— Ajunge, țipă Aimée cu mânie. Până când trebuie să-ți suport insultele?

— Până când am să obosesc eu să te tot insult.

Până când am să mă satur eu să-ți tot spun cine ești, până când ai să fii sătulă de ura și disprețul ce le am pentru tine.

— Ai fi plecat până acum din cauza urii și a disprețului. Deși nu vrei s-o mărturisești, e ceva mai puternic care te supune, te amărăște și te apropie de mine. E ceva ce te face să fii cu disperare al meu, așa cum există ceva ce mă face pe mine să fiu cu disperare a ta. Da, Juan, a ta... deși, cum ai zis mai înainte, nu vrei nici măcar să te mai uiți la mine. De ce nu o faci? De ce, în ciuda voinței tale, mă cauți?

— Presupun că un bărbat e mai rău decât un câine când devine sclavul unei pasiuni – se lamentă Juan, mărturisind cu mânie. Făcu un pas spre Aimée, apropiindu-se mai mult, dar ea se dădu în spate, privind în stânga și în dreapta, spionând umbrele, ciulindu-și urechile pentru ca în cele din urmă, apucându-l de braț pe Juan, să-l oblige să meargă câțiva pași mai încolo; spuse:

— Vino, nu suntem într-un loc potrivit. Renato s-a dus să-l conducă pe notar la camera doamnei Sofia, dar se poate întoarce și n-ar fi bine să ne găsească vorbind. E foarte ciudat. Nu știu dacă bănuiește sau simte ceva, dar trebuie să fim prudenți, Juan. Să ne purtăm cu multă prudență, cu mult tact, cu mult calm... Trebuie s-avem răbdare, Juan...

— Răbdare? Pentru ce?...

— Ca să așteptăm... Și cu pasiune rugătoare, Aimée exclamă:

— Juan... Juan... N-are rost să ne prefacem. Mă iubești, Juan, mă iubești. Furia ta, ofensele, grosolănia și cruzimea ta nu arată decât un singur lucru: că încă mă mai iubești. Poți să mă jignești, să mă boscorodești, să mă lovești; poți să crezi că nu-mi dorești decât moartea, dar, de fapt, nu-i ăsta adevărul... Căci, de fapt, Juan, tu mă iubești!

Încetul cu încetul, îl duse până în capătul celălalt al coridorului lung, îl făcu să coboare cele patru scări de piatră ce separau holul deschis de straturile late de flori și-l trase sub bolțile bogate ale

plantelor cățărătoare. Era atât de aproape, încât răsuflarea ei fierbinte, ca o vâlvătaie de pasiune și nebunie, atinse fața lui Juan, învăpăindu-l, amestecându-l... Spuse cu o voce în care se simțea un amestec de rugămintă și de poruncă.

— Da, Aimée, te iubesc. Ești a mea, a mea, chiar de-ai fi în mijlocul iadului. Te iubesc! Ar fi trebuit să mori, ar fi trebuit să te omor eu cu mâinile mele, dar te iubesc și te sărut blestemându-te; ar fi trebuit să tremuri căci cu fiecare minut în care te țin în brațe, îmi vine să te strâng mai tare, și mai tare, până ți-aș frânge viața, ca să nu mă mai privești cu ochii ăștia ce mi se înfig ca două pumnale, ca să nu-mi mai vorbești cu vocea asta care mă pătrunde, înnebunindu-mă și înveninându-mă... Pentru că atunci când te simt a mea, când te simt așa cum ești acum aproape de mine, nu mai sunt bărbat, sunt o fiară. O fiară capabilă de orice mârșăvie... Hai să fugim... chiar acum, în momentul ăsta. Să fugim departe!

— Ce, ai înnebunit?

— Da, sunt nebun. Numai așa te-aș mai putea strânge în brațe; numai fiind nebun, dement, îți pot declara că te iubesc... Să mergem!

— Stai puțin, Juan, stai – imploră cu voce scăzută și speriată Aimée, căci ia urechi îi ajunse zgomotul unor pași ce se apropiau. Auzi? E Renato. Pentru Dumnezeu, taci o clipă! Taci!

Îl trase de guler obligându-l să se aplece și să se ascundă în tufele dese de caprifoi, ținându-și răsuflarea.

La urechi le ajunseră clare și distincte vocile lui Renato și

Monicăi în același timp cu bubuitul unui tunet ce acompania vântul și ploaia ce se porniseră deodată.

— Iar a venit furtuna, Monica...

— Da, Renato; dar ce contează?...

— Cum să nu conteze? Nu-ți pot permite să ieși pe un astfel de timp. O să mă ocup eu personal de transferurile astea... Trebuie neapărat făcute, dar și tu, trebuie să te odihnești... Cât de curând, cu ajutorul lui Noel și-al lui Juan, lucrurile vor sta altfel...

— Inșiști ca Juan să rămână în casă?

— Nu chiar în casă, ci în apropierea fermei. Ce e? Și tu ești

răuvoitoare cu el? Credeam că sunteți prieteni...

— Nu suntem dușmani, dar... bâlbâi timorată Monica, făcând un mare efort.

— Atunci e suficient. Din fericire, mama l-a primit bine pe Noel, deși nici el nu e de acord cu mine în ceea ce-l privește pe Juan...

— Și-atunci, Renato, de ce...?

— Monica, te rog, nu mai continua. Nu mă întreba nimic. N-am decât un răspuns să-ți dau: Juan va veni în casa asta așa cum e normal. Dacă e sau nu bine, timpul va decide. Tu ai fost o fiică exemplară și nu cred c-o să-ți vină greu să înțelegi respectul ce-l port ultimei dorințe a tatălui meu. Poate să fie Juan neastâmpărat, ingrât sau chiar rău intenționat. Nu contează. Tata a vrut să fie alături de mine, să-l tratez ca pe un frate...

— Dar e absurd!

— Nu e absurd. Orice ați gândi voi, eu cred în Juan, am încredere în noblețea sufletului său, căci am încredere în inima omului. Ceva îmi spune că Juan este bun. Și, mai ales, loial, sincer, deschis. Nu este uns cu alifia trădătorilor. E de ajuns să-l privești în față ca să vezi asta. Juan nu-i o fiară, așa cum mama mea și ceilalți se încapățânează să creadă. Este onest și dacă într-o zi va trebui să mă rănească, cu siguranță o va face pe față. Sunt sigur că nu mă înșel.

— Atunci?...

— Atunci, nimic. Ai încredere în mine, știu ce fac. Ești obosită, epuizată. Hai, Monica, du-te să te odihnești.

— N-aș putea dormi în momentul ăsta...

— Atunci, ca să nu mai amân, ai putea să-mi faci o favoare?

— Orice vrei.

— Intră în alcovul ăsta și spune-i surorii tale că trebuie să plec singur pentru câteva ore. Mi-e teamă că dacă-i vorbesc eu, ajungem iar la discuții și cred că-i suficient pentru azi...

— Ați avut probleme? Întrebă alarmată Monica.

— Hai să le spunem neînțelegeri. Din fericire, totul s-a terminat bine și-am făcut pace; dar lucrurile astea întotdeauna lasă urme și n-aș vrea să începem iar. O ador pe sora ta și am încredere în ea... vreau să

cred în ea mai mult decât în oricine... Am nevoie de credința pe care mi-o inspiră, pentru a putea trăi și respira...

— Ce triste sunt cuvintele tale, Renato. Parcă vin din cea mai mare deziluzie.

— Ce nerozie! Începusem să-ți spun că o iubesc pe sora ta. O iubesc atât de mult încât n-aș putea trăi fără ea.

— Vrei să spui c-o iubești mai presus de orice? Că, fie ce-o fi, ești dispus...?

— Nu știu la ce te gândești tu când spui "fie ce-o fi", o întrerupse Renato cu un gest grav. Iartă-mă dacă-ți voi spune ceva la care poate nici pe departe nu te-ai gândit, dar vreau să-ți răspund: dacă Aimée ar fi fost nedemnă, tot ceea ce-ar fi rămas din ea și din mine, tot ceea ce-ar fi rămas din casa asta ar fi prea puțin ca să merite să fie menționat... Ei, dar vorbim prostii și pierdem timp prețios jignind-o cu gânduri absurde pe cea mai minunată și mai adorabilă dintre femei, pe sora ta, fără a atinge prezentul, cum spun țărani. Și cu o veselie forțată, o rugă: Du-te la ea și ține-i de urât. Mă întorc repede. Pe curând, draga mea Monica.

La lumina unui fulger, Aimée privi cu teamă acel obraz aspru și îndurerat al lui Juan. Pe poteca largă pașii lui Renato încă mai răsunau, iar umbra Monicăi din ușa întredeschisă a locuinței goale nu dispăruse încă. În apropierea băncii de piatră, la adăpostul stufosului caprifoi ce-i acoperise, simțind loviturile picăturilor reci ale ploii în obraji aprinși, Aimée tremura; se gândi cum acele cuvinte ajunseseră la urechile lui, cum pierduse în bătălia câștigată. Juan, rămas nemișcat o bună bucată de timp, păru să se deștepte brusc, îi strânse brațul cu mâna sa grosolană de marinăr, ca un clește, și-i spuse poruncitor:

— Hai să trecem la treabă. Ți-era frică să nu ne găsească Renato; dar acum nu mai are de ce să-ți fie teamă.

— Dar Monica e aici, în camera mea, spuse Aimée cu voce scăzută; o să mă caute, o să mă aștepte o vreme; apoi o să iasă să mă caute prin casă și va țipa dând alarma înainte ca noi să fi ajuns prea departe. Nu putem pleca acum, și nici nu văd de ce am face-o.

— Nu vezi de ce? Întrebă Juan surprins și indignat.

— Ascultă-mă, Juan. Dacă ai putea să mă asculți un moment liniștit, ți-aș spune: De ce-am fugi provocând un scandal, când suntem împreună și avem o mulțime de posibilități...

— Taci! Taci! Nu-mi propune josnicia, mizeria asta, căci atunci chiar aș fi în stare să te omor. Ai zis că mă iubești, m-ai făcut să-ți mărturisesc că și eu te iubesc...

Acum vii cu mine fie ce-o fi!

Dintr-o smucitură bruscă, Juan o obligă pe Aimée să iasă de sub desul caprifoi ce-i adăpostise multă vreme pe amândoi și, cu o furie abia stăpânită, privi de aproape fața cu obrajii înflăcărați pe care nici picăturile înghețate ale ploii nu reușeau să-i răcească. Grosolan, sălbatic, cu o dragoste ce părea ură, o strânse în brațele sale puternice, făcând-o să trosnească.

— Juan, mă sufoci...

— Asta și vreau: să te omor. Dar mâinile refuză să-ți strângă gâtul... și mi-e frică, știi? Da. Frică să mai privesc înăuntrul meu, dacă te omor. Teamă că imaginea ta mă va urmări, că vocea ta și ochii și gura ta mă vor obseda atunci când nu vei mai fi. Mi-e teamă să nu înnebunesc de dorința de a te vedea, de a te auzi, când tu nu vei mai fi...

O respinse cu violență și făcu câțiva pași spre centrul curții, ignorând ploaia ce îl năpădea și vântul ce împingea din nou norii, destrămându-i pentru a permite stelelor să se ivească între peticele lor. Privind în toate părțile, temându-se de ochii ce-ar putea-o pândi, Aimée ajunse la el într-o rugămintă stăruitoare.

— Juan... ascultă-mă... Am să merg cu tine, îți jur...

Dar nu acum, Juan. Am să merg cu tine până la capătul lumii, unde o să vrei tu. Ți-am spus și ți-am jurat. Îți jur încă o dată, dar ai puțină răbdare. Vreau dragostea ta, vreau să trăiesc pentru dragostea ta, nu să fug pentru a-mi găsi moartea...

— Nimeni n-o să te omoare cât timp vei fi lângă mine. Nimeni nu te va atinge cât timp voi trăi eu!

— Tu vei fi primul care va cădea, Juan. Și-atunci, ce se va întâmpla cu mine?

— Ce se va întâmpla cu tine? Atunci ai putea muri chiar în clipa aceea.

— Nu. N-ai să mă omori știind că te iubesc. Ar trebui să fii nebun, și nu ești, Juan. Ești rănit, obosit, gelos; te îndoiești de dragostea mea și ți-ar plăcea să-mi negi fiecare dintre cuvintele spuse, dar n-o faci căci nu ești în stare; chiar inima ta le aprobă; sunt lucruri care nu se pot simula; eu n-aș putea să mă apropii de tine, nici să-ți stau în brațe sau să te sărut așa cum o fac, dacă nu te-aș iubi.

Gândește-te puțin, Juan, gândește-te la asta. L-ai auzit pe Renato... E cu ochii-n patru...

— Să fie... Să fie și mai mult! Dacă e ceva ce-mi doresc... Vreau să știe, să-i spun, să strig!

— Ne-ar omorî pe amândoi... Totul e de partea lui:

Legile, obiceiurile, raționamentul, dreptatea. Suntem în mijlocul a sute de oameni care ar fi inamici mortali, o haită de câini feroce ca să ne vâneze. Nu, Juan, nu, nu poți să mă arunci așa fiarelor. Mai degrabă aș prefera să fii tu cel care mă omoară deși eu nu vreau să mor. Ce crimă am comis eu ca să mor? Ce altceva am făcut decât să te iubesc, să te iubesc din inimă? Și tocmai tu mă condamni la moarte, îți dai seama? Dar, de ce mă privești așa? Mă disprețuiești, Juan?

— Da Aimée, te disprețuiesc.

— N-ai să mă mai disprețuiești după ce voi fi aranjat totul ca să fugim fără a fi în pericol.

— Cât de dezgustător și de meschin ar fi să fugim fără a fi în pericol! Trebuie să fugim acum, jucând și riscând totul, luptând pentru a te apăra, cu unghiile și ghearele, ca o fiară. Să fugim acum, cu orice risc, cu toate dezavantajele; eu pot să fac asta, vreau să fac asta. Dar după aceea, după ce vei fi aranjat tu ca totul să fie o înscenare, ce mai josnicie ar fi, Aimée, ce mai josnicie! Totuși, o voi face, am să aștept... dar nu să pregătești tu fuga, ci eu, în felul meu.

— Ce spui Juan?

— Te voi pune la adăpost, frumoasa ta existență nu va întâmpina niciun pericol și nu vei risca nimic fugind cu

Juan del Diablo. Îți promit... Totul o să fie sigur pentru tine.

Voi șterge urmele și voi fi eu cel ce-l va înfrunta pe Renato...

— Nu, Juan, nu așa!

— Ba așa! Mi-ai promis, ți-ai dat cuvântul, mi-ai jurat.

Ajunge cu promisiunile deșarte și cu jurămintele false. Va trebui să ne prefacem în continuare. Ție nu-ți va fi foarte greu, iar eu am învățat de la tine. Sunt discipolul tău eminent. Și eu voi fi trădător un timp, voi fi laș, bădăran, mincinos și voi învăța să mint zâmbind și voi accepta pâinea și sarea sub acoperișul unde-mi ascut cuțitul pentru a lovi pe la spate. Da, Aimée, voi aștepta... Să așteptăm... Câștigi, triumfezi mereu... La urma urmei, ce mai contează? Lasă-mă să le explic tuturor: doamnei Sofia, lui Bautista, bătrânului notar care tremură când se uită la mine. Lasă-mă să-i explic Monicăi Molnar. La urma urmei, ce ne pasă?

— Pentru Dumnezeu, Juan, taci! imploră Aimée dintr-odată înspăimântată. E Monica... Uite-o... Ne-a văzut, se uită la noi... Du-te, Juan, du-te... Pentru Dumnezeu, ascunde-te, îndepărtează-te... Îi voi spune că nu cu tine vorbeam. Dar acum du-te, du-te...

Juan se îndepărtă, trufaș și semeț, fără a coborî capul, fără a se feri.

Aimée se înapoie până ajunse din nou lângă caprifoi. Aici se opri ca pentru a-și lua curaj și porni din nou, cu pas lent, temător, spre ușa întredeschisă de care

Monica se sprijinea, căci spaima o făcuse să se clatine, să-i tremure genunchii și să-i înghețe sângele în vene. Cu voce sufocată spuse:

— Erai cu el, te-am văzut eu...

— Cu cine? Care "el"?

— Ajunge cu farsele; păstrează-ți-le pentru alții.

Aimée. Folosește-ți discreția și prudența, dacă nu vrei ca Renato să afle ce se întâmplă.

— Nu înțeleg ce vrei să spui...

— Cum poți fi atât de cinic?

— Te rog, gata... Chiar v-ați propus toți să mă insultați?

— Care toți? Renato și bărbatul ăsta, nu-i așa? Mai ales omul

ăsta care te privește ca pe ultima dintre femeiuști. Dacă l-ai auzi cum vorbește despre tine, dacă l-ai auzi ce expresii disprețuitoare folosește la adresa ta, atât de brutale, încât jignindu-te pe tine, jignește toate femeile...

— Taci! o întrerupse Aimée profund dezgustată.

— Cred că-n fața lui nu poți face altceva decât să cobori capul, căci tu i-ai oferit rușinosul drept de a te trata cum te tratează...

— I-am dat ce-am avut eu chef, dar ție nu-ți dau dreptul să te bagi în treburile mele, să te amesteci în lucrurile mele, să vorbești când nimeni nu te întreabă...

Habar nu ai tu ce este viața!

— Mie-mi vine să te întreb: ce știi tu despre cinste și rușine? Ce știi despre onoare și scârbă, dacă nici scârbă, nici onoare nu ai când ai ajuns la cea din urmă mârșăvie?

— Monica, vezi că-mi pierd răbdarea!

— Și eu! Cât crezi că am să mai suport?

— Din partea mea, poți să faci ce vrei, spuse Aimée sfidător. Deși, bineînțeles că n-ai să faci nimic și n-ai să mergi nicăieri pentru că nu ești în stare să faci nimic, nu e nimic pentru tine. Mai bine zis, ar fi ceva: să te întorci la mănăstirea ta, căci e singurul lucru rezonabil pe care-l poți face; sau, dacă nu mai vrei să te faci călugăriță, du-te acasă în Saint Pierre, căci acolo e locul tău. Du-te și ia-o și pe mama; du-te și lasă-mă în pace, pentru că aici nimeni nu are nevoie de tine!

— Voi pleca c-o singură condiție: să-l faci pe Juan să plece; dacă el pleacă din Martinica, atunci și eu... eu...

— Te-ai duce dacă ți-aș da cuvântul meu că Juan va pleca?

— Aș pleca după ce aș vedea asta. Te cunosc.

Aimée, te cunosc eu prea bine, din nefericire pentru amândouă.

— Atunci, dacă mă cunoști, ar trebui să știi că eu nu renunț niciodată la nimeni, că nu renunț nici la plăcere, nici la bogăție, că le țin pe amândouă în mână.

— Ce vrei să spui? Ce vrei să faci?

— Ce vreau să fac e foarte clar, iar cum voi reuși, e treaba mea. Pentru binele tău te sfătuiesc să pleci.

Monica, doar pentru binele tău. Nu vreau să fiu împotriva ta, nu vreau să te distrug din întâmplare, dar, ca inamică sinceră, te avertizez, te-am avertizat de sute de ori, și asta este ultima oară, Monica... Nu-mi sta în cale, căci la timpul adevărului nu voi vedea și nu voi privi nimic!

— Calea pe care te afli nu e cea bună, așa cum crezi tu, și e spre binele tău că eu vreau să te opresc.

— Ajunge, Monica, întreaga mea viață mi-o joc pe-o carte. Bătălia e atât de dură că intră în ea chiar și viața. Să nu îndrăznești să te interpui, căci tu vei fi prima victimă...

— Ascultă-mă, Aimée... am vrut să te îndepărtez, am vrut să te las... uneori m-am gândit chiar că poate ai dreptate. Că e viața ta, că bărbații ăștia doi care ți-au oferit dragostea lor sunt amândoi ai tăi... Am vrut să renunț la totul și să mă dau la o parte, să renunț până și la dreptul de a-l apăra pe Renato de răutatea ta; am vrut să renunț, dar cineva m-a implorat plângând să n-o fac. Știi cine?

Mama noastră. Sărmana noastră mamă, căreia nu te-ai sinchisit să-i ascunzi nimic și care trăiește într-un zbucium groaznic de a nu face tu ceva, de a nu păți cine știe ce...

Sărmana noastră mamă căreia vrei să-i amărăști ultimele zile cu vreo ticăloșie, ale cărei fire de păr alb vrei să le pătezi cu un scandal, cu o faptă prostească... Nu numai pentru mine, nu numai pentru Renato, ci și pentru ea, Aimée, te rog...

Monica se opri brusc și exclamă surprinsă.

— Oh, Renato...

— Da, eu sunt, confirmă acesta apropiindu-se. Dar ce se întâmplă, Monica?

— Nimic, vorbeam doar. Cum de te-ai întors așa repede?

— Dintr-o întâmplare fericită. Tocmai îmi înșeuasera calul, când l-am văzut pe Juan. Mi-a trecut prin cap să ia el locul meu și a acceptat cu plăcere. Încântat și surprins, i-am dat ample puteri, iar acum tocmai a plecat în prima sa misiune ca șef general al muncitorilor de la fermă. Nu-i minunat? Nu te bucuri că m-am întors aproape imediat, Aimée?

— Bineînțeles! Mă bucur de tot: de întoarcerea ta, de buna așezare a lui Juan; nu-mi rămâne să mă plâng decât de un lucru:

hotărârea Monicăi de a ne lăsa...

— Să ne lase...? se miră Renato.

— Tocmai despre asta discutam. Monica s-a încăpățânat să se întoarcă în Saint Pierre și s-o ia și pe mama.

Zice că pentru o lună de miere e cam multă lume în casa asta și ne lasă... ne părăsesc...

Cu un surâs diabolic, Aimée se întoarce spre sora sa, tulburată o clipă și surprinsă de acel cinism, de acea îndrăzneală de neînchipuit. Ar fi vrut să protesteze, să ridice tonul cu violența celui ce nu se mai poate abține, dar ochii săi îi întâlniră pe ai lui Renato în care citi dezgustul și plictiseala. Pentru el nu era altceva decât o intrusă, impertinentă și capricioasă; dar acea expresie din ochii lui nu dură decât o clipă. Chipul i se schimbă căpătând o expresie nobilă și bărbătească și luminându-se de acea caldă expresie de bunătate umană care ajunse până-n adâncul inimii Monicăi; cu suavitate spuse:

— Asta am mai discutat-o de atâtea ori. Credeam că s-a înțeles. Bineînțeles, nu am niciun drept să te țin aici cu forța dacă nu vrei, Monica. Te-am rugat, te-am implorat, cu o sinceritate frățească ți-am spus până și motivele egoiste care mă fac să te rog să stai cu noi.

Dacă, totuși, vrei să pleci, ce-aș putea să mai spun? Pot doar să-mi cer scuze... Ai venit aici să te odihnești, iar eu ți-am dat o mulțime de sarcini. Căutai liniștea, iar eu ți-am pus în spate povara celor mai grele preocupări ale mele.

Dar pot să-ți jur că n-am vrut să abuzez în continuare...

Vezi și tu că deja l-am pus pe Juan în proiectele mele, și...

— Nu mai spune, Renato, îl întrerupse Monica profund îndurerată.

— Faci ce vrei, Monica. Dacă consimți să mai rămâi câteva zile, îți promit să te las într-adevăr să te odihnești.

Și încă o dată te rog să mă ierți... Mergem Aimée?

— O clipă, Renato. Nu pot să te las să pleci cu impresia asta! spuse Monica; dar, cu o ipocrită duioșie, interveni Aimée.

— Dar, iubita mea...

— Cu Renato vorbesc acum! i-o tăie hotărâtă

Monica. Aimée a înțeles greșit vorbele mele. Voi rămâne atâta timp cât ai să ai nevoie de mine, Renato...

— Acum eu decid. Nu e asta, Monica. Ajutorul tău e prețios, dar...

— Sărmana Monica e obosită, continuă Aimée. Atât de nervoasă, atât de obosită, că de-abia dacă știe ce vorbește. Eu cred într-adevăr că am abuzat de bunătatea ei.

— Vrei să taci, Aimée? porunci Monica fără să se poată abține.

Și cu fermitate adăugă:

— Am să rămân, Renato. Am să rămân chiar dacă vor să mă dea afară!

— Dar cine te dă afară? Asta înseamnă să te joci prostește... Tu singură ai vorbit de plecare, Monica. Cel puțin așa am înțeles din ceea ce a spus sora ta...

— Firește, se grăbi să confirme Aimée. Ce-mi pot dori eu mai mult decât să le am aici? Și zic asta pentru că trebuie să știi că Monica și-a schimbat ideile. Nu mai vrea să se întoarcă la mănăstire, ci acasă, cu mama. Se pare că viitoarea noastră preoteasă va renunța la obiceiuri și va căuta să se mărite...

— Vrei să taci odată? strigă Monica cu o furie de nestăpânit.

— Iartă-mă, se scuză Aimée cu ironie și răutate.

Poate c-am greșit cu... Mi s-a părut că acum ai impulsurile unei iubiri omenеști...

— Taci, Aimée! repetă Monica ieșindu-și din fire.

— Da... taci – interveni Renato cu ton suav. Nu vezi c-o enervezi? Și tu, Monica, n-o lua chiar așa. Nu cred că problema asta e așa de deosebită, căci niciodată nu mi s-a părut normal să-ți închizi tinerețea și frumusețea într-o mănăstire, chiar dacă o vocație adevărată te atrage într-acolo. Dacă-ți dai seama la timp că te-ai înșelat, nimic mai logic și mai omenesc decât rectificarea... dar fără ceartă. Nu cred să fi avut Aimée nici cea mai mică intenție de a-ți provoca neplăceri. E doar zvăpăiată și glumeață, tu știi bine. Dacă cineva ar trebui să fie ranchiunos, atunci acela ar trebui să fiu eu, din cauza lipsei tale de încredere.

Mi-ar fi plăcut mult să-mi vorbești de sentimentele și îndoielile tale, ca unui adevărat frate! Sau poate că n-am știut eu să fiu ca un frate pentru tine?

Îi luă mâna, acea mână albă și tremurândă într-ale lui și surâse privind în adâncul ochilor ce se fereau ca și cum s-ar fi temut să nu dezvăluie ceea ce sufletul simțea.

— Confidențele nu se fac cu forța, Monica, dar aş vrea să știi că o să mă ai mereu aproape, că sunt cel mai bun prieten al tău, că în mine poți avea mereu încredere...

— Așa cred, Renato. Și eu sunt și voi fi pentru tine cea mai bună prietenă.

— Cred, întotdeauna am crezut asta. Dar de ce plângi? Doar din cauza nervilor, cum zice Aimée?

— Bineînțeles. Cu nervii și complicațiile ei sentimentale... glumi Aimée cu causticitate.

— N-o mai supăra, Aimée. Și tu, Monica, nu face caz. E adevărat că ești îndrăgostită? Nu-mi spui și mie numele fericitului muritor? Te avertizez că va trebui să fie foarte bun ca să te merite, ca să-l consider demn de tine și, iartă-mi obrăznicia de frate mai mare, ca să-i permit să primească așa o comoară ca tine.

O sărută pe fruntea albă ca marmura, sub care gândurile se învârteau ca într-un vârtej al nebuniei; deodată se alarmă;

— Ești rece, Monica, ce-i cu tine? Ți-e rău?

Aimée dădu frâu liber unui râset caustic și ironic, iar Renato, liniștit, dar dezgustat, o întrebă cu reproș:

— Ce este, Aimée?

— Iartă-mă... nu-i nimic. Dar voi doi mă amuzați foarte tare și nu mă pot abține. Sunteți minunați, perfecți...

Și, în plus, teribil de amuzanți...

— Nu văd ce-i de râs; dar, cu toate astea, cred că râsul nu dăunează nimănui – acceptă Renato resemnat.

Apoi, afectuos și grav, salută:

— Noapte bună, Monica, cred că un somn bun te va face să te simți mai bine. Pe dimineață...

— Pe dimineață, răspunse și Monica cu voce slăbită, văzându-i pe cei doi soți îndepărtându-se și înfiorându-se la auzul râsului ironic al lui Aimée.

— De ce râzi, Aimée? întrebă Renato un pic deranjat.

— Așa... Mai bine să râd decât s-o iau în tragic...

— Ce să iei în tragic?

— Păi, tot ceea ce se întâmplă: purtările agresive ale surorii mele, izbucnirea ta sentimentalist-frățească, plăcerea ta de a te ocupa de toată lumea... și puținul pe care mi-l acorzi mie, fiind tot timpul ocupat cu ceilalți.

— Geloasă? surâse drăgăstos și măgulit Renato.

— Ah, nu! De ce-aș fi? N-am niciun motiv, adică, așa cred eu. Dar trebuie să știu cât o iubești pe Monica...

— E sora noastră! În plus, mă îngrijorează... Nu-i este bine, mi se pare palidă, slăbită, ca și cum ar fi chinuită de ceva ce se aseamănă cu gelozia.

— Normal... e îndrăgostită. Se vede de la depărtare.

— Dar de cine poate fi îndrăgostită? Sincer, eu nu ghicesc.

— De oricine, răspunse evaziv Aimée cu un ton impregnat de frivolitate. Poate că de Juan del Diablo...

— Cum? Ce? exclamă Renato vădit surprins.

— Spun și eu așa... Juan del Diablo e un bărbat ca toți ceilalți. E cu adevărat un tânăr cumsecade și acum, cu noua slujbă pe care i-ai dat-o, e și o partidă bună. Monica nu este ambițioasă...

— E absurd, absurd! Nici în glumă nu trebuie...

— Ți-ai luat în serios rolul de frate mai mare – râse distrată Aimée. Nu te supăra, omule, mă jucam și eu. La urma urmei, nu este imposibil, și-ar fi amuzant... Un subiect pentru un roman în fascicule: „Călugărița și piratul”...

CAPITOLUL 26

— Yanina, ce faci?

— Nimic, unchiule, iau notițe...

O strâmbătură nefericită, ce voia să pară un surâs, fu răspunsul Yaninei pe când își potrivea mai bine baticul ȝipător în jurul capului

său negru cu păr cârlionțat.

— Despre ce iei notițe, Yanina?

— Despre tot ceea ce se întâmplă...

— Nu se întâmplă nimic, numai că pe mine m-au făcut praf și m-au călcat în picioare – se vaită Bautista cu voce scăzută, dar cu multă dușmănie. Dar n-or să rămână lucrurile așa. Trebuie să mă răzbun și să mă revanșez. Or să-mi simtă ei lipsa. Or să vadă ei dacă e sau nu nevoie de Bautista în ziua în care se vor trezi cu plantațiile de trestii de zahăr incendiate, sau când o petardă va arunca în aer zăgazurile unui râu, sau...

— Nu spune tâmpenii, unchiule Bautista. Lucrurile astea nu se zic. Doar se fac...

— Nu pot ascunde ceea ce simt. Nu mai pot rămâne aici ca cel din urmă servitor, în timp ce cerșetorul ăsta, în timp ce nenorocitul ăsta de Juan del Diablo...

— Mai încet unchiule, că te aude. Renato și mândra sa soție tocmai au intrat în cameră. Probabil că acum o ține în brațe, o sărută cu dragoste, și-și dă inima și sufletul afurisitei ăsteia!

— Afurisită? De ce-i afurisită? E vinovată ea de ceva? De ce nu-mi vorbești clar? Ce îmi ascunzi? Ce știi?

— Știu ceva ce-o să te bucure mult, Bautista. Foarte curând se va termina cu Juan del Diablo!

— Vrei să-mi vorbești clar? o îmboldi Bautista privind-o cu ochii săi duri, cercetători. De ce o să se termine cu Juan del Diablo?

— Pentru că urmărește scopuri prea mari. Or să se întâmple multe lucruri în casa asta. Dacă aș fi în locul tău.

Bautista, aș mai aștepta. O să-și schimbe râul cursul...

Și-atunci câștigul va fi al pescarilor.

— De unde ai mai scos și asta?...

— Ieri am fost acolo sus, în cheiul cel mai înalt, și-am văzut-o pe bătrâna Chola. L-am dat câțiva bănuți ca să-mi ghicească viitorul familiei D'Autremont...

— Dar niciodată n-ai crezut tu în lucruri de-astea, Yanina. Sunt baliverne, minciuni pentru a păcăli bestiile astea care cred în

superstiții. Eu nu te-am crescut să crezi în ele... dar ce ți-a spus Chola?

— A tăiat o găină neagră, i-a privit intestinale și-a zis că există doi bărbați cu sânge de D'Autremont în vene:

Unul legitim, unul bastard.

— Sst! mai încet... Ești nebună? se alarmă Bautista plin de uimire... Așa ți-a zis Chola? Clevetitoarea... a îndrăznit asta! Vezi? Vezi? Dacă aș mai fi condus eu, i-aș fi rupt melița pentru nerespectarea stăpânilor... A domnului... a domnului don Francisco D'Autremont...

Mincinoasa!

— Nu te mai aprinde atâta. E mort și îngropat de cincisprezece ani, spuse Yanina cu subtilă ironie. Suntem singuri, unchiule Bautista, și-acum știu sigur că-i adevărat, absolut adevărat. N-am fost la Chola, nu mi-a zis nimic...

— Ce? Păi atunci, ce ai de gând?

— Să mă asigur de ceea ce am bănuir întotdeauna:

Juan del Diablo este fratele stăpânului Renato, dar niciunul din ei nu știe...

— Câinele vagabond, nu cred că nu știe. Era destul de mare în noaptea în care a murit Bertolozzi, când el a dus acea scrisoare...

— Vrei să-mi povestești tot, unchiule Bautista?

— Nu, uită ce ți-am spus! De ce m-ai făcut să vorbesc? Mi-am pierdut capul un moment, dar dacă repeți o singură vorbă din ce ți-am spus...

— Știu, știu ce mi-ai face: mi-ai rupe melița, răsă Yanina. Ce ți-au dat pentru tot ce ai făcut? Cu ce te-ai ales fiind pentru ei ca un câine? Cu nimic, adevărat? I-ai privit ca și cum ar fi fost făcuți din altă pastă, ca pe niște zei, ca pe copiii soarelui... și nu este așa: sunt ca toți ceilalți. Ca toți ceilalți, poți să-i urăști sau să-i iubești. Stăpânul Renato nu e altceva decât un bărbat, și orice bărbat se poate simți într-o zi atât de nenorocit încât să accepte consolarea oriunde-ar găsi... chiar și-n brațele unei fete de sclavă.

— Yanina, ce-ți trece prin cap? La ce îndrăznești să visezi?

— La același lucru ca și tine, dar în alt fel. Tu vrei să conduci în Campo Real și eu la fel. De ce nu?

— Nu vreau să te înțeleg...

— Chiar dacă ai vrea, n-ai putea; dar mă înțelegi când îți spun: stăpânește-te, ai răbdare, nu va trebui s-aștepți prea mult. Cât de curând se va întoarce roata.

Nici eu, nici tu nu suntem vinovați, dar putem prinde ceea ce furtuna aruncă pe pământ.

Sunetul strident al unui clopoțel ajunsese până la ei, iar Bautista spuse:

— Cheamă stăpâna...

— Da și pe tine te cheamă, pentru că a sunat de două ori. Du-te, niciodată nu te-a chemat altfel, nici când erai administratorul din Campo Real. De aia e stăpână, stăpâna ta...

— Și-a ta. Nu cred că îndrăznești s-o refuzi pe doamna. Îi datorezi totul, ai mâncat de mică pâine din mâna ei... Bine, atunci mai vorbim, da, Yanina? Trebuie să-mi spui lucrurile mai clar. Nu sunt dispus să... Explicația îi fu întreruptă de alte două clinchete puternice și sonore de clopoțel; concluzionă: Chiar în noaptea asta va trebui să vorbim.

Se îndepărtă cu pas rapid după ce-o privi cu neliniște, iar Yanina îi contemplă mâinile negre și fine, brațele negre de metis în care abia de se văd venele albastre și cu un dispreț imens întoarse capul spre locul prin care Bautista plecase, murmurând cu furie stăpânită:

— Nu sângele, ci sufletul te ține sclav!

— Colibri, până când ai să te ții de fusta sfintei Monica?

— Nu-i aici acum, dar m-a lăsat pe mine să am grijă.

Când nu e ea, eu sunt cel ce comandă...

Cu un gest hotărât, Juan stăpâni năvășul cal pe care era călare, un animal mândru, alb ca zăpada, cu aere sigure de cordovan, unul din acei cai pe care doamna Sofia îi dăruise fiului și nurorii sale, în primele zile de logodnă. Neliniștit, nervos, surprins poate de greutatea și duritatea călărețului, părea gata să se salte în două picioare, când Juan întinse mâna lui Colibri și-i ordonă:

— Hai, vino cu mine! Dă-mi mâna și sari. Ce e? Nu vrei să vii?

— Ba da, stăpâne. Așteptați un pic... doar un pic. Mă duc să-l

anunț pe negrul Pancho, căci el comandă când nici eu, nici domnișoara Monica nu suntem aici. Doar un pic... Pancho! Pancho!

Strângând din dinți, Juan stăpâni în același timp și nerăbdarea sa și nervozitatea calului. Se afla la intrarea în valea mică unde cândva se ciocnise de Monica, foarte aproape de locul unde, în cea mai mare grabă, se ridicaseră noile barăci pentru internarea bolnavilor. Ploaia și vântul încetaseră lăsând loc unei nopți splendide scăldate de lună, presărată cu luceferi mari și clari...

— E gata. Sunt patru bolnavi care se simt mai bine și când luna ajunge în punctul zero trebuie să le dau celorlalți medicamentul, explică Colibri.

— Suie pe spatele calului și ține-te bine, nu o să mori.

— Unde mergem, stăpâne?

— O să vezi tu...

Juan dădu bice năvășului armăsar și acesta porni într-un galop rapid. În scurt timp, calul străbătu câteva leghe de drum fără ca cei doi călăreți să scoată vreo vorbă până ce, deodată, Colibri exclamă surprins:

— Marea, stăpâne...

— Da, Colibri, marea. Coboară, că restul de drum îl facem pe jos, spuse Juan descălecând. Leagă calul de crengile acestui copac. Nu-ți fie frică, nu-ți face nimic.

— Am fugit, stăpâne, suntem în Cabo del *Diablo*...

Băiatul urmă exemplul lui Juan, sărind pe pământ și-apoi se luă după el pe drumul îngust deschis la capăt, printre țărmurile abrupte, până când se ivi stânca neagră ce-i dădea numele. Era înaltă ca un far, sumbră ca o închisoare, umedă și neagră ca o veche fortăreață. În vârful, ruinele sărăcicioasei colibe în care se născuse Juan, în care murise Gina Bertolozzi și-l adusese la sărăcie pe soțul său ce-i dăduse numele... Câte amintiri năvăliră dintr-odată în mintea acelui bărbat puternic și înalt...; înălță fruntea sfidând totul în jur, în timp ce băiatul cu pielea neagră întinse mâna spre mare arătând fără să-și poată ascunde dezgustul:

— Aici este Luzbel, căpitane. Ne imbarcăm din nou?

Plecăm departe? Nu ne mai întoarcem la Campo Real?

— Văd că ți-ar părea rău să nu ne mai întoarcem.

— Da, stăpâne, pentru că... pentru că... în fine, dumneavoastră ați spus că nu mai există nicio stăpână...

— Am zis așa pentru că așa credeam, dar sigur că există o stăpână nouă, Colibri. O să ne imbarcăm în noaptea asta, dar totul trebuie să fie pregătit, pentru că va fi foarte curând. Și vom merge departe, spre alte țărâmură, spre alte mări... Privește toate astea, Colibri, privește bine ca să nu uiți, căci s-ar putea să nu ne mai întoarcem niciodată...

Emoționat dintr-odată, Juan își lăsă mâna pe umărul lui Colibri, arătând apoi tot ceea ce privirea cuprindea: plaja pustie, munții îndepărtați, enormele stânci negre îngrămadite pe coastă ca niște corpuri de giganti înfrânți, Stânca Diavolului, și marea mereu zbuciumată ce-și izbește cu furie apele de ea. Toată acea panoramă frumoasă și înfiorătoare, mândră și sumbră, a ceea ce era ca o sinteză a sufletului său înflăcărat și pasionat, a inimii sălbatice, a vieții neliniștite, a vieții ce se consuma ca lemnul ce arde trosnind în căminul acelei insule a pasiunilor, spuse din nou:

— S-ar putea să nu ne mai întoarcem niciodată, sau cel puțin mulți ani de acum înainte...

— Când o să fiți bătrân, căpitane?

— Nu cred să trăiesc atâta, căci furtunile nu îmbătrânesc, iar eu, la urma urmei, nu sunt altceva decât o furtună, un vânt puternic ce trece rupând și smulgând.

Asta sunt eu, asta a vrut destinul să fiu. Odată am visat altceva, Colibri, dar n-a fost decât un vis. Niciodată nu se va înălța o casă pe stâncile astea, nimeni nu va face o grădină pe Stânca Diavolului... Nimeni n-ar putea-o face...

A fost o nebunie... Asta este lumea mea... Barca asta, Luzbel, goeleta piratului cel mai îndrăzneț ce-a traversat mările... Dar nu te speria, bleguțule, nu face mutra asta.

Întotdeauna există cineva pentru care noi, răii, suntem buni. Ție n-o să-ți fac niciun rău...

— Nici ei n-o să-i faceți rău, nu-i așa, căpitane?

— Ei? Care "ei"?

— Domnișoarei Monica, căpitane...

— Ah, sfântă Monica! Nu cred să-i placă ceea ce o să facem, dar n-are a face. Uit-o, Colibri. Nimeni nu ne poate face mai mult rău nouă, celor nefericiți, celor ce ne-am născut pentru a fi, într-un mod de neiertat, nefericiți, ca cei ce pretind să ne facă buni și albi. Las-o pe sfânta Monica...

Lumea-i dură, crudă, rea... Trebuie să fii tare, insensibil, egoist, în stare să lupți și să învingi călcând în picioare pe oricine ți se pune în cale. Numai așa ai să poți supraviețui; numai așa am putut eu să fiu om... Ei, fir-ar să fie, se face târziu. Hai să mergem...

— Îmi pare rău, Monica. Se pare că Juan nu prea și-a dat osteneală să facă ce i-am cerut. Dar, oricum, totul a ieșit bine. Ți-ai organizat așa de bine echipele ce te ajută la îngrijirea bolnavilor, încât lucrurile s-au rezolvat în mod normal chiar și fără ca cineva să controleze.

— Dar nu i-ai dat omului ăsta propriul tău cal? Nu i-ai spus...?

— Tot ce trebuia să-i spun. Dar, ce vrei? Ori nu m-a înțeles, ori n-a vrut să mă înțeleagă. Deocamdată nu cred că putem să-i cerem prea mult...

Renato D'Autremont își încreți ușor fruntea în fața singurului lucru din comportamentul lui Juan ce nu putea fi acuzat pe deplin. Se afla foarte aproape de grajduri, sub soarele unei dimineți splendide ce contrasta cu furtunoasa noapte abia trecută. Palidă și șovăitoare, cu veșnicele ei rochii negre, Monica îi vorbea fără să-l privească, ca și cum s-ar fi temut de lumina cercetătoare a acelor ochi atât de dragi ei. Era în Renato un gest înțelegător, indulgent și plin de curiozitate în același timp, când observă:

— Te-ai sculat foarte devreme, Monica. După cum mi s-a spus, aproape cu noaptea-n cap...

— La mănăstire m-am obișnuit să văd răsăritul soarelui. Pentru mine ăsta nu-i un sacrificiu, dimpotrivă.

— Și-ai pus ordine în tot ceea ce ieri a rămas nearanjat.

— N-am făcut decât să-mi reiau obligațiile. Aseară le abandonasem, dar...

— Le-ai lăsat pe mâinile mele și eu am fost destul de tâmpit și lipsit de tact și nu le-am îndeplinit. Am avut mai multă încredere decât trebuia în Juan...

— N-am îndrăznit să te întreb asta. Nu ți se pare că ai prea multă încredere în Juan?

— Deocamdată lucrurile par să-ți dea dreptate, dar o să vedem noi. Oricum, cred că tu îl cunoști pe Juan mai bine ca oricine.

— De ce-ar trebui să-l cunosc? se miră Monica fără a prinde înțeleusul cuvintelor lui Renato.

— Am zis că așa cred. Dacă nu-i așa, nu mi-o lua în nume de rău. Vii acasă? Nu vrei să dejunăm în familie?

— Mulțumesc, Renato, dar pentru mine e aproape după-amiază. Am luat micul dejun devreme, iar acum am o mulțime de treburi de făcut. Mă duc să-mi văd bolnavii.

Du-te, Renato, cu siguranță doña Sofia și Aimée te așteaptă.

— N-o să am norocul ăsta. Aimée știi și tu că nu iese până târziu, iar mama încă mai servește masa în camera ei. Familia despre care-ți vorbeam o constituie bunul Noel și teribilul nostru Juan del Diablo... Știi, știi că tu îi spui Juan de Dios și că el se enervează când îl numești așa. E o adevărată pisică montană, dar o să-l îmblânzim noi. Am încredere în tine pentru asta.

— De ce în mine? întrebă din nou mirată Monica.

— Pentru că ești foarte înțelegătoare și blajină, și asta e ceea ce necesită un bărbat ca el... Bineînțeles, numai dacă tu vrei să-l ajuți, căci nu ți-o impun eu. Oh, nu mă mai privi atât de serioasă! Și nu te alarma, nu vreau să fiu indiscret. Am respect pentru tăcerea ta. Pe curând, Monica, am să te caut eu după aceea pe aici.

— Cum? Te-ai și sculat? Ce surpriză plăcută, Aimée!

— Cum tu n-ai de gând să rămâi cu mine, n-am altă soluție decât să te urmez. Unde sunt ceilalți?

Aimée traversă sufrageria mare cu privirea nerăbdătoare, în timp ce Renato se aplecă luându-i mâna, zâmbindu-i foarte aproape,

mulțumit și încântat de acea apartărie care, totuși, n-avea nimic de-a face cu el.

— Cum și-a îndeplinit îndatoririle Juan del Diablo aseară?

— Dezastruos... nu s-a ocupat de ele.

— Oh, Doamne! Înseamnă c-ați avut discuții.

— Nu l-am văzut, dar nici n-am de gând să am discuții cu el. Știu că secretul pentru a avea este să nu ceri prea mult... Dar uite-l că vine. O să te las cu el în timp ce eu mă voi apropia de birou pentru a-l reangaja pe Noel.

Poți cere să se aducă micul dejun căci în curând venim și noi.

Cu ochii fixați pe ea, Juan se apropie încet. O văzuse de departe și înadins încetini pasul dându-i timp lui Renato să se îndepărteze. Îl văzuse zâmbind, înclinându-se, strângându-i mâna, sărutând-o, apoi plecând, și-și încleștă mandibulele puternice stăpânindu-și valul amar de ranchiună și gelozie ce-i urcă pe buze și-i scăpă prin ochi într-o flăcă ră întunecată, când îi spuse lui Aimée:

— Văd că-ți savurezi luna de miere. Ce drăgăstos te salută galantul tău soț! Păreți făcuți unul pentru celălalt.

Totul e la fel la voi: considerația, eleganța, educația, numele celebru...

— Ajunge, Juan! Chiar nu înțelegi...?

— Dar, cu toate astea, ai să vii cu mine. O să părăsești casa asta cu rame aurite, cu oglinzi, perdele și covoare groase, pentru a te închide între cele patru tăblii ale cabinei mele de pe Luzbel. Totul este pregătit; la noapte fugim.

— Dar ești nebun?

— N-o să fie niciun pericol pentru tine, o să fii absolut în siguranță. Nu mai poți invoca frica de pretext. O să ne luăm toate precauțiile pentru a fugi, o să mergem departe... într-un mod josnic, ticălos, laș am să-i smulg lui

Renato soția, care niciodată n-ar fi trebuit să fie a lui! Știu că nu ești vinovată... Oh, dacă ai fi fost... cu câtă voluptate, cu câtă plăcere te-aș fi smuls din brațele lui pentru a-ți lua viața! Am să te aștept în noaptea asta la douăsprezece, în spatele bisericii, cu doi cai înșeuăți.

— E prea curând, Juan! protestă Aimée luptându-se speriată cu dorința sa pasională și cu grija de a nu pierde situația bună pe care cu atâta viclenie și ipocrizie o obținuse.

— Am târăganat-o și așa prea mult și n-am chef să te mai văd alături de el, auzi? Nu vreau, pentru că nu sunt sigur că mă mai pot stăpâni. Fac lucrurile așa cum vrei tu, mă aplec în fața mofturilor tale ca un sclav. Să nu încerci să mă păcălești, Aimée, să nu-mi joci feste că n-am să ți-o mai iert, înțelegi?

— Taci, pentru Dumnezeu! imploră Aimée înspăimântată la vederea lui Renato apropiindu-se.

— N-a fost chip, explică cu indiferență Renato. Noel spune că a luat deja micul dejun și acum e afundat în cărțile și hârțoagele sale. În ceea ce-o privește pe Monica, ea s-a dus la bolnavii săi. Vom fi noi trei singuri.

Spune să servească, iubito...

Doi servitori îmbrăcați impecabil în alb apărură și acoperiră masa somptuoasă cu mâncăruri delicioase. Totul fusese pregătit cu cea mai mare grijă, totul îți dădea o plăcere estetică numai când priveai: cristalurile fine, tăvile de argint, fructierele revărsând cele mai frumoase exemplare din fructele cultivate pe acele pământuri roditoare, ceștile de porțelan, fețele de masă brodate...

Aimée făcu un efort pentru a zâmbi și acceptă locul pe care Renato i-l oferă. La dreapta sa, Juan, sobru și tăcut; la stânga, Renato, cu un fals zâmbet lumesc pe buze, c-o privire cercetătoare și neliniștită în ochii săi clari...

— Doña Sofia... Ce surpriză?

— Am vrut să vorbesc între patru ochi cu tine, Noel, fără a atrage atenția trimițând mesaje prin servitori... Cum te simți din nou în acest birou?

— Cum să mă simt? Foarte bine și foarte recunoscător...

— N-ai de ce; dimpotrivă. Am fost nedreaptă renunțând la serviciile tale excelente și vreau să știi că de multe ori m-am gândit la tine cu remușcări și păreri de rău.

Dar moartea lui don Francesco m-a răvășit în așa hal, mi-a fost

așa teamă pentru Renato, așa frică de ceea ce viitorul ar fi putut să-i aducă, că n-am mai avut măsură în ceea ce făceam pentru a-mi apăra fiul.

— Aș fi vrut întotdeauna să vă ajut în problema asta.

— Știu, Noel, acum știu. Am fost oarbă pe moment.

Simpatiile tale pentru...

Tăcu un moment încercând să nu rostească numele ce-l ura, dar pe care în cele din urmă îl spuse:

Juan del Diablo...

— Juan... Hai să-i spunem simplu, Juan. Nu de mult i-am propus să se numească Juan Noel...

— Cum? Tu? E posibil? Ai fi în stare...? fu plăcut surprinsă Sofia.

— Am vrut s-o fac, dar el a refuzat. Nu cred să mai accepte nimic din ceea ce-i ofer...

— Totuși, e în casa asta, alături de fiul meu, alături de fiul meu încăpățânat să și-l facă frate, în situația de care *m-am temut* cel mai mult. Presupun că e gata să profite de bunătatea lui Renato, de generozitatea, de noblețea lui; asta nu se poate, Noel. Nu se poate!

— Cred că șederea lui Juan aici va fi de scurtă durată.

— Eu mă tem de contrariu, Noel. Renato n-o să-l lase să plece. Știu că tu ai încercat să-l convingi, știu că, în ciuda temerii mele, ești de partea mea, dar mai știu și că sfaturile tale bune n-au fost ascultate de fiul meu.

— Juan s-a schimbat mult în ultimul timp, era dispus să devină un alt om, dar... se îndoii o clipă, apoi continuă:

I-au ieșit toate pe dos, l-a bătut un vânt rău; există ființe pe care destinul le face să se târască, creaturi născute într-un ceas rău... Juan e din categoria asta...

— Copiii plătesc pentru greșelile părinților, Noel.

— Știu. Din nefericire, e ceea ce se întâmplă în cea mai mare parte a cazurilor. Juan a plătit pentru greșelile mamei lui.

— Ale mamei lui care a fost o stricăță! sări Sofia plină de ranchiună, dar calmându-se imediat. Și ale tatălui lui, bineînțeles. Știu bine că ești în cunoștință de cauză, *Noel*, și fiind sigură că știi tot, te-am

urât pe nedrept, m-am înverșunat împotriva ta în loc să-ți caut prietenia și ajutorul. A fost o eroare mare. Acum înțeleg, și am căutat prilejul de a-ți vorbi între patru ochi pentru a-ți cere să mă ierți, să mă ajuți, pentru că pericolul acela pe care am vrut să-l elimin, se ridică acum împotriva fiului meu, mai groaznic, mai puternic. Și acum n-am nici autoritatea și nici puterea pentru a-l apăra în ciuda sa, așa cum puteam s-o fac când era doar un copil. Acum nu-mi mai rămâne decât soluția asta a mamelor bătrâne, lacrimile și sfaturile...

Sfaturile care nu se ascultă. Totuși, trebuie să fac ceva.

Ajută-mă, Noel.

— De-aș putea numai... șovăi Noel. Cred că lucrurile merg deja pe un drum pe care noi nu-l putem controla și ar fi dificil să le schimbi doar prin simpla îndepărtare a elementelor. Ar trebui să încerc să vă potolesc temerile, dar prefer să vă vorbesc cu toată sinceritatea. Cred că Juan și Renato nu sunt făcuți să se înțeleagă... cel puțin nu acum. Poate că dacă de mici ar fi fost crescuți ca...

Frații... Iertați-mă că folosesc o expresie pe care știu bine c-o urâți, dar asta e cea corectă. Poate că atunci lucrurile ar fi stat altfel; dar acum, acum nu mai putem schimba nimic. Într-un fel sau altul, conflictul tot va izbucni...

— De asta mi-e teamă... Conflictul o să izbucnească... Și Renato al meu nu-i cel mai puternic. Acum vezi de ce mi-era teamă? De ce mi-era teamă ca băiatul ăsta, umbra asta fatidică, să se apropie de el?

— Viața are capcane îngrozitoare. Poate că ar fi trebuit să știe că sunt frați... E foarte posibil ca Juan să știe... A crescut altfel și, în plus, e mai mare...

— Nu e mai mare. Au aceeași vârstă și asta-i una din cele mai mari amărăciuni ale mele. Fiul meu și Juan ăsta s-au născut în același timp. Din brațele mele iubitoare de soție îndrăgostită, Francisco se ducea la femeia aceea...

Trădătorul! Ticălosul! Și ea... ea... Blestemată fie!

— Calmați-vă, doña Sofia, nu rezolvați nimic cu toate aceste triste amintiri. Sunt lucruri mai grave... Pe moment nu am decât bănuieli, temeri nesigure.

Șovăi o clipă, apoi, hotărându-se, adăugă:

— Aveți încredere în mine, doña Sofia? Îmi permiteți să fac tot ceea ce consider potrivit pentru a îndepărta pericolul ce amenință casa asta?

— Amenință, nu-i așa? Nu-i imaginația mea, nu-i din cauza nervilor mei!

— Din nefericire, nu. Ca și dumneavoastră, cred că trebuie neapărat îndepărtat Juan de casa asta. Dați-mi mână liberă pentru a încerca să fac totul așa cum trebuie, dându-i cu generozitate atât cât se poate, și poate fi mult, mai ales că, după cum am descoperit, averea familiei D'Autremont s-a dublat în ultimii cincisprezece ani...

— Speri să-l poți cumpăra? Fă-o, Noel, dă-i câți bani vrea, dă-i tot ce cere. Poate să fie și-o avere... Dar să se ducă, să plece pentru totdeauna de lângă fiul meu!

— Colibri... Colibri...!

Monica nu luase, cum zisese, drumul spre barăcile bolnavilor. Împinse căruciorul ce trebuia să-l ducă la ei, lăsându-l chiar lângă pereții laterali ai casei și-apoi se ivi în galeria anexată camerelor de oaspeți, căutând cu înfrigurare, până ce statura plăpândă și neagră apăru, apropiindu-se de ea și oferindu-se:

— Sunt aici, domnișoară Monica, ce doriți?

— Vino cu mine...

Aproape cu bruschete îl luă de mână și-l duse cu ea. Cu greu își stăpânea dorința de a pune întrebări și, ca de obicei, mii de sentimente variate luptau înlănțuindu-se în sufletul său chinuit. Băiețașul acela îi putea fi de mare ajutor, îi putea dezvălui cu naivitate planurile, fără îndoială îngrozitoare ale lui Juan del Diablo. Dar nu era în același timp protejatul său, micul său prieten? N-ar fi fost îngrozitor dacă mâna lui Juan s-ar fi întors împotriva micuțului? Mâna sa albă și nervoasă mângâie capul cârlionțat, iar privirea îi coborî când ochii plini de mulțumire ai băiatului se întoarseră spre ea; îi spuse:

— Ce bună sunteți dumneavoastră, domnișoară Monica!

— Ți se pare că sunt bună, Colibri? Crezi tu că sunt bună? Dacă te-aș întreba ceva, mi-ai răspunde sincer?

Mi-ai spune adevărul? Tot adevărul pe care-l știi?

— Dacă nu e ceva ce stăpânul mi-a ordonat să nu spun, atunci vă voi zice totul.

— Înțeleg. N-o să te întreb ceea ce nu-mi poți spune, dar ceva tot poți să-mi zici. Unde-ai fost ieri, Colibri?

— Nu pot să vă răspund, domnișoară, pentru că...

— Pentru că eu i-am cerut să tacă, întrerupse Juan apropiindu-se surprinzător și făcând-o pe Monica să exclame speriată un:

— Juan!

— Pentru asta i-ai câștigat încrederea? Pentru asta i-ai arătat pietate și afecțiune? Lumea nu se schimbă, sfântă Monica, e la fel în taverne și în palate. Chiar și un surâs are prețul său!

Vocea se stinse pe buzele Monicăi, violent surprinsă de prezența neașteptată a lui Juan, ce-l împinse într-o parte pe băiat pentru a se înfrunta cu ea, cu ochii aprinși de mânie, sfidând expresia trufașă... în cele din urmă, cu un efort, Monica reuși să răspundă:

— Ce poți să crezi? Ce gândești? Înțelegi rău intențiile mele...

— Cunosc prea bine intențiile tale... Hai cu mine.

Colibri, nu trebuie să intereseze pe nimeni unde ai fost, nu trebuie să răspunzi nimănui... Hai, vino...

— O clipă, Juan...

— O clipă pentru ce? N-am timp să-ți ascult rugămințile! Nici pe ale tale, nici pe ale nimănui. Uite că vine altul din cei, ca tine, cărora le place să facă ordine în viețile altora și să predice în van – spuse Juan observând că Noel se îndrepta spre ei. Și pe când se îndepărta, spuse:

Nici pentru el n-am timp.

— Juan....! Juan....! strigă bătrânul notar și, zărind-o pe Monica, se scuza:

— Ah, domnișoară Molnar, scuzați-mă, am avut impresia că Juan e aici...

— A fost acum un minut. A fugit auzindu-vă. A zis că n-are timp de pierdut nici cu dumneavoastră, nici cu mine.

— Chiar dacă sufletul o să-mi spună că-l deranjez, chiar dacă îl

deranjez, trebuie neapărat să-l văd și să-i vorbesc. Scuzați-mă...

Monica rămase singură, coborî capul, prea speriată ca să mai poată gândi, prea neliniștită ca să rămână pe loc. Simțise cuvintele lui Juan ca o ofensă, îi simțise în privire un dispreț profund, dar ceva mult mai puternic ca asta se născu în pieptul său. O interesa prea puțin ce aveau acei bărbați de vorbit, suferința sa era prea mare ca să o uite și, ca o mașină automată, se luă după ei...

— Juan... Juan, vrei să mă ascuți un moment?

Noel îl ajunse pe Juan foarte aproape de edificiul izolat în care se aflau grajdurile și magaziile pentru trăsuri.

Și, în fața obrazului respectabil al bătrânului, de care îl legau singurele lui amintiri frumoase din copilărie, căpitanul vasului Luzbel se opri; cu brațele încrucișate ascultă cuvintele uimite și tremurătoare ce ieșiră de pe buzele bătrânului:

— Zău, Juan, că nu știu ce ai de gând. Ai înfățișarea unui nebun. Eviți să spui vreun cuvânt să se dai o explicație; o jignești pe domnișoara de Molnar care cred eu că nu ți-a făcut nimic, fără niciun fel de menajamente.

Dacă n-aș înțelege cât de mult suferi, ți-aș fi întors spatele și l-aș fi rugat pe Renato să te trimită la Saint Pierre cu interdicția de a mai călca vreodată pământurile sale.

— Fă-o, dacă vrei... Dacă vrei și dacă poți... deși cred că n-are rost să-ți dai osteneala. Foarte curând voi fi departe de toate astea. Nu asta vreți cu toții? Atunci, am să vă fac pe plac... Am să plec, am să plec definitiv...

— Aș putea ști cărui lucru i se datorează schimbarea asta bruscă?

— Nu cred să te intereseze nici mult, nici puțin, Noel.

Deranjez și, de aceea, plec. Asta-i tot.

— Juan, cu tine nu se poate înțelege omul, spuse Noel cu amabilitate. Ți-am cerut să pleci, e adevărat.

Ți-am cerut în toate felurile să te întorci în Saint-Pierre, dar nu așa cum zici tu. Locul tău nu este în casa asta...

— Știu, știu – aprobă Juan cu sarcasm. Locul meu e pe mare și

acolo mă întorc.

— E-adevărat? O să navighezi din nou? Dacă-i pentru binele tuturor...

— Ce contează binele tuturor? Pentru tine și pentru Monica nu contează decât binele lui Renato – spuse Juan cu dispreț; și, dezvăluind o intenție ascunsă și rea, continuă: Nu știu până în ce punct călătoria mea va fi bună sau rea pentru omul ăsta privilegiat. Desigur, el o va lua drept rea, dar este pentru binele lui... Firește că e spre binele lui...

— Nu înțeleg niciun cuvânt...

— Nici nu vreau să înțelegi, Noel, spuse cu bucurie.

De ce-ai alergat după mine? Cu siguranță ca să mă mai rogi o dată să plec.

— Nu, Juan. Voiam să te informez despre o convorbire foarte importantă pe care am avut-o cu numai câteva ore în urmă cu doña Sofia. O discuție despre viitorul tău, despre persoana ta... Dragul meu Juan, lumea comite erori, este neînduplecată și rea, dar uneori se căiește și plânge pentru greșelile făcute, încearcă să-și îndrepte faptele rele. Dacă ai vrea să mă ascuți cu calm ai fi surprins să afli că Dumnezeu a rănit inima donei Sofia.

— Surprins? Nu, Noel, nimic pe lumea asta nu mă mai poate surprinde. Fără să te aud, aș putea ști ce-a zis doña Sofia, ce vrei să-mi spui tu ca vestea cea mai plăcută și mai surprinzătoare de pe pământ și, cu toate astea, asta e ceea ce aștept de când am venit aici. Vrei să vezi dacă nimeresc? Îți voi spune într-o singură frază:

Doamna D'Autremont îmi oferă bani...

— Cum? sări Noel cu adevărat stupefiat.

— Mulți bani ca să plec. O deranjează fantoma pe care o reprezintă. Alături de fiul ei sunt ca o buruiiană... Ar plăti cu aur numai să mă vadă plecat, ea cea care mi-a refuzat și ultimul colțșor din casa asta, ea care plângea și după bucățița de pâine ce mi-o arunca când probabil că trebuia să-mi dea totul, ea care n-a avut nicio fărâmitură pentru băiatul abandonat și orfan. Sigur, acum mi-ar da și o avere numai să plec, numai să nu mai fie nevoită să-mi suporte prezența... Iar tu ești mesagerul ei...

— Nu așa stau lucrurile, Juan. Ascultă-mă...

— De ce? Ca s-o învălui în cuvinte mai puțin dure?

Rezultatul ar fi același. Eu nu mă plâng, a meritat osteneala de a mă face chiar și temut ca să văd lumea schimbându-se așa... Am ghicit exact tot ceea ce doreai să-mi spui, nu-i așa? *Atunci, spune-i doñei Sofia să nu-și facă griji.* O să plec foarte curând fără ca ea sau altcineva să trebuiască să-mi plătească pentru asta. În locuința somptuoasă a familiei D'Autremont nu există decât o bijuterie ce mă interesează și asta, da, o iau.

— Juan! Ce spui? Ce ai de gând să faci?

— Nimic altceva decât să plec. Liniștește-o pe doña Sofia și de asemenea pe domnișoara de Molnar. Scuză-mă față de Renato, spune-i că-i dau înapoi slujba oferită... nu mă interesează. Dacă observă lipsa calului său favorit, să nu-și facă griji, căci l-am luat doar ca împrumut. Îl voi trimite înapoi sau îl voi lăsa să se întoarcă singur... La revedere, Noel...

Se îndepărtă, afundându-se în apropiata pădurice, dar bătrânul Noel nu-l mai urmă și de data asta. Rămase locului privindu-l cum se îndepărta, tulburat de ceea ce presimțea, confuz și bănuitor cum nu mai fusese niciodată în viața lui...

— Domnule... Domnule...

— Dar ce-i asta? Întrebă perturbat. Și, deodată, tresări: Domnișoara Molnar...

— Am ascultat totul, Noel. Am venit în urma ta.

Iertați-mă, dar mă interesa prea mult ceea ce Juan avea să vă zică, să vă răspundă...

— Dacă ai auzit totul, nu mai am nimic de adăugat, în afară de faptul că, până la urmă, e mai bine ca Juan să se imbarce din nou. Până la urmă, are dreptate în multe privințe și a ghicit absolut tot ceea ce doña Sofia voia de la el: să se ducă. Dacă e să fiu sincer, îmi pare tare rău că pleacă așa, că dispare ca și cum ar fugi. A mai făcut-o cândva... Făcu o pauză și adăugă.

— La ce te gândești, copila mea? De ce nu spui nimic? De ce mă privești așa?

— Așa! răspunde Monica cu un firicel e voce. Nu mă întreba... Lasă-mă... Cred că ceea ce gândesc e o nebunie...

— Și mie-mi trec nebunii prin cap. Vrei să mi le spui pe ale tale?

Buzele palide ale Monicăi tremurau fiind pe punctul de a spune teribilul secret ce-o chinuia. Era ceva pe chipul nobil al lui Noel care-i dădea încredere, ceva ce-o făcea să-i vorbească deschis; dar expresia notarului se schimbă deodată. Stăpânindu-se brusc, Monica întoarse capul pentru a da de bărbatul ce, fără zgomot, ajunsese până la ei și exclamă:

— Renato...!

— Încă mai ești aici, Monica? Credeam că ai ajuns deja în cealaltă vale. Sunt mai mult de două ore de când mi-ai spus că te duci direct la bolnavii tăi. Ce s-a întâmplat? Ai avut vreo problemă cu trăsura sau ai primit vreo veste proastă?

— Niciuna din cele două, Renato, mi-am întârziat plecarea pentru că nu mă simțeam prea bine. Chiar acum îmi spuneam asta domnului Noel.

— Adevărul e că nu arăți prea bine. Continui să cred că te-ai obosit prea mult zilele astea. Deși nu vrei, am să-l rog pe medic să te consulte și pe tine, iar apoi vei accepta rețeta mea personală: odihna; de ceea ce tu numești obligațiile tale nu te mai preocupa. Îți voi lua eu locul, de data asta eu personal. Îmi voi petrece ziua în cealaltă vale...

— Nu, Renato, pentru Dumnezeu, nu te duce! Nu pleca de acasă, nu te despărți de Aimée... te rog, te implor, Renato. Ascultă-mă și pe mine o dată!...

Aproape disperată, Monica îl implorase pe Renato, în timp ce acesta o privea, mai întâi uimit, apoi adânc și grav preocupat.

— Ce este Monica? De ce te temi?

— Nu mă tem de nimic. Dar nu merită osteneala. Mă simt mai bine, am și trăsura pregătită pentru a merge în partea cealaltă...

— Odihnește-te azi, Monica, ești prea nervoasă.

Cred că ai și febră.

Îi luă mâna, dar ea și-o retrase imediat și se dădu înapoi albindu-se, astfel că Renato, uimit, întrebă:

— De ce teama asta? Ce crezi că se poate întâmpla în casa asta dacă eu plec?

— Nimic, Renato, bineînțeles. Dar...

— Atunci, du-te să te odihnești. E o rugămintă, dar va fi un ordin dacă nu asculți. Un ordin de la un frate mai mare. O să-ți trimitem doctorul și ne vom îngriji de sănătatea ta, care-i mai prețioasă decât a oricui. Nu protesta că e în zadar. Te vei pune pe picioare cu ajutorul meu, chiar dacă tu nu vrei.

Și, ridicând un pic vocea, strigă:

— Ana... Vii la timp... Însoțește-o pe domnișoara Monica până la alcovul său și să o previi pe doña Cătălină că nu-i este bine. Du-te...

Pedro Noel făcu un efort să zâmbească când ochii lui Renato, după ce-o urmăriseră pe Monica îndepărtându-se cu subreta, se fixară pe fața lui palidă și încordată; comentă:

— Mi se pare că sunteți la fel e nervos ca și cumnata mea Monica. Așa de tare v-a tulburat pe amândoi discuția cu Juan?

— Cum? se miră notarul.

— A fost lungă și violentă... De departe am văzut gesturile voastre și-am observat-o pe Monica ascultând pe furiș. O indiscreție destul de ciudată la o femeie ca ea...

— Ei bine... Sunt situații în viață când... când toți facem lucruri incorecte...

— În general, când lucrurile sunt foarte importante și sare-n ochi faptul că Monica e foarte interesată de tot ceea ce e legat de Juan...

— Păi, e firesc, răspunse Noel evaziv. Domnișoara Monica face parte din această familie, din casa asta și nu poate fi indiferentă față de ceea ce ne ocupăm cu toții, de vrem sau nu...

— Ne ocupăm cu toții, deși în feluri diferite. Înțeleg că te interesează pe dumneata, având de împărțit anumite treburi; pe mine, sperând cu încăpățănare în miracolul îndreptării. Dar ce motiv personal ar putea avea ea?

— Nu cred să fie nimic personal, răspunse repede Noel.

— Atunci în interesul cui? Când m-am apropiat am avut impresia că a întrerupt o confidență. Și tu și ea v-ați tulburat la vederea

mea. Ea îți vorbea de ceva foarte important, poate chiar intim...

— Păi., poate că... Până la urmă, e normal să aibă mai multă încredere în firele mele de păr alb decât în cei douăzeci și șase de ani ai tăi.

— Monica și cu mine suntem prieteni de mici copii, iar acum suntem legați printr-un grad de rudenie ce-ar trebui să ne apropie mai mult, în timp ce pe tine de-abia te-a cunoscut. Sau erați prieteni dinainte? O cunoșteai pe Monica? Le cunoșteai pe domnișoarele Molnar?

— Pe Monica n-am mai văzut-o niciodată, dar... se întrerupse Noel îndoielnic.

— Pe Monica nu? O cunoșteai pe Aimée? De ce eviți răspunsul?

— Nu evit, băiete, dar încercam să-mi amintesc. Am fost un foarte bun prieten de-al tatălui lor, o cunoșteam din vedere pe doña Cătălină... pe ele, bineînțeles, le-am văzut pe când erau mici. În Saint-Pierre toți ne cunoaștem. Nu știu ce ți-o fi spus Aimée.

— Și vrei să știi ca să nu-i faci vreun rău, așa-i?

— Băiete, ce mai idee, pentru Dumnezeu. Mă supui unui adevărat interogatoriu și nu-ți stă deloc bine în ipostaza de judecător...

— Calmează-te, nu te acuz. Încercam doar să aflu ce se întâmplă. Aimée mi-a povestit că a fost cândva în casa ta ca să vadă dacă ai vreo veste despre o anume goeletă ai cărui marinari încărcaseră niște cadouri pentru mine. E adevărat asta?

— Bineînțeles... îl rugase pe Juan...

— Pe Juan? Era goeleta lui Juan? Juan era căpitanul acestei goelete care n-a îndeplinit însărcinarea lui Aimée?

— Păi... adevărul e că eu de-abia dacă îmi amintesc...

— Îți amintești perfect, și dacă nu-ți amintești nu-i nimic neobișnuit. Dar într-adevăr e ceva ciudat: că, după toate astea, Aimée și Juan nu se cunoșteau. Monica a zis că l-a mai văzut înainte, iar Aimée că nu. De ce?

— Măi, băiete, mă zăpăcești complet...

— Ai dreptate. Nu ție trebuie să-ți pun întrebările astea, așa-i?

Ci soției mele. Ea trebuie să-mi răspundă.

— Nu, pentru Dumnezeu, să nu faci legătura cu tot ce-am spus. Capul meu o ia razna, uneori nici nu știu ce zic. Ce ți-a zis Aimée trebuie să fie adevărat. Eu, din partea mea...

— Nu-ți fie teamă. Din fericire nu sunt un bărbat gelos. Vreau să spun că nu înțeleg nici dragostea, nici încrederea pe jumătate. Ori cred pe de-a-ntregul, ori nu cred deloc. Am încredere în soția mea. Dacă n-aș avea încredere în ea, atunci hotărârea mea ar fi definitivă... dar, ce rost are să vorbim de asta? în plus, nu de Aimée era vorba, ci de Monica. Încercam s-o înțeleg pentru a o ajuta, dar femeile sunt greu de înțeles.

— Acum chiar că ai zis un adevăr mare cât lumea.

Femeile sunt ca fluturii neliniștiți și trebuie să le ierți capriciile și nervii pentru faptul că sunt tot ceea ce e mai bun în lume, singurul lucru care ne înfrumusețează viața.

Nu crezi la fel?

— Până acum așa am crezut. Dar nu am conceptul ăsta frivol al femeii. Nu cred că în realitate să fie atât de diferite de noi. De obicei le stimez mai mult ca tine și le cer mai mult. Cred că sunt vasul sacru, deși Dumnezeu a făcut din ele tiparul lumescului. De asemenea, cred că cea mai frumoasă femeie poate fi condamnată la moarte dacă săvârșește vreo nelegiuire. Cred că bărbatul își găsește în ea nefericirea sau moartea, iar în cea care-i este soție depozitează totul: onoare și nume... cu toate îndatoririle și cu toate drepturile, mai ales cu acel drept de a-i cere socoteală amănunțită despre ceea ce face cu onoarea și numele acestea... Dar hai să schimbăm subiectul. Avem prea multe de făcut...

— Noi doi?

— Bineînțeles. Să mergem împreună în birou. Cred că a venit vremea să înnodăm trecutul de prezent. Am fost copil și-am devenit bărbat. Pentru a-mi reglementa atitudinea viitoare trebuie să cunosc anumite lucruri din trecut; în *ceea ce* privește viitorul, sunt unele lucruri ce trebuie rezolvate de acum. Vreau să-mi povestești câteva istorioare vechi... în primul rând pe cea a tatălui meu.

Vino...
SFÂRȘITUL
PRIMEI PĂRȚI

CARIDAD BRAVO ADAMS
INIMA SĂLBATICĂ
Prima parte

Începem publicarea celebrului roman, care, ecranizat, a încântat zeci de milioane de telespectatori din întreaga lume.

Cititorii români vor avea bucuria să-l reîntâlnească, în cele trei părți ale cărții, pe Monica, Almée, pe Andrés (Renato în carte) și pe Juan del Diablo.

Profund cunoscătoare a naturii umane, Caridad Bravo Adams reușește să exprime prin personajele sale, neuitata și pătimașă încântare pe care o ascunde jocul dragostei.

O atracție care cuprinde nu numai dorința fizică, ci și, ca orice mare iubire, profunda bucurie a tandreței.

Două suflete pătimașe, Juan și Almée, sunt conduse numai de dorințele lor arzătoare, dar destinul ascuns și misterios le oferă altă soartă.